προλεταριακη σημαια

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Κ.Κ.Ε.(μ-λ)

29
9 771109 064163

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 19 Ιούλη 2025 ▪ χρόνος 44ος φ. 989 ▪ 1.50€

Καυτό καλοκαίρι για τον λαό

Εντείνονται τα αδιέξοδα και η επίθεση της κυβέρνησης

Με ακροδεξιές κραυγές, τόνους προπαγάνδας και κοινοβουλευτικούς χειρισμούς επιχειρεί η κυβέρνηση της ΝΔ να διαφύγει από τα απανωτά στριμώγματα και τα προβλήματα που την περικυκλώνουν όλο το τελευταίο διάστημα. Σε μια εμφανή προσπάθεια να ξεπλύνει τις ευθύνες της και να διασώσει τα κορυφαία στελέχη της που βρίσκονται στο στόχαστρο της υπόθεσης του ΟΠΕΚΕΠΕ, προωθεί τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής από το 1998, επικαλούμενη τις «διαχρονικές παθογένειες» και τις «διαρθρωτικές αστοχίες», την ώρα που οι αποκαλύψεις για την εμπλοκή κυβερνητικών παραγόντων διαδέχονται η μια την άλλη. Από την άλλη, η αστική αντιπολίτευση σε ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Νέα Αριστερά και Πλεύση Ελευθερίας επαναλαμβάνει το γνωστό μοτίβο της «μάχης ενάντια στη συγκάλυψη» και ζητάει προανακριτικές επιτροπές ή σύγκληση της επιτροπής θεσμών και διαφάνειας.

Στην πραγματικότητα, κυβέρνηση και αντιπολίτευση -και από κοινού και τα ακροδεξιά μορφώματα- ομονοούν πλήρως στην απόκρυψη των πραγματικών «σκανδάλων» που αναδεικνύονται μέσα από όλη τη δυσωδία της υπόθεσης και του πλιάτσικου που στήθηκε σε βάρος του αγροτόκοσμου και των λαϊκών μαζών: του ρόλου της ΕΕ, της ΚΑΠ και του συστήματος επιδοτήσεων που διαμόρφωσε, η οποία, μάλιστα, σε μια καραμπινάτη αντιστροφή της πραγματικότητας, από πηγή του προβλήματος εμφανίζεται περίπου ως φορέας της «κάθαρσης» του πολιτικού σκηνικού. Της ντόπιας εξαρτημένης και παρασιτικής άρχουσας τάξης, με τον συρφετό των ΕΟ-Κανθρώπων που ανδρώθηκαν δίπλα της όλες τις τελευταίες δεκαετίες, των οποίων οι κάθε λογής «χασάπηδες» και «φραπέδες» δεν είναι παρά ζωντανές καρικατούρες.

συνέχεια στη σελίδα 2

Ουκρανία

Νέα παράταση του εκρηκτικού αδιεξόδου, νέα κλιμάκωση του πολέμου

σελ. 20,21

Το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη του 2015 και οι αυταπάτες που το συνοδεύουν

(σελ. 6)

ΝΔ

Με αντιλαϊκή λαίλαπα απαντάει στις αντιθέσεις του συστήματος και τις πιέσεις που την κλυδωνίζουν

(σελ.7)

YES στις απολύσεις,
YES στην απλήρωτη δουλειά...
Τόσο convenient!

(σελ.10)

Διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων με το πρόσχημα της «συναίνεσης» των εργαζομένων φέρνει η κυβέρνηση

Μαζικός και ανυποχώρητος αγώνας η απάντηση!

(σελ.11)

Νομοσχέδιο για ΑΕΙ

Μπρος ολοταχώς για τα πανεπιστήμια των λίγων, πειθαρχημένων και εκλεκτών!

(σελ.15)

Μετανάστες και Πρόσφυγες, θύματα της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας

σελ. 12, 13

Το επόμενο φύλλο της ΠΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 2 Αυγούστου ηλεκτρονικά στην ιστοσελίδα www.kkeml.gr.

Η επόμενη έντυπη έκδοση θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 6 Σεπτέμβρη.

Καυτό καλοκαίρι για τον λαό
Εντείνονται τα αδιέξοδα και η επίθεση της κυβέρνησης

συνέχεια από σελίδα 1

Σε κάθε περίπτωση, τα αδιέξοδα για την κυβέρνηση και τον εγχώριο αστισμό παραμένουν και πολλαπλασιάζονται, ενώ αυξάνονται περαιτέρω οι πιέσεις από την πλευρά των ευρωπαϊκών αφεντικών τους και μέσω των διαφαινόμενων περικοπών στα κονδύλια του Ταμείου Ανάκαμψης και των δεκάδων έργων που βαίνουν προς διακοπή, γεγονός που μεγαλώνει τις φαγωμάρες στην άρχουσα τάξη για τη μοιρασιά της εναπομείνασας «πίτας». Το σίγουρο είναι πως τα πρόστιμα και η «χασούρα» ετοιμάζονται να φορτωθούν στην εργατική τάξη και τον λαό, ενώ νέα μεγάλα βάρη πέφτουν ξανά στις πλάτες της φτωχομεσαίας αγροτιάς, που αναγκάζεται εν μέσω καλλιεργητικής περιόδου να βγει σε κινητοποιήσεις.

Δεν είναι, όμως, μόνο τα στριμώγματα που της προέκυψαν από τη μεριά των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, στο πλαίσιο της όξυνσης της αντιπαράθεσής τους με τον έτερο υπερατλαντικό πυλώνα της εξάρτησης για το ποιος κάνει μεγαλύτερο κουμάντο στο οικόπεδο που λέγεται Ελλάδα, ο μοναδικός πονοκέφαλος που αντιμετωπίζει η ντόπια άρχουσα τάξη. Ο ορυμαγδός των εξελίξεων στον κόσμο και την περιοχή την έχουν αναγκάσει να αντιμετωπίζει όλο και πιο συχνά απώλειες «πόντων» στην κόντρα της με την ανταγωνίστρια τουρκική άρχουσα τάξη, που τον τελευταίο καιρό εκφράζεται ιδιαίτερα έντονα, διαμέσου της δημοσιοποίησης των ρηματικών διακοινώσεων της Λιβύης στον ΟΗΕ για τις θαλάσσιες ζώνες και τις άδειες ερευνών και εξόρυξης υδρογονανθράκων, στις περιοχές εκείνες, μάλιστα, για τις οποίες το αστικό πολιτικό προσωπικό πριν από μερικούς μήνες, μέσα στην παραζάλη της υποτέλειάς του, πανηγύριζε για το ενδιαφέρον που εκδήλωναν αμερικανικά μονοπώλια. Παράλληλα, το ηχηρό χαστούκι που δέχτηκε η επίσκεψη του υπουργού Μετανάστευσης μαζί με ευρωπαϊκή αντιπροσωπεία από τον άλλοτε υποτιθέμενο «φιλέλληνα» και «σύμμαχο» Χαφτάρ πρέπει να ιδωθεί επιπλέον ως ένα συνολικότερο μήνυμα προς τη Δύση από την πλευρά του ρώσικου ιμπεριαλισμού, με τον οποίο ο στρατάρχης της ανατολικής Λιβύης διατηρεί σχέσεις. Την ίδια στιγμή, η πόντιση των καλωδίων και η ηλεκτρική διασύνδεση Κρήτης-Κύπρου παραπέμπονται για «τεχνικούς» λόγους στις καλένδες, ενώ ενεργοποιείται εκ νέου κατ' απαίτηση των Αμερικάνων το Κυπριακό, με την πενταμερή διάσκεψη στη Νέα Υόρκη, σε αναζήτηση του δρόμου που θα οδηγεί σε μια νέα διχοτομική «λύση» και τη μετατροπή της Μεγαλονήσου σε αβύθιστο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ.

Μπροστά σε όλα αυτά, όσο και αν η

«Κόμμα Τσίπρα»

Τα καινούρια ρούχα... των αδιεξόδων

Παρόλο που ο Τασούλας αρνήθηκε να δώσει άδεια δημοσίευσης των πρακτικών του συμβουλίου των αρχηγών της 6ης Ιουλίου του 2015 και παρόλο που τα ηχογραφημένα αντίγραφα αυτής της συνεδρίασης «δεν υπάρχουν», κάποιοι φρόντισαν τελικά να ικανοποιηθεί το αίτημα Τσίπρα που απέρριψε ο Τασούλας. Δημοσιεύτηκαν, λοιπόν, εκτεταμένα αποσπάσματα των πρακτικών αυτών, που στην ουσία τους καταδεικνύουν ένα βασικό ζήτημα: Δια του δημοψηφίσματος της 5ης/7/15 και με το αποτέλεσμά του, ο Τσίπρας μόνο την έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ δεν επεδίωκε. Αυτό που επεδίωκε ήταν μια διαπραγμάτευση για λογαριασμό της άρχουσας τάξης έναντι των δανειστών της, για τους όρους διαχείρισης του χρέους και συνολικά για τους όρους της πολιτικής που θα ασκούσε, πάντα στο πλαίσιο που θα όριζε η ΕΕ των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και το αναμφισβήτητο και για τον Τσίπρα νέο μνημόνιο των ΕΕ/ΔΝΤ.

Το πιο σημαντικό στοιχείο των δημοσιευμένων αποσπασμάτων είναι ότι φέρνουν ξανά στην επιφάνεια αυτό που ήταν ήδη γνωστό από το κοινό ανακοινωθέν του συμβουλίου αυτού: Οι αρχηγοί των κομμάτων του «δημοκρατικού τόξου» (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, ΑΝΕΛ) συντάχθηκαν και στοιχήθηκαν πίσω από τη διαπραγματευτική γραμμή του Τσίπρα ομόφωνα! Συνεπώς, τα πρακτικά επιβεβαιώνουν αυτό που ήταν δεδομένο: Ο Τσίπρας καθόλου δεν αμφισβητούσε τα βάθρα της εξουσίας της άρχουσας τάξης, την ιμπεριαλιστική εξάρτησή της από Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Αυτό που επεδίωξε ήταν η συνέχεια της διαπραγμάτευσης του Σαμαρά με τα «Ζάππεια», ήταν η αναζήτηση των όρων με τους οποίους θα συνέχιζε να υπάρχει το πλαίσιο της εξάρτησης μέσα στις νέες συνθήκες της έντασης της κρίσης και της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η κοινή αυτή επιδίωξη όλων των αστικών κομμάτων και δυνάμεων ναυάγησε τελικά τον Αύγουστο του 2015, με την κοινή -πάλι από όλες τις αστικές δυνάμεις- υπογραφή του θηριώδους 4ου μνημονίου, που επέβαλλε όλες τις απαιτήσεις των δανειστών χωρίς να ικανοποιεί καμιά από τις διαφοροποιήσεις που αναζητούσε το Συμβούλιο των αρχηγών υπό την ηγεσία του Τσίπρα.

Συνεπώς, το ζήτημα δεν ήταν μόνο, ούτε κυρίως, οι -ομολογημένες από τον ίδιο τον Τσίπρα- αυταπάτες της κυβέρνησής του που προκάλεσαν αυτή την «περιπέτεια» που πέρασε η άρχουσα τάξη το καλοκαίρι του 2015. Η βάση του ζητήματος ήταν και είναι πως στο πλαίσιο της εξάρτησης, οι ιμπεριαλιστές θα παίζουν τα νταούλια και η άρχουσα τάξη θα χορεύει και καθόλου δεν μπορεί να συμβεί το αντίστροφο! Με άλλα λόγια, μόνο η μαζική εργατικήλαϊκή πάλη μπορεί να φέρει ρωγμές στην πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, όχι «μαζί» αλλά απέναντι στις επιδιώξεις των κομμάτων του συστήματος αυτού!

Δέκα χρόνια μετά, όλα αυτά γίνονται επίκαιρα και αποτελούν αντικείμενο πολιτικής διαμάχης μεταξύ των κυρίαρχων δυνάμεων για μια σειρά προφανείς και ...επερχόμενους λόγους.

Το πολιτικό σύστημα είναι κατακερματισμένο και η αποστοίχιση των λαϊκών μαζών και της νεολαίας από τα κόμματα του συστήματος είναι η πιο μεγάλη της μεταπολιτευτικής περιόδου. Το «πανίσχυρο» 41% της ΝΔ του Ιούλη του 2023 έγινε ήδη 28% στις ευρωεκλογές του 2024, ενώ τα σημερινά γκάλοπ απέχουν να καταγράψουν την εκτεταμένη λαϊκή οργή απέναντι στην κυβερνητική πολιτική. Ταυτόχρονα, όμως, με τη δραματική αποδυνάμωση του κυβερνητικού πυλώνα εξελίσσεται η σμίκρυνση-κονιορτοποίηση της λεγόμενης «κεντροαριστεράς», σε όλες τις εκφάνσεις της, χωρίς να εξαιρείται το ΠΑΣΟΚ, που παρά τις επίμονες και παρατεταμένες προσπάθειες στήριξής του από δυνάμεις του συστήματος, βρίσκεται πολύ μακριά από το να αποτελεί έστω και ενδεχόμενη κυβερνητική λύση.

Υπάρχουν κι άλλα -πιο σημαντικάστοιχεία που αναδεικνύουν το ζήτημα που μόλις περιγράψαμε: η 26η Γενάρη και η 28η Φλεβάρη, ο «απρόσμενος» φοιτητικός ξεσηκωμός και αγώνας του 2024, μια σειρά σημαντικοί εργατικοί αγώνες, μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις -κυρίως για την υγεία και την περίθαλψη- στην επαρχία, οι επίμονες και μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, το κύμα αντιστάσεων και διώξεων στην εκπαίδευση. Όλα αυτά μαζί συνιστούν την κατάσταση πολιτικής αστάθειας και περιορισμού της δυνατότητας του συστήματος πολιτικού ελέγχου των μαζών, που όλο και περισσότερο ασκείται με την ένταση της πολιτικής της φασιστικοποίησης, της ποινικοποίησης και των απαγορεύσεων κάθε συλλογικής στάσης, κίνησης, αντίστασης, ακόμα και διαμαρτυρίας ή έκφρασης άποψης. Όλα αυτά εξελίσσονται μέσα σε συνθήκες αδιάκοπης έντασης της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης, που μεγαλώνουν το χάσμα των από κάτω με τις δυνάμεις του συστήματος.

Επιπλέον, όμως, η χώρα δένεται όλο και περισσότερο στις αμερικανοΝΑΤΟϊκές επιταγές για τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις επεμβάσεις σε Μ. Ανατολή και Α. Μεσόγειο και με τουλάχιστον ανεπίλυτα τα «εθνικά ζητήματα», όπως η άρχουσα τάξη τα ορίζει στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με την Τουρκία. Ταυτόχρονα, βρίσκεται ενόψει μιας νέας διαπραγμάτευσης με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, για το δημοσιονομικό πλαίσιο που θα διαμορφώσουν για την ΕΕ 2028-34, σε συνθήκες πολεμικής στροφής και έντασης των αντιθέσεών τους με τις ΗΠΑ! Ήδη δημοσιεύονται στον αστικό τύπο -πανικόβλητες!- εκτιμήσεις για περικοπή των κάθε είδους ευρωπαϊκών κονδυλίων της τάξης του 30% έως και 50%, ενώ καθόλου τυχαία εξελίσσεται η «έφοδος» της ευρωπαϊκής εισαγγελίας στον ΟΠΕΚΕΠΕ και ακολουθούν το Ταμείο Ανάκαμψης, το ΕΣΠΑ, τα κονδύλια για μετανάστες κ.λπ.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ την ΕΚΔΟΣΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ Εξωτερικού: 65 ευρώ
ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461 BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112
Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία
Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος
Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

κυβέρνηση επαινείται σταθερά για την πειθήνια στάση της απέναντι σε ό,τι της ζητήσουν τα υπερατλαντικά αφεντικά, ακόμα και δια στόματος της νέας πρέσβειρας, Γκιλφόιλ, είναι φανερό ότι δεν μπορούν να δοθούν απαντήσεις στα μεγάλα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η ντόπια άρχουσα τάξη σε όλα τα ζητήματα. Δεν είναι να απορεί κανείς, επομένως, που συνεχίζονται οι κάθε λογής ζυμώσεις εντός του αστικού πολιτικού σκηνικού, με τους 91 παράγοντες της δεξιάς να σιγοντάρουν πρόσφατα τη συγκρότηση «κόμματος Σαμαρά», ενώ μέχρι και ο Τσίπρας από την αφάνεια και τον ρόλο του ηττημένου των εκλογών πέρασε ξαφνικά στο προσκήνιο και πριμοδοτείται από διάφορα κέντρα εξουσίας ως μια πιθανή λύση στις διεργασίες για την ανασυγκρότηση του εναλλακτικού πόλου του πολιτικού συστήματος.

Οι φασιστικές ιαχές για τους «λαθροεισβολείς», συνεπώς, που βγήκαν ξανά από το χρονοντούλαπο την ώρα που οι κατατρεγμένοι από τη Βόρεια Αφρική γεμίζουν τα σαπιοκάραβα για να ξεφύγουν από τη φτώχεια και τον πόλεμο, δεν έχει τόσο να κάνει με την «πίεση» που δέχεται η κυβέρνηση από τον αριθμό των προσφύγων και των μεταναστών, όσο με μια απόπειρα να εργαλειοποιήσει το δράμα αυτών των ανθρώπων, για να μετατοπίσει την ατζέντα ακόμα δεξιότερα, ενόψει των αδιεξόδων που αντιμετωπίζει. Σε σχέση με αυτό το ζήτημα, είναι φανερό πλέον ότι η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής είναι κεντρική πολιτική επιλογή του «επίσημου» συστήματος και θα τη βρίσκει μπροστά του ο λαός σε κάθε προσπάθειά του να αντισταθεί και να διεκδικήσει.

Γιατί μέσα στα προβλήματα και την περιδίνηση του ντόπιου αστικού πολιτικού σκηνικού, μία είναι η «σταθερά»: η ακόμα πιο άγρια κλιμάκωση της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης, όπως αυτή σηματοδοτείται με το νομοσχέδιο τερατούργημα της Κεραμέως, το νέο πειθαρχικό για τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα, την καταιγίδα των διαγραφών φοιτητών και ένα σύνολο σκληρών μέτρων που βρίσκονται στα σκαριά. Ακόμα και μέσα στο κατακαλόκαιρο, λοιπόν, το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης έχει βάλει μπρος τον οδοστρωτήρα που σαρώνει εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα. Απέναντι σε αυτά οφείλουν να προετοιμάζονται η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία, μπροστά στις μεγάλες μάχες που έχουν να δώσουν, για να βάλουν φραγμό στα σχέδια των κυρίαρχων.

Με όλα αυτά, η πάγια ανάγκη για ένα σταθερό και ισχυρό πολιτικό σύστημα γίνεται επιτακτική και ο Τσίπρας παρουσιάζεται σαν ο... καταλληλότερος να αναλάβει την ανοικοδόμηση της εν γένει «κεντροαριστεράς». Το γεγονός είναι -όπως συνηγορούν και τα δημοσιευμένα πρακτικά, αλλά και η όλη του πρωθυπουργική θητεία- πως έχει τα έξωθεν απαιτούμενα εχέγγυα. Αυτό επιχειρηματολογούν σήμερα και μια σειρά ντόπια κέντρα, που προβάλλουν την προοπτική για ένα «κόμμα Τσίπρα». Ή όπως δήλωσε και ο Καρατζαφέρης σε πρόσφατη ραδιοφωνική του συνέντευξη: *«ο Τσίπρας δεν είναι για πέταμα»*. Και πράγματι, τέτοιο και τόσο είναι το πολιτικό προσωπικό και οι «ηγέτες» που μπορεί να έχει το πολιτικό σύστημα της χώρας. Και προφανώς και ο ίδιος ο Τσίπρας βρίσκεται σε μια «πορεία» προετοιμασίας μιας τέτοιας επιλογής, μια πορεία που ξεκίνησε από την πολυήμερη επίσκεψή του στις ΗΠΑ και συνεχίζεται με πυκνές παρεμβάσεις, όπως η διακήρυξη του «δημοκρατικού καπιταλισμού», που έκανε μόλις δύο μέρες πριν την έναρξη του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ, που εξελίχτηκε στη σκιά των «σχεδίων Τσίπρα».

Υπάρχουν, βέβαια, πολλά ερωτήματα και εμπόδια στην πορεία συγκρότησης αυτού του κόμματος που υποτίθεται έρχεται να ενώσει όλες τις λεγόμενες κεντροαριστερές δυνάμεις. Πόσο από το ΠΑΣΟΚ που «ανοικοδομεί» ο προσφάτως επανεκλεγείς αρχηγός του Ανδρουλάκης θα ενταχθεί στο κόμμα Τσίπρα; Πόσο και πόσα από τα πολλαπλά θραύσματα του ΣΥΡΙΖΑ θα τραβηχτούν στη νέα προσπάθεια;

Το κύριο, ωστόσο, ζήτημα από το οποίο παράγονται και όλες οι υπόλοιπες δυσκολίες βρίσκεται στο περιεχόμενο, στη γραμμή που θα έχει αυτό το «κόμμα Τσίπρα». Στο ότι στις δοσμένες συνθήκες, δεν μπορεί ένα κόμμα του συστήματος να συγκροτήσει μια «άλλη πολιτική» από αυτή που προωθεί σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ! Δεν μπορεί να παρουσιάσει και να προωθήσει μια εναλλακτική πολιτική, που σε ένα κάποιο βαθμό θα «αποκαθιστά» τα μεσαία στρώματα, θα αμβλύνει την αντιλαϊκή πολιτική, θα «αποστασιοποιεί» τη χώρα από την πολεμική εκστρατεία των ιμπεριαλιστών. Αυτό το ζήτημα δεν αποτελεί δική μας εκτίμηση, αλλά βασικό και πραγματικό δεδομένο υπό το οποίο τελεί και η ατελέσφορη ανασύνταξη του ΠΑΣΟΚ, που δεν τόλμησε να καταψηφίσει τον φασιστικού χαρακτήρα νόμο για τους μετανάστες, αλλά ωστόσο δέχεται σφοδρή κριτική, γιατί δεν τον υπερψήφισε και επέλεξε το «παρών». Αυτή η ευθυγράμμιση απαιτείται και παρέχεται ακόμα περισσότερο στην αντεργατική λαίλαπα -όπως το νομοσχέδιο Κεραμέως-, στη γενικευμένη αντιδραστική έφοδο στη νεολαία και βέβαια, σε όλες τις υπερατλαντικές απαιτήσεις για μετατροπή όλης της χώρας σε βάση πολέμου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Το «ενάντια στο παλιό πολιτικό σκηνικό» της «πρώτης φοράς Αριστερά» του 2015 αποδείχτηκε εκατό φορές ψέματα και τα κέντρα που στηρίζουν σήμερα τον Τσίπρα επιδεικνύουν πως «μαζί με το παλιό σκηνικό» ο Τσίπρας πήγε στη διαπραγμάτευση του 2015. Σήμερα, ο «δημοκρατικός καπιταλισμός» είναι χίλιες φορές παραπάνω ψέματα, είναι μια κούφια και αντιδραστική δημαγωγία, που χρησιμοποιείται για τις ανάγκες του συστήματος. Στην πραγματικότητα, τα «καινούρια ρούχα» προσπαθούν να συγκαλύψουν πως είναι μεγαλύτερα τα αδιέξοδα και ακόμα πιο αντιδραστικό το σύστημα που ο Τσίπρας θέλει να υπηρετήσει. Αν και πολύ αμφίβολο το αποτέλεσμα, επικρατεί ωστόσο αυτό που έλεγε συχνά ένας άλλος «σωτήρας» του λαού, ο ΓΑΠ: «ας κάνουμε μια νέα αρχή»!

Αποψη

Η Λιβύη θρυαλλίδα της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης;

Τα πράγματα δεν πηγαίνουν καθόλου καλά για την ελληνική πλευρά το τελευταίο διάστημα, αναφορικά με τις σχέσεις της με τη Λιβύη. Είναι γνωστό ότι, εδώ και χρόνια, η διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση της Τρίπολης έχει άμεσες πολιτικές, στρατιωτικές και οικονομικές σχέσεις με την Τουρκία. Σε αυτές ήρθε να προστεθεί το πρόσφατο διπλωματικό επεισόδιο της αντιπροσωπείας της ΕΕ με το δεύτερο κέντρο εξουσίας στη Βεγγάζη, με το οποίο η ελληνική άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ ευελπιστούσε να αναπτύξει περαιτέρω τις σχέσεις της. Ήδη, κυβερνητικά στελέχη και αστοί δημοσιολογούντες τονίζουν ότι «χάθηκε πολύτιμος χρόνος» και ότι «δεν εκμεταλλευτήκαμε τον μήνα του μέλιτος με τον στρατάρχη Χαφτάρ», με αποτέλεσμα να έχει προχωρήσει η προσέγγισή του από την Άγκυρα. Ο εκνευρισμός είναι μεγάλος ...

Αν, από τη μια μεριά, οι αυξημένες μεταναστευτικές και προσφυγικές ροές από την ανατολική Λιβύη προς Γαύδο και Κρήτη προκαλούν πονοκέφαλο, απέχοντας εμφανώς, πάντως, από το να χαρακτηριστούν «κρίση», από την άλλη, το βλέμμα της Αθήνας είναι στραμμένο στο τουρκολιβυκό μνημόνιο και το σοβαρό ενδεχόμενο να υιοθετηθεί και από την Βεγγάζη. Μια σύμπλευση της «όλης» Λιβύης με την Τουρκία θα πρόσθετε ένα ακόμη πρόβλημα στη σωρεία των ζητημάτων που αντιμετωπίζει η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη στα εν γένει λεγόμενα εθνικά θέματα. Με δεσπόζον αυτό των αγεφύρωτων αντιθέσεων ανάμεσα στην ντόπια και την τουρκική ολιγαρχία του πλούτου. Η μερική οριοθέτηση ΑΟΖ με την Αίγυπτο, με αυτά τα δεδομένα, φαντάζει «μετέωρη», στο βαθμό που, τόσο δυτικά της όσο και ανατολικά της, η Τουρκία προωθεί τις θέσεις της. Οι ειδήσεις που κάνουν λόγο για προετοιμασία υπογραφής ενός τουρκοσυριακού μνημονίου, κατά τα πρότυπα του τουρκολιβυκού, διεμβολίζοντας τις ελληνοκυπριακές και ελληνικές βλέψεις, ενδεχόμενα να «τεντώσουν περαιτέρω το σχοινί».

Η τουρκική εξαρτημένη από τη Δύση άρχουσα τάξη, παρά τις κινήσεις της που οραματίζονται ρόλο περιφερειακής δύναμης στην περιοχή, είναι υποχρεωμένη να κινείται στο πλαίσιο συμφωνίας ή τουλάχιστον ανοχής τους βασικά από τις ΗΠΑ. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Τουρκία κινείται πάνω στο έδαφος που ήδη έστρωσαν οι ΗΠΑ με τις επαφές που έχουν από καιρό με τον Χαφτάρ στη βάση της κόντρας τους με τη Ρωσία όχι μόνο για τη Λιβύη, αλλά και για το Σουδάν, ακόμα και την Αίγυπτο του αμερικανοστήριχτου Αλ Σίσι, που μπήκε στους BRICS. Ενώ και η πρόσφατη ρηματική διακοίνωση που κατέθεσε η Λιβύη στον ΟΗΕ αφορά τη χρήση θαλασσίων οικοπέδων της Λιβύης από τις Exon Mobile και Chevron, οι οποίες θα κάνουν έρευνες και στα οικόπεδα νότια της Κρήτης. Στην ουσία, δηλαδή, οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν την Τουρκία στο θέμα της Λιβύης και μάλιστα όχι μόνο για να κάνουν τη δική τους δουλειά, αλλά και για να την απομακρύνουν από τη Ρωσία φέρνοντάς την απέναντί της.

Μια ακόμη παράμετρος των τελευταίων εξελίξεων που, μάλλον, δεν πρέπει να υποτιμάται είναι αυτή της στάσης της ντόπιας άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης Μητσοτάκη έναντι της Ρωσίας. Στο βαθμό που παραμένουν ενεργές οι σχέσεις του κέντρου Χαφτάρ με τη Μόσχα, είναι και ένα αρκετά ηχηρό ράπισμα τόσο προς τις ΗΠΑ, μέσω της χώρας «μας», όσο και προς την ΕΕ απευθείας, με βάση την όλη στάση της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία («έχουμε πόλεμο με τη Ρωσία»), τη χρήση ολόκληρου του ελληνικού χερσαίου, εναέριου και θαλάσσιου χώρου και ιδιαίτερα των αμερικανικών-ΝΑΤΟϊκών βάσεων ενάντιά της, την πρόθυμη συμμετοχή στις αμερικανικές και ευρωπαϊκές κυρώσεις. Η Ελλάδα βρίσκεται στο στόχαστρο των «εχθρικών προς τη Ρωσία χωρών», με επίσημες δηλώσεις της ρωσικής κυβέρνησης. Η στάση της Βεγγάζης μπορεί να ιδωθεί και μέσα από αυτό το πρίσμα.

Στο λογαριασμό πρέπει, οπωσδήποτε, να μπει και η στάση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Ο ρόλος που παίζουν σε όλες αυτές τις κινήσεις αποδεικνύει μια στάση περίπου «ίσων αποστάσεων» μεταξύ των εμπλεκομένων, που επιτείνει τα άγχη της ελληνικής πλευράς. Πώς είναι δυνατόν να «εξισώνουν» κράτη-μέλη της λυκοσυμμαχίας με μη, υπαινίσσεται η ελληνική πλευρά. Μετά την Τουρκία, έρχεται τώρα και η Λιβύη προς επίρρωση αυτής της στάσης. Θα ακολουθήσει, άραγε, μια ανάλογη πολιτική συμπεριφορά με τη Συρία ή, ακόμη, με την Αίγυπτο; Κι αν επεκταθεί ένα τέτοιο «κλίμα» στα υπαρκτά θέματα των Βαλκανίων; Η πίεση της ιθύνουσας τάξης της χώρας μας είναι πρόδηλη. Όπως στρώνει, κοιμάται, θα λέγαμε.

Παρά την «πόρτα που έφαγαν» από την ανατολική Λιβύη, ΕΕ και Ελλάδα τηρούν χαμηλούς τόνους. Πιστεύουν ότι, με αυτόν τον τρόπο, θα κρατήσουν ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας με το καθεστώς Χαφτάρ. Η μεν πρώτη, γιατί δεν θα ήθελε να αποκοπεί πλήρως από το ανατολικό τμήμα και να περιοριστεί μόνο στο δυτικό. Η δε δεύτερη, γιατί θεωρεί ότι η στάση της Βεγγάζης θα μπορούσε, ενδεχομένως, να «αχρηστεύσει» το τουρκολιβυκό μνημόνιο. Επιπρόσθετα, η ελληνική πλευρά πιστεύει ότι οι σχέσεις της με το καθεστώς της Αιγύπτου, που διατηρεί καλές σχέσεις με τον Χαφτάρ, μπορούν, υπό προϋποθέσεις, να ευνοήσουν τα αστικά της συμφέροντα. Μόνο που και εκεί υπάρχουν εσχάτως τριβές. Η αποστολή ελληνικών πολεμικών πλοίων, ωστόσο, στα όρια των θαλασσίων συνόρων Ελλάδας-Λιβύης, παρόλο που δήθεν γίνεται για τις μεταναστευτικές-προσφυγικές ροές, όλοι γνωρίζουν ότι γίνεται για γεωπολιτικούς λόγους. Είναι αντικειμενικά μια κίνηση περαιτέρω κλιμάκωσης παρά εξομάλυνσης των σχέσεων! Ο κίνδυνος τυχοδιωκτισμών ή «ατυχήματος» ελοχεύει...

Νόμος ενάντια στις διαδηλώσεις και στην Κύπρο

Τον περασμένο Μάη, η κυπριακή κυβέρνηση κατέβασε νομοσχέδιο για τη λεγόμενη «ρύθμιση» των διαδηλώσεων. Με στόχο -όπως και στη χώρα μας- το χτύπημα του δικαιώματος του λαού στη διαδήλωση, μέσω απαγορεύσεων, λεγόμενων «περιορισμών» και καταστολής. Σύμφωνα μ' αυτό, κάθε διαδήλωση (και θεωρείται τέτοια κάθε συνάθροιση, ακόμα και 20 ατόμων) θα πρέπει να παίρνει την άδεια της αστυνομίας για να πραγματοποιηθεί. Και να έχει δηλωθεί 7 ημέρες πριν, εκτός από τις «έκτακτες». Θα πρέπει να αναφερθούν στην αστυνομία οι ώρες που θα ξεκινήσει και που θα τελειώσει η διαδήλωση, η διαδρομή της, **ο σκοπός της**, ακόμα και **τα συνθήματα που θα γράφουν τα πανό**!!! Ο αστυνομικός υπεύθυνος μπορεί να επιβάλει, αν το κρίνει, τον περιορισμό ή και τη διάλυσή της. Το φασίζον αυτό τερατούργημα ψηφίστηκε τελικά απ΄ την κυπριακή βουλή στις 10/7, με τις ψήφους των ΔΗΣΥ, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ΔΗΠΑ και του νεοναζιστικού ΕΛΑΜ. Το καθ' όλα συστημικό ΑΚΕΛ πρότεινε «τροπολογίες» (sic), ενώ άλλες ρεφορμιστικές συγκροτήσεις (Κομμουνιστική Πρωτοβουλία) πρόκριναν τη γνωστή λογική πως «οι αγώνες θα το κάνουν να μείνει στα χαρτιά», θέση που αποτελεί αποδοχή του στην πράξη.

Με το νόμο αυτό στοχοποιείται η «κάλυψη προσώπου» ατόμου (όπως αυτή μπορεί να ερμηνευτεί), εφόσον συνδέεται με... «βίαιη» εκτροπή της διαδήλωσης, και στο πρόσωπο αυτό επιβάλλεται πρόστιμο 5.000 ευρώ. Ενώ 10.000 ευρώ πρόστιμο μπορεί να επιβληθεί σε πρόσωπα για «προτροπή σε βία»... Όταν ακόμα κι ένα σύνθημα μπορεί να χαρακτηριστεί σαν τέτοια «προτροπή». Ας θυμηθούμε και την κατηγορία για... «φωνασκίες που τρομοκρατούν» (τα συνθήματα, δηλαδή), στις διώξεις των εκπαιδευτικών στη χώρα μας. Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο φόβος των κυρίαρχων απέναντι στον «εχθρό λαό» οδηγεί, παντού, στη θωράκισή τους με διάφορους τρόπους, νόμους και μέτρα. Πόσο μάλλον σε χώρες σαν το αβύθιστο αεροπλανοφόρο των ιμπεριαλιστών, την Κύπρο, όπου τόσο η εντεινόμενη επίθεση στους εργαζόμενους όσο και το πλαίσιο της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης αλλά και η γειτνίαση με τη Μέση Ανατολή και την πολύπαθη Παλαιστίνη βάζουν το ιδιαίτερο στίγμα τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

Στο πλαίσιο της συνολικότερης φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής...

Αποφυλακίζουν ένα ένα τα «πρωτοπαλίκαρα» της Χρυσής Αυγής

Μετά το πλήθος μελών και στελεχών της νεοναζιστικής δολοφονικής οργάνωσης, που είχαν καταδικαστεί απ΄ την αστική ταξική δικαιοσύνη το 2020 κι έχουν αποφυλακιστεί, με διάφορους τρόπους, κατά καιρούς, (Αλεξόπουλος, Μπούκουρας, Ζαρούλια, Αρβανίτης, Μπαρμπαρούσης, Γερμενής, Ηλιόπουλος, Κούζηλος, Γρέγος, Ζησιμόπουλος, Μίχος), αποφυλακίστηκαν στις 5/7 με απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας και ο Παππάς κι ο Παναγιώταρος. Εκκρεμεί η απόφαση σχετικά με την αίτηση αποφυλάκισης του Κασιδιάρη, για την οποία η εισαγγελέας του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών κατέθεσε θετική εισήγηση. Να αποφυλακιστεί, δηλαδή, με «περιοριστικούς όρους», όπως έγινε γνωστό στις 30/6. Η φυλάκισή του, βέβαια, καθόλου δεν τον εμπόδισε να καθοδηγεί από «μέσα» το φασιστικό μόρφωμα των «Σπαρτιατών». Δεν ξεχνάμε, βέβαια, ούτε την αποφυλάκιση Μιχαλολιάκου, που ανεστάλη (για πόσο;) πέρυσι τον Ιούνη.

Οι πρωταίτιοι, λοιπών, τόσων και τόσων δολοφονικών επιθέσεων, και της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάτ Λουκμάν, βρίσκονται -ή θα βρεθούνα κυκλοφορούν ελεύθεροι, για να συνεχίσουν, φυσικά, το αντιλαϊκό τους έργο με κάθε τρόπο. Αλλά κυρίως για ν' αξιοποιηθούν στην επιδίωξη της ολοένα και πιο αντιδραστικής αναδιαμόρφωσης του κυρίαρχου αστικού πολιτικού σκηνικού, όπως και οι ομογάλακτοί τους «Σπαρτιάτες», που πρόσφατα έχασαν την κοινοβουλευτική τους ομάδα. Αλλά και άλλοι εκφραστές της ακροδεξιάς, του εθνικισμού και του σοβινισμού. Με «μεταγραφές», εντάξεις και συμμαχίες, στο πλαίσιο του συστημικού αυτού σκηνικού και των αναγκών του.

Το αγρίεμα της επίθεσης στην εργατική τάξη, στη νεολαία και στο λαό, η ολοένα και μεγαλύτερη «προσαρμογή» στα σχέδια πολέμου των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και στις απαιτήσεις τους, η κυρίαρχη φασιστικοποίηση και η επιδίωξη να μπουν «στο γύψο», στην παρανομία και «υπό δίωξη» οι λαϊκές αντιστάσεις, μπροστά στο φόβο ξεσπασμάτων, αλλά και μεγάλων αγώνων, αυτό απαιτούν. Στέλνοντας, ταυτόχρονα, κι ένα ευρύτερο μήνυμα τρομοκράτησης, πως ακόμα και τα φυσικά ενεργούμενα της φονικής πολιτικής του συστήματος θα «πέφτουν στα μαλακά», θα μένουν ατιμώρητα, θα ξελασπώσουν όταν κάτσει ο κουρνιαχτός.

Κάτι ανάλογο έχει γίνει και με πολλούς άλλους φυσικούς αυτουργούς δολοφονιών, εκτός απ΄ του Φύσσα και του Λουκμάν, όπως του Καλτέζα, του Τεμπονέρα, του Γρηγορόπουλου, του Ζακ, του Μάγγου και τόσων άλλων, ή με τους φυσικούς δράστες της κρατικής και παρακρατικής βίας και τρομοκρατίας.

Φαίνεται ταυτόχρονα πόσο λαθεμένο και ρηχό είναι το σύνθημα και οι λογικές του τύπου «Οι Ναζί στη φυλακή» (πώς και για πόσο άραγε;). "Όταν μένει στο απυρόβλητο η ίδια η αιτία που παράγει το φασιστικό φαινόμενο, το εκμεταλλευτικό σύστημα και η κυρίαρχη πολιτική, όταν η *«σκύλα που γεννά το φασισμό είναι πάλι σε οργασμό»*, όπως θα 'λεγε κι ο Μπρεχτ, όταν ο λαός βρίσκεται στη γωνία, όταν η απάντηση επαφίεται στις αποφάσεις των αστικών δικαστηρίων και των κυβερνήσεων. Μόνο οι μαζικοί αγώνες, κινητοποιήσεις, αντιστάσεις και διεκδικήσεις των εργαζόμενων, του λαού και της νεολαίας, πλάι στην ανασυγκρότησή τους, καθώς και του κινήματός τους, μπορούν να βάλουν αποφασιστικό φραγμό στο φασιστικό τέρας, αλλά και στις επιδιώξεις των πολιτικών υπευθύνων και των φυσικών του αυτουργών. Μαζί με την ανάδειξη του πραγματικού ρόλου του φασισμού, ως υπηρέτη του συστήματος, ως η πιο ακραία, η πιο βίαιη έκφραση επιβολής της πολιτικής του, ως αυτός που αποκρύπτει τους πραγματικούς υπευθύνους όλων των δεινών του λαού, που είναι η ντόπια αστική τάξη, το πολιτικό της προσωπικό και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους, για να στρέψει το ένα κομμάτι του λαού ενάντια στο άλλο.

Την ώρα που οι παράγοντες των νεοναζί αποφυλακίζονται, οι διώξεις ενάντια σε αγωνιστές καλά κρατούν! 2.500 εκπαιδευτικοί παραπέμπονται σε πειθαρχικά και άλλοι διώκονται, αγωνιστές δικάζονται, απεργίες ποινικοποιούνται, διαδηλώσεις αντιμετωπίζονται με ΜΑΤ και χημικά, οι νέοι άνθρωποι, αλλά και οι πρόσφυγες και μετανάστες μπαίνουν στο στόχαστρο της κυβέρνησης και της αστυνομίας. Αυτή είναι η «δημοκρατία» των αστών και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους! Κι αυτό το μέτωπο πάλης έχει -και θα έχει, όλο και πιο έντονα- να αντιμετωπίσει ο λαός μας δίπλα στην επίθεση στα εργατικά δικαιώματα, στην εκπαίδευση και στις προετοιμασίες πολέμου και γενικευμένης σφαγής, των μεγάλων αφεντικών.

3μηνη αναστολή χορήγησης Ασύλου...

...για τους μετανάστες που προέρχονται απ΄ τη Βόρεια Αφρική ψήφισε η Βουλή, ύστερα από τροπολογία της κυβέρνησης. Εκτός αυτού, οι λεγόμενοι «παράτυποι» μετανάστες θα φυλακίζονται σε κλειστά κέντρα για διάστημα μέχρι 18 μήνες. Δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς απ' την ντόπια άρχουσα τάξη που έρχεται να υλοποιήσει τις έξαλλες αντιμεταναστευτικές της κραυγές, μετά τις τελευταίες ροές, απ΄ τη Λιβύη στην Κρήτη. Προσπαθώντας, παράλληλα να διοχετεύσει το ρατσιστικό δηλητήριο στις λαϊκές συνειδήσεις. «Διαίρει (τους λαούς) και βασίλευε»... Ο λαός μας έχει κάθε λόγο, παράλληλα με τις δικές του διεκδικήσεις για δικαιώματα και κατακτήσεις, να διεκδικήσει το δικαίωμα στο Άσυλο, την ελεύθερη μετακίνηση, τη δουλειά, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για τους άλλους ξεριζωμένους λαούς. Απέναντι στους κοινούς εχθρούς: την ντόπια αστική τάξη, τους πολιτικούς της διαχειριστές και τα πολεμοκάπηλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Εισαγγελική παρέμβαση για πορεία του «Ρουβίκωνα»... με μπλουζάκια με την παλαιστινιακή σημαία

Προκαταρκτική εξέταση για τη «διερεύνηση του ποινικού αδικήματος της απειλής διάπραξης εγκλημάτων» (!) διέταξε η εισαγγελία Αθηνών για μια πορεία που πραγματοποίησαν στο κέντρο της Αθήνας στις 11/7 μέλη του «Ρουβίκωνα», φορώντας μαύρες μπλούζες με τη σημαία της Παλαιστίνης. Στέλεχος, μάλιστα, του «Ρουβίκωνα» κλήθηκε στην Ασφάλεια για να δώσει εξηγήσεις... Για άλλη μια φορά, μετά τις σχετικές διώξεις εκπαιδευτικών, η σημαία - σύμβολο της Παλαιστινιακής Αντίστασης ποινικοποιείται. Όπως συμβαίνει και σε άλλες χώρες της... «δημοκρατικής» ΕΕ, όπου η ανάρτησή της αποτελεί λόγο άγριας καταστολής, ξύλου και συλλήψεων. Προς υποστήριξη των εγκληματιών του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ και των αμέτρητων -ιστορικού μεγέθους- θηριωδιών τους.

Υπάρχουν «κρυμμένες φυλές» στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία;

Η πρόσφατη έρευνα της εταιρίας Inter Alia με τίτλο: «*Κρυμμένες Φυλές: Χαρτογραφώντας τις κοινωνικές αντιλήψεις στη σύγχρονη Ελλάδα*» ακολούθησε τη μεθοδολογία της …συνώνυμης έρευνας «Hidden Tribes», που έγινε στις ΗΠΑ το 2018, και κατέληξε σε έναν διαχωρισμό της ελληνικής κοινωνίας που υποτίθεται ότι ανταποκρίνεται στις σύγχρονες αντιλήψεις και θέσεις πάνω στα πιο σημαντικά ζητήματα που απασχολούν τον κόσμο.

Χωρίς να μπαίνουμε στις λεπτομέρειες του κειμένου των 140 σελίδων, το οποίο είναι διαθέσιμο στο διαδίκτυο, είναι αλήθεια ότι καταγράφεται μια αύξηση των συντηρητικών απόψεων για μια σειρά πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Ωστόσο, μάλλον δεν θα φτάναμε να χαρακτηρίσουμε αυτά τα ευρήματα ως «αναπάντεχα», όπως έκανε η ΕφΣυν στο άρθρο της που παρουσίασε την έρευνα. Φυσικά, όλα είναι θέμα ερμηνείας…

Ορισμένα αριθμητικά αποτελέσματα είναι ενδεικτικά:

Το 57% πιστεύει πως ο μεγάλος αριθμός μεταναστών στη χώρα απειλεί την εθνική μας ταυτότητα και το 41% ότι Έλληνας σημαίνει Χριστιανός Ορθόδοξος, ενώ το 52% νιώθει περισσότερο Έλληνας παρά Ευρωπαίος.

Το 75% συμφωνεί ότι οι φυλακισμένοι για βαριές εγκληματικές πράξεις δεν πρέπει να δικαιούνται άδειες εξόδου, το 78% ότι η αστυνομία πρέπει να χρησιμοποιεί αυστηρά μέτρα καταστολής σε βάρος όσων καταστρέφουν ξένη περιουσία και το 51% ότι πρέπει να επανέλθει η θανατική ποινή. Ενώ το 48% διαφωνεί ότι οι κάμερες σε δημόσιους χώρους αποτελούν καταπάτηση των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και το 54% ότι τα ομόφυλα ζευγάρια πρέπει να έχουν ίδια δικαιώματα στην απόκτηση παιδιών με τα ετερόφυλα ζευγάρια.

Στην ερώτηση για την ευθύνη για τον πόλεμο στη Γάζα, το 26% απαντά το Ισραήλ, το 22% η Χαμάς, το 10% οι ΗΠΑ και η Δύση και το 31% όλοι οι παραπάνω.

Στην ερώτηση για το σε ποια δύναμη πρέπει να επιδιώκει να βρίσκεται κοντά η Ελλάδα, το 35% απαντά στην ΕΕ, το 10% στις ΗΠΑ, το 10% στη Ρωσία και το 42% σε όλες (ίσες αποστάσεις).

Τα ζητήματα της ακρίβειας, των χαμηλών μισθών, των εργασιακών συνθηκών και των κακών παροχών παιδείας και υγείας είναι στην κορυφή των προβλημάτων των πολιτών. Ακολουθούν η εγκληματικότητα και η διαφθορά. Ο πόλεμος είναι στις τελευταίες θέσεις.

Καταγράφεται χαμηλή εμπιστοσύνη στους θεσμούς, με χαμηλότερη στα κόμματα, τα ΜΜΕ και τις ΜΚΟ και υψηλότερη στον στρατό, τα πανεπιστήμια και τα δημόσια νοσοκομεία. Το ΝΑΤΟ είναι χαμηλά, ενώ η ΕΕ και ο ΟΗΕ κάπου στη μέση.

Το 75% θα συμμετείχε σε διαδήλωση για τα Τέμπη και το 73% για την αύξηση του κατώτατου μισθού. Το 67% δεν θα συμμετείχε σε διαδήλωση ενάντια στις ψηφιακές ταυτότητες, το 65% για το δικαίωμα των ομόφυλων ζευγαριών να αποκτούν παιδιά και το 58% για την κατάργηση της πανεπιστημιακής ασυλίας.

Με βάση τα αποτελέσματα της έρευνας καθορίστηκαν οι «κρυμμένες φυλές» της ελληνικής κοινωνίας: Οι Αντιδραστικοί Συντηρητικοί, οι Διαλλακτικοί Συντηρητικοί, οι Ισορροπιστές, οι Παραιτημένοι και οι Προοδευτικοί Ακτιβιστές.

Εξίσου σημαντικά με τα αριθμητικά αποτελέσματα, όμως, είναι όσα αναφέρονται στην εισαγωγή της έρευνας. Δυο χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«*Η εποχή των εδραιωμένων διαιρετικών τομών και των σταθερών πολιτικών ταυτοτήτων έχει δώσει τη θέση της σε ένα ρευστό και συχνά συγκρουσιακό τοπίο, στο οποίο πολλαπλές, διαφορετικές και συχνά ετερόκλητες κοσμοθεωρίες συνυπάρχουν, ανταγωνίζονται και αναδιαμορφώνονται διαρκώς*».

«*… σε συνθήκες κοινωνικής πόλωσης και μεταβαλλόμενων αξιακών πλαισίων, οι αντιλήψεις των πολιτών δεν διαμορφώνονται μόνο γύρω από κόμματα ή ιδεολογίες, αλλά και γύρω από βαθύτερες, βιωματικές και αξιακές εμπειρίες που καθορίζουν τον τρόπο με τον οποίο νοηματοδοτούν τον κόσμο*».

Όλα είναι θέμα ερμηνείας. Πώς είναι δυνατόν να αναμένεται μια πιο προοδευτική τοποθέτηση των ελλήνων πολιτών σε κοινωνικά ζητήματα, τη στιγμή που πολιτικά κόμματα, ΜΜΕ, τοπική αυτοδιοίκηση και πάσης φύσης θεσμοί φωνάζουν για τα προβλήματα που φέρνει η αύξηση των μεταναστευτικών ροών. Το Star έφτασε να κάνει απανωτά ρεπορτάζ για τα πλουσιοπάροχα γεύματα που προσφέρονται στους μετανάστες και να τα συγκρίνει με το συσσίτιο των φαντάρων! Οι φωνές της ακροδεξιάς παίρνουν όλο και περισσότερο χώρο και χρόνο στον λεγόμενο δημόσιο διάλογο, ενώ και οι φωνές που θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει μετριοπαθείς σύρονται όλο και δεξιότερα.

Επιπλέον, παρότι ο πόλεμος είναι αναμφίβολα το μεγαλύτερο πρόβλημα της ανθρωπότητας σήμερα, δεν είναι περίεργο το γεγονός ότι ο κόσμος δεν βλέπει αυτήν την προτεραιότητα. Από τη μια μεριά οι σχετικές ειδήσεις πολύ συχνά λείπουν εντελώς από τα δελτία, από την άλλη η κυβέρνηση σπέρνει έναν εφησυχασμό, βασισμένη στο «δόγμα» ότι βρίσκεται στη σωστή πλευρά της ιστορίας.

Και συνολικά, όταν οι φωνές του κινήματος και των αγώνων θάβονται και εξαφανίζονται από παντού ή ακόμα και ποινικοποιούνται, οι φωνές, δηλαδή, της «φυλής» των Προοδευτικών Ακτιβιστών, κατά την έρευνα, δεν είναι δυνατόν να περιμένουμε περισσότερα, όσο κι αν θα το θέλαμε. Πολύ περισσότερο, όταν το σύστημα βρίσκεται στην επίθεση και όταν οι απαντήσεις από τη μεριά του κινήματος αναζητούνται, μέσα και στις αδυναμίες του.

Αυτό, βέβαια, δεν μειώνει σε τίποτα τις αντιστάσεις που υπάρχουν και κυρίως τις προσπάθειες που γίνονται για να μαζικοποιηθούν. Το γεγονός ότι οι απαντήσεις στην ερώτηση για τον πόλεμο στη Γάζα δεν καταδεικνύουν με ξεκάθαρο τρόπο τις ΗΠΑ, τη Δύση και το Ισραήλ ως υπεύθυνους της γενοκτονίας συμβαδίζει με το γεγονός ότι οι διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη φτάνουν τις μεγαλύτερες χιλιάδες κόσμου στην καλύτερη περίπτωση και όχι τις εκατοντάδες χιλιάδες που αντιστοιχούν στο ζήτημα. Όμως αυτές οι διαδηλώσεις είναι ελπιδοφόρες και γεμίζουν αισιοδοξία όσους συμμετέχουν, ακριβώς γιατί γίνονται σε ένα περιβάλλον που δεν τις ευνοεί.

Όσο για τους νέους διαχωρισμούς και τις «κρυμμένες φυλές», η έρευνα περισσότερο τις θεωρεί δεδομένες παρά συμπεραίνει ότι υπάρχουν! Η εισαγωγή της περιγράφει το πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί, αλλά και ορισμένα …αξιώματα της σύγχρονης κοινωνίας, στην κορωνίδα των οποίων βρίσκεται το ξεπέρασμα των …παλιών κομματικών και ιδεολογικών διαχωρισμών και η αντικατάστασή τους από βαθύτερους. Όμως και το ίδιο το υποτιθέμενο ξεπέρασμα των ιδεολογικών διαχωρισμών είναι μια ιδεολογική τοποθέτηση! Όπως η θέση ότι δεν υπάρχει πια Δεξιά και Αριστερά είναι βαθιά και απόλυτα δεξιά!

Η αναζήτηση των νέων αντικειμένων πάνω στα οποία τοποθετούνται και διαχωρίζονται τα κοινωνικά υποκείμενα παραβλέπει (σκόπιμα) τους υλικούς διαχωρισμούς που περιέγραψε εδώ και πάνω από ενάμιση αιώνα ο Μαρξ. Κι έτσι όσοι προσπαθούν να τους υπερβούν, στο όνομα μιας δήθεν σύγχρονης προσέγγισης, προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο σύστημα συσκοτίζοντας στα μάτια του λαού το τι πραγματικά συμβαίνει στην κοινωνία στην οποία ανήκει.

Εκλογές στο ΕΚΠΑ σε όλο και πιο δυστοπικό περιβάλλον

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, στο οποίο δημοσιεύσαμε και τα αποτελέσματα των εκλογών για τους αντιπροσώπους στο συνέδριο της Ο.Δ.Π.Τ.Ε., φιλοξενούμε την τοποθέτηση του σχήματος Πρωτοβουλία Εργαζομένων στο Πανεπιστήμιο Αθηνών - Συνεργαζόμενοι για τη διαδικασία.

Η **«ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΠΑΝ/ΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ - ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ»** συμμετείχε στις εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων στο συνέδριο της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Ο.Δ.Π.Τ.Ε.), έναν χρόνο μετά την απόλυση του συντρόφου μας **Δημήτρη Αντωνίου**, ενώ **συνεχίζουμε να διεκδικούμε την επιστροφή του στο ΕΚΠΑ** κι έχοντας ήδη μια πρώτη απόφαση δικαστηρίου **που αναγνωρίζει την εργασία του στο πανεπιστήμιο ως αορίστου χρόνου! Μια πρώτη ρωγμή στο αφήγημα της κυβέρνησης και του ιδρύματος, που θέλουμε να τη μετατρέψουμε σε πυλώνα οριστικής νίκης!**

Γράφοντας για τις εκλογές αυτές, θεωρούμε απαραίτητο να μιλήσουμε πρώτα για τη μειωμένη συμμετοχή συγκριτικά με το 2022 (όπου, όμως, έγιναν εκλογές και για το σωματείο ταυτόχρονα), η οποία έπεσε κατά περίπου 31%. Είναι η απογοήτευση μαζί με την πίεση της καθημερινότητας; Ο φόβος και η δαιμονοποίηση της συμμετοχής στα κοινά; Η αποστασιοποίηση από τον συνδικαλισμό; Όλα αυτά μαζί ή κάτι που δεν έχουμε καταφέρει να αποκρυπτογραφήσουμε ακόμα; Στο ΕΚΠΑ η συμμετοχή στις εκλογές για την ΟΔΠΤΕ παραδοσιακά είναι μικρότερη από αυτή για το πρωτοβάθμιο. ΠΟΤΕ, όμως, τόσο μικρή. Πρέπει να προβληματιστούμε όλες οι δυνάμεις και να επανενεργοποιήσουμε τον κόσμο που απέχει, αν εννοούμε τον συνδικαλιστικό και πολιτικό μας ρόλο.

Στα του ΕΚΠΑ τώρα, **εκλέξαμε 3 σύνεδρους**, στην ουσία έναν/μία αντιπρόσωπο παραπάνω, **με άνοδο 13% από το 2022!** Η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) εξέλεξε 4 σύνεδρους (+1 από το 2022) με αύξηση ποσοστών επίσης 13% από το 2022. Η διαφορά της ΔΑΣ με την Πρωτοβουλία ήταν μόνο 2 ψήφοι! Η δε παράταξη που έχει αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ και προέκυψε από «σιωπηρή συγχώνευση» των δύο πλειοψηφουσών -και συνεργαζόμενων- παρατάξεων μέχρι τις εκλογές του 2024 που πρωτοεμφανίστηκε το νέο αυτό συνδικαλιστικό σχήμα, εξέλεξε 5 συνέδρους με μείωση από το 2024 περίπου 3%, αλλά σε σχέση με το άθροισμα των δύο παρατάξεων του 2022, μείωση 25%. Δεδομένων, λοιπόν, των συνθηκών, κρατήσαμε δυνάμεις και παραλίγο να διπλασιάσουμε την αντιπροσωπεία μας στο επερχόμενο συνέδριο. 3 ψήφοι μας χώρισαν από αυτό.

Ως σχήμα, δώσαμε και θα εξακολουθήσουμε να δίνουμε έναν έντιμο, δυναμικό, πολιτικό αγώνα, προσπαθώντας πρωτίστως να πείσουμε τους συναδέλφους μας να συμμετέχουν ενεργά στον σύλλογο κι όχι μόνο στις όποιες εκλογικές διαδικασίες. Αγωνιζόμαστε για ένα δυνατό σωματείο, αντιπαλεύοντας ταυτόχρονα και απόπειρες απομαζικοποίησης του πρωτοβάθμιου, με ευθύνη των άλλων παρατάξεων.

Όσο για το μέλλον στα ΑΕΙ; Αυτό επιφυλάσσει **διαγραφές, νέο πειθαρχικό δίκαιο, κάμερες, καταστολή, περισσότερη λειτουργία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, υποχρηματοδότηση, υποστελέχωση, εντατικοποίηση, ελαστικές σχέσεις εργασίας με ακόμα χειρότερους όρους**. Ευρύτερα, διάλυση δημόσιων δομών, ιδιωτικοποιήσεις, ακρίβεια, πολεμική οικονομία, ακόμα περισσότερη φασιστικοποίηση και ρατσισμός με εξαρτημένη δικαιοσύνη.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ. ΣΥΝΕΧΗΣ, ΣΥΝΕΠΗΣ ΚΑΙ ΣΚΛΗΡΟΣ.
ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΕΙ. ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΡΥΤΑΝΗ Ή ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ. ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ/ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤ(ΡΙ)ΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ, ΣΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ.

Το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη του 2015 και οι αυταπάτες που το συνοδεύουν

Με αφορμή τη συμπλήρωση 10 χρόνων από το δημοψήφισμα του 2015 που προκήρυξε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως συνήθως συμβαίνει σε «στρογγυλές» επετείους υπήρξε ένας καταιγισμός αρθρογραφίας, εκδηλώσεων, αντιπαράθεσης και προσπάθειας εξαγωγής συμπερασμάτων για το περιεχόμενο του «ΟΧΙ» και του «ΝΑΙ» του τότε δημοψηφίσματος. Βέβαια, άνοιξε και η υπόθεση της 6ης Ιούλη 2015, επόμενη μέρα του δημοψηφίσματος, με την απαίτηση του Τσίπρα να δοθούν στη δημοσιότητα τα πρακτικά της σύσκεψης των πολιτικών αρχηγών των κοινοβουλευτικών κομμάτων, όπου αποφασίστηκε, από κοινού –με εξαίρεση το ΚΚΕ– η συνέχεια της «διαπραγμάτευσης» με ΕΕ-ΕΚΤ και ΔΝΤ, για λογαριασμό της ντόπιας άρχουσας τάξης και σε βάρος του εργαζόμενου λαού, που άνοιξε τον δρόμο για το τρίτο βάρβαρο μνημόνιο.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το περιεχόμενο του δημοψηφίσματος αποκαλύφτηκε ακριβώς την επόμενη μέρα, κάτι που είναι αντικειμενικά αναμφισβήτητο και γκρέμισε τις αυταπάτες όσων θεώρησαν ότι το εργατικό-λαϊκό κίνημα και οι οργανώσεις του έπρεπε να συνταχθούν με το «ΟΧΙ» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, για να προωθηθεί η «ρήξη και η ανατροπή» με ΕΕ-ΔΝΤ. Το «μέτωπο» των αυταπατών ήταν ιδιαίτερα διευρυμένο, από το εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ («Αριστερό Ρεύμα» κ.λπ.) έως τους «μεταβατικούς» της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.ά.), καθώς και μεγάλο κομμάτι της αναρχίας. Από την άλλη μεριά, το ΚΚΕ με τη θέση του ΑΚΥΡΟΥ (κομματικό ψηφοδέλτιο με συνθήματα) ουσιαστικά δεν έθετε κανένα ζήτημα νομιμοποίησης του δημοψηφίσματος στον λαό, αλλά στεκόταν στην «άκρη» του, διευκολύνοντας έτσι τόσο την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όσο και τις αυταπάτες που σκορπούσαν οι «μεταβατικοί» και οι υπόλοιποι.

Η θέση της ΑΠΟΧΗΣ από το κάλπικο δημοψήφισμα που υποστηρίχτηκε από το ΚΚΕ(μ-λ) και το Μ-Λ ΚΚΕ ήταν η μόνη θέση που επιβεβαιώθηκε την επόμενη κιόλας μέρα. Σε ανακοίνωση του Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ) στις 30/6/2015 αναφέρεται: ***«Το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί τον λαό να γυρίσει την πλάτη του στον κυβερνητικό εκβιασμό.*** *Δεν αποτελεί γραμμή άμυνας και αντίστασης για τον λαό η στοίχισή του πίσω από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μέσω του δημοψηφίσματος. Γιατί στην "καλύτερη" περίπτωση, αυτό που θα φέρει είναι η έγκριση του κυβερνητικού Μνημονίου, δηλαδή την έγκριση να συνεχιστεί η επίθεση. Και μαζί με αυτήν να συνεχιστεί η ενίσχυση των αντιδραστικών δυνάμεων που θέλουν να υπηρετήσουν την προώθησή της».*

Στο σημείο αυτό πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι στην υπόθεση του δημοψηφίσματος, μέσα στην εν γένει Αριστερά, **συγκρούστηκαν κατά βάση δύο γραμμές.** Από τη μία πλευρά, η άποψη και η λογική που αναζητεί «ευκαιρίες» στο πεδίο που ορίζουν η ντόπια άρχουσα τάξη, το αστικό πολιτικό προσωπικό και οι ιμπεριαλιστές επικυρίαρχοι. Αυτή η λογική δεν διανοείται να βγει έξω και ενάντια στο πλαίσιο που διαμορφώνουν οι αντιδραστικές δυνάμεις και σκορπάει με ευκολία αυταπάτες εκλογικές, κοινοβουλευτικές, ακόμα και κυβερνητικές. Σε πλήρη συμφωνία με αυτή την αντίληψη, παρά τις μεταξύ τους διαφωνίες, αποτελεί και η στάση του ΚΚΕ, που αρνείται πεισματικά να πάει κόντρα στην αστική νομιμότητα, με την κομματική περιχαράκωση στο πλαίσιο του κινήματος από τη μία πλευρά και από την άλλη, με το «χέρι βοηθείας» που απλώνει προς το σύστημα σε κρίσιμες περιόδους. **Απέναντι σε αυτές τις αντιλήψεις και πρακτικές βρίσκεται η θέση που υποστηρίζει τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του εργατικού-λαϊκού κινήματος, πέρα και ενάντια στις επιλογές του συστήματος της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.** Είναι μία άποψη που επιμένει ότι η εργατική τάξη, ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία έχουν να διανύσουν τον «δικό τους δρόμο», της αντίστασης, της διεκδίκησης, της σύγκρουσης, της ανατροπής έξω και ενάντια σε αστικές επιρροές και αυταπάτες.

Η άποψη για τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του εργατικού-λαϊκού κινήματος, παρόλο που υιοθετείται, στα λόγια και τις διακηρύξεις, από όλο το φάσμα των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κίνημα, σε κρίσιμες περιόδους, όπως την περίοδο διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αλλά και στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, αποκαλύπτεται ότι **παραμένει μόνο στα λόγια και τις διακηρύξεις.** Και πάντα αναζητούνται «πλάτες» κάθε είδους, από αστικές έως ιμπεριαλιστικές. Η περίπτωση του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη του 2015 είναι χαρακτηριστική αυτής της αντίληψης. Με δεδομένη τη σημαντική υποχώρηση του μεγάλου εργατικού-λαϊκού κινήματος της περιόδου 2010-2012, με ευθύνη όσων έσπερναν εκλογικές, κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές αυταπάτες (από ΣΥΡΙΖΑ μέχρι ΚΚΕ) και η οποία αποτέλεσε και το «διαβατήριο» του ΣΥΡΙΖΑ για την ανάληψη της κυβερνητικής διαχείρισης τον Γενάρη του 2015, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ βρέθηκε σε αδιέξοδο με τις διαπραγματεύσεις με τους δανειστές-ληστές ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ και προκήρυξε το δημοψήφισμα για να πετύχει καλύτερους όρους. Να χρησιμοποιήσει, δηλαδή, τον λαό και την αντίθεσή του στα βάρβαρα μνημόνια, στις επιδιώξεις της ντόπιας άρχουσας τάξης για καλύτερους όρους στη σχέση της με τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους. Το «ΟΧΙ», που κέρδισε τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία, έγινε την επόμενη κιόλας μέρα το «ΝΑΙ» σε ένα τρίτο βάρβαρο μνημόνιο και έρχονται όλες οι αριστερές δυνάμεις που στρατεύτηκαν κάτω από τις επιλογές της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να απολογίζουν άλλοι «προδοσίες» και «κωλοτούμπες» του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα και άλλοι τις «αδυναμίες του κινήματος να πάει το ΟΧΙ μέχρι τέλους», στη ρήξη δηλαδή με την ΕΕ και την ευρωζώνη.

Και εδώ προκύπτει η άλλη μεγάλη αντιπαράθεση για τον χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος. Από τη μία πλευρά το ΚΚΕ, η Κομμουνιστική Απελευθέρωση (πρώην ΝΑΡ) και ο χώρος του τροτσκισμού και της αναρχίας θεωρούν την Ελλάδα μία καπιταλιστική χώρα με ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, όπου η ντόπια αστική τάξη επιλέγει «εταίρους» και «συμμάχους» (ΕΕ-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ) και πραγματώνει την πολιτική της με κυρίαρχα τα δικά της συμφέροντα.

Και από την άλλη πλευρά βρίσκεται η επαναστατική κομμουνιστική αντίληψη και θέση για τον εξαρτημένο πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού σχηματισμού, από τη γέννησή του μέχρι τα σήμερα. Με μία ντόπια άρχουσα τάξη που στηρίζει την εξουσία και την κερδοφορία της πάνω στην εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό από την υποταγή και το ξεπούλημα της χώρας στους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ), κρατώντας για τον εαυτό της τον παρασιτικό ρόλο του υπεργολάβου.

Όσοι είτε υποβαθμίζουν είτε αγνοούν τελείως την ιμπεριαλιστική εξάρτηση δεν είναι ότι το κάνουν από ταξική καθαρότητα, αλλά κατά βάση συνειδητά, για να αποφύγουν το κύριο ζήτημα της επαναστατικής υπόθεσης στη χώρα μας και τα καθήκοντα που απορρέουν από αυτό. Μάλιστα, το ΚΚΕ φροντίζει να αθωώνει τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους για κομβικές παρεμβάσεις τους στη χώρα, όπως με τη θέση του για το ότι οι ΗΠΑ δεν έπαιξαν τον κύριο ρόλο στο πραξικόπημα του 1967. Ταυτόχρονα, οι «μεταβατικοί» θεωρούν ότι το ζήτημα της αποδέσμευσης από ΕΕ-ευρωζώνη αποτελεί ζήτημα που μπορεί να «προκύψει» κάτω από την πίεση του εργατικού-λαϊκού κινήματος, χωρίς να το συνδέουν με την επαναστατική ανατροπή συνολικά του συστήματος και κατηγορούν το ΚΚΕ ότι δεν το έθεσε ποτέ ως στόχο στα χρόνια των μνημονίων.

Οι σχέσεις εξάρτησης της ντόπιας άρχουσας τάξης με τους ιμπεριαλιστές δεν είναι τακτικού αλλά στρατηγικού χαρακτήρα. Πολύ περισσότερο είναι οργανικά συνδεδεμένες με τον χαρακτήρα του συστήματος που κυριαρχεί. Από την άποψη αυτή, το σπάσιμο των δεσμών της εξάρτησης δεν μπορεί να προέλθει είτε από ένα δημοψήφισμα είτε από μία επιλογή της ντόπιας άρχουσας τάξης, κάτω από «πίεση» για έξοδο από την ΕΕ και την ευρωζώνη (με ΗΠΑ-ΝΑΤΟ τι γίνεται;). Αντίθετα, το σπάσιμο των δεσμών της εξάρτησης είναι αναπόσπαστα δεμένο με την επαναστατική ανατροπή του ντόπιου συστήματος. Αποτελεί υπόθεση της εργατικής τάξης, του εργαζόμενου λαού και έχει κόκκινο χρώμα.

Μία επιχείρηση εξαπά

Πολλά γράφτηκαν και πολλά συνεχίζουν να γράφονται από διάφορες πλευρές για το δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015. Άλλοι θέλουν να υπενθυμίσουν την «ανευθυνότητα» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τις περιπέτειες στις οποίες έβαλε τη χώρα και την ντόπια άρχουσα τάξη, για να καταλήξουν στη «νομοτέλεια» της υποταγής στη γραμμή που επιβάλλει ο ιμπεριαλισμός.

Άλλοι θέλουν να αναδείξουν την «ανεπάρκεια» του ΣΥΡΙΖΑ να αξιοποιήσει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και την επικράτηση του «όχι», και αναφέρονται σε «χαμένη ευκαιρία», για το «ανολοκλήρωτο όχι» και άλλα παρόμοια.

Σήμερα ο Τσίπρας ζητά τη δημοσιοποίηση των πρακτικών της πολύωρης συνάντησης που ζήτησε και έγινε μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ την επομένη του δημοψηφίσματος για να δείξει ότι –παρά τα μεγάλα λόγια– πάντα κινιόταν με γνώμονα τη συναίνεση με το αστικό μπλοκ εξουσίας, κάτι που βέβαια απέδειξε με την υπογραφή του τρίτου μνημονίου.

Στην πραγματικότητα αυτό που αποφεύγουν όλοι να πουν είναι ότι το δημοψήφισμα του 2015 ήταν μία επιχείρηση εξαπάτησης του λαού, μια απόπειρα εκμετάλλευσης της λαϊκής οργής ενάντια στα μνημόνια που γονάτισαν τον λαό και υποθήκευσαν τη ζωή του για δεκαετίες. Μια απόπειρα εκμετάλλευσης της χρεοκοπίας στις λαϊκές συνειδήσεις του παλιού πολιτικού σκηνικού, για να αναδειχθεί το «νέο». Μόνο που το «νέο» δεν ήταν και τόσο νέο. Σύντομα, από την επόμενη κιόλας μέρα, αποδείχτηκε με πολύ οδυνηρό τρόπο ότι αυτό το «νέο» –όσο κι αν ξάφνιασε μερίδες του ντόπιου και ξένου κατεστημένου– δεν είχε καμία διάθεση να διαρρήξει τους δεσμούς του με την ντόπια άρχουσα τάξη, πόσο μάλλον με τα ξένα αφεντικά της. Η –ιστορική πια– «κωλοτούμπα» Τσίπρα-ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν αλλαγή πλεύσης, αλλά η απόδειξη ότι εκείνη η κυβέρνηση αυτό που κυρίως ήθελε ήταν να μην αντιμετωπίζεται ως ανορθογραφία, ότι ήθελε να είναι χρήσιμη για τα συμφέροντα της ντόπιας άρχουσας τάξης, ότι ήθελε να αποτελέσει εναλλακτικό πυλώνα διακυβέρνησης για το αστικό πολιτικό σύστημα.

Το δημοψήφισμα του 2015 ήταν μία κίνηση διαφυγής από τα αδιέξοδα στα οποία είχε οδηγηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ και η γραμ-

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Με αντιλαϊκή λαίλαπα απαντάει στις αντιθέσεις του συστήματος και τις πιέσεις που την κλυδωνίζουν

Στη σκιά των «αποκαλύψεων» για το «σκάνδαλο» του ΟΠΕΚΕΠΕ, σε χαμηλούς τόνους και με «αμηχανία», σύμφωνα με την κοινή εκτίμηση της πλειοψηφίας των συστημικών ΜΜΕ, η ΝΔ γιόρτασε τα 4+2 χρόνια στο τιμόνι της αστικής διαχείρισης. Υπό αυτές τις συνθήκες, έχοντας μάλιστα καταρρεύσει κάθε θετικό «αφήγημα» που θα μπορούσε να αποτελεί τη στάχτη στα μάτια του λαού και ταυτόχρονα υπό τον φόβο του «τι άλλο θα μας βγάλουν στην φόρα», το σύνολο του προπαγανδιστικού μηχανισμού της ΝΔ στήθηκε και στοιχήθηκε κυρίως στην ανάδειξη μιας άλλης επετείου, αυτής των δέκα χρόνων από το «ΟΧΙ» στο Δημοψήφισμα του 2015.

Ακόμη και σε αυτή την πολιτική επιλογή της ΝΔ, η «άνωθεν» παρέμβαση με τη «διαρροή» των πρακτικών του Συμβουλίου των Πολιτικών Αρχηγών έθεσε συγκεκριμένα όρια εργαλειοποίησης. Ήταν μια παρέμβαση που ουσιαστικά αποκαθιστά τον τότε ΣΥΡΙΖΑ και τον Α. Τσίπρα στο αστικό πολιτικό σκηνικό ως εκφραστή της «διαπραγμάτευσης», της βασικής γραμμής της ντόπιας αστικής τάξης για ένα νέο Μνημόνιο που θα διαμορφώνει καλύτερους όρους για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, χωρίς να αναιρεί την αντιλαϊκή επίθεση και το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Μια παρέμβαση που αποτελεί, επίσης, μορφή πίεσης κάποιων κέντρων εξουσίας προς τον Κ. Μητσοτάκη, ανεξαρτήτως εάν υλοποιηθούν τα σενάρια που υφαίνονται γύρω από τον Α. Τσίπρα. Πολύ περισσότερο, βέβαια, από το «κέντρο» Σαμαρά και την πρωτοβουλία των 91.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Κ. Μητσοτάκης μπαίνουν στον έβδομο χρόνο διακυβέρνησης της χώρας, σε ένα πολιτικό περιβάλλον διεθνών εξελίξεων που χαρακτηρίζεται από την έντονη ρευστότητα, αβεβαιότητα και αστάθεια που διαμορφώνει η κλιμάκωση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού στην περιοχή. Ταυτόχρονα, η επίδραση αυτών των εξελίξεων σε συνδυασμό με τον εξαρτημένο χαρακτήρα της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και την επίθεση στα λαϊκά και εργατικά δικαιώματα επιτείνει το αδιέξοδο στο αστικό πολιτικό σκηνικό και την αδυναμία διαμόρφωσης δευτέρου πυλώνα. Αυτή η αδυναμία του συστήματος μπορεί παροδικά να εμφανίζεται ως προτέρημα του βασικού πυλώνα διαχείρισης, ωστόσο δεν μπορεί παρά να εκφραστεί, να μετουσιωθεί και ως δικό

του πρόβλημα, ιδιαίτερα σε αυτές τις συνθήκες ιμπεριαλιστικής παρέμβασης στη χώρα σε όλους τους τομείς (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό, γεωπολιτικό).

Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Κ. Μητσοτάκης βρίσκονται εν μέσω μιας εξελισσόμενης αντιπαράθεσης των μεγάλων αφεντικών ΗΠΑ-ΕΕ για το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και τον έλεγχο της χώρας στις νέες συνθήκες. Είναι πλέον φανερή η αδυναμία της να διαχειριστεί τη σχέση της διπλής ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Οι «αποκαλύψεις» για τον ΟΠΕΚΕΠΕ έχουν ευρωπαϊκό άρωμα, την ίδια στιγμή που μεγαλώνει και διογκώνεται το αμερικανικό αποτύπωμα στη χώρα, ενώ αυτή μετατρέπεται σε γρανάζι της αμερικανο-ΝΑΤΟϊκής πολεμικής μηχανής.

Προφανώς, πάνω στον ανταγωνισμό και τις αντιθέσεις ΗΠΑ-ΕΕ εδράζονται και εκδηλώνονται και οι ενδοαστικές κόντρες του ντόπιου παρασιτικού κεφαλαίου, που συντάσσονται με τον έναν ή τον άλλον προστάτη, θεωρώντας ότι θα τους εξασφαλίσει την κερδοφορία τους ή αντιπαρατίθενται με την κυβέρνηση, επειδή προωθεί τα συμφέροντα άλλων κεφαλαιοκρατών. *«Είναι πολλά τα περιστατικά τα οποία έχουν εκθέσει τον ίδιον (σημ. τον Κ. Μητσοτάκη), την κυβέρνηση και πρωτοκλασάτα στελέχη της ΝΔ: Υποκλοπές, λίστα Πέτσα, Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ, σύνδεση κόμματος-κυβέρνησης-ομάδας αλήθειας, καταγγελίες για απευθείας αναθέσεις κ.λπ. Διόλου τυχαίο ότι κατά τη διάρκεια της εξαετίας έχουν παραιτηθεί ή διαγραφεί πάνω από 30 υπουργοί, υφυπουργοί, γενικοί γραμματείς και στελέχη της ΝΔ»*, διαβάζουμε στο αντιπολιτευόμενο in.gr. Τέτοιου τύπου αναλύσεις είναι επικίνδυνες, όχι μόνο γιατί τσουβαλιάζουν το έγκλημα των Τεμπών, αλλά και επειδή έχουν ως βασική πλευρά να συσκοτίσουν την πραγματικότητα, να αποπροσανατολίσουν τον λαό, βγάζοντας λάδι το πραγματικό σκάνδαλο, που είναι ο ντόπιος εξαρτημένος καπιταλισμός. Επειδή μπαζώνουν την εκμετάλλευση, την καταπίεση, την φασιστικοποίηση και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, καταλήγουν να αναζητούν υποκριτικά από έναν άλλον διαχειριστή «δικαιοσύνη», «κράτος δικαίου», κ.ά.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Κ. Μητσοτάκης μπαίνουν στον έβδομο χρόνο της αστικής διακυβέρνησης με έναν αρνητικό απολογισμό σε σχέση με τα συνολικά και συλλογικά συμφέροντα της ντόπιας αστικής τάξης, που σχετίζονται με τον γεωπολιτικό της ρόλο στην περιοχή. Όχι μόνο χωρίς να έχει αποκρυσταλλώσει σε πολιτικές συμφωνίες και πρωτοβουλίες συγκεκριμένες και απτές επιτυχίες, αλλά φτάνοντας πρόσφατα τόσο με την ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, όσο και με την ελληνολιβυκή να αμφισβητούνται ακόμη και στοιχεία που θεωρούσε δεδομένα. Αυτή είναι η «αμηχανία» για την οποία γίνεται λόγος. Η αμηχανία μιας αστικής τάξης που υποτελής εκλιπαρεί για την εύνοια των ιμπεριαλιστών πατρώνων της, φτάνοντας, για να δείξει την προθυμία της για ανάληψη ρόλου, να γίνεται ολοένα πιο τυχοδιωκτική και επικίνδυνη, βγάζοντας τον ακροδεξιό λαγό Βελόπουλο με τη γραμμή: *«Εμείς θα μπορούσαμε να βομβαρδίσουμε τα δουλεμπορικά σκάφη μες το λιμάνι, ούτε Λιμενικό έχει η Λιβύη ούτε τίποτα»*.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Κ. Μητσοτάκης μέσα στον ορυμαγδό των πιέσεων και των εκβιασμών που ασκούνται, απευθύνονται στα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας με τον «άσσο στο μανίκι». Ότι έξι και πλέον χρόνια με συνέπεια προωθούν και νομοθετούν την αντεργατική και αντιλαϊκή λαίλαπα, ζητώντας τη στήριξή τους για την ολοκλήρωση της εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας. Το έκανε ξεκάθαρο, όταν ο λαϊκός παράγοντας με αφορμή και αιτία το έγκλημα των Τεμπών εφόρμησε μαζικά στο προσκήνιο. Το κάνει και τώρα, έχοντας ανοίξει όλα τα μέτωπα της επίθεσης ενάντια στον λαό.

Ενάντια στους εκπαιδευτικούς με τις διώξεις, τα πειθαρχικά, την αξιολόγηση. Ενάντια στους δημοσίους υπαλλήλους με το νέο πειθαρχικό άδικο, τη συνταγματική θεσμοθέτηση της αξιολόγησης και την άρση της μονιμότητας. Ενάντια στους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα με το νέο αντεργατικό έκτρωμα της πλήρους απελευθέρωσης και ελαστικοποίησης του εργάσιμου χρόνου. Ενάντια στους μαθητές με τα τεχνικά σχολεία-αναμορφωτήρια και το εθνικό απολυτήριο. Ενάντια στους φοιτητές με τον νέο νόμο πειθάρχησης και τις διαγραφές. Ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες με τα ακροδεξιά μέτρα και τη φασιστική ρητορική.

Με αυτές τις δεσμεύσεις για το κεφάλαιο, αλλά και ως «πυλώνας σταθερότητας» στην περιοχή για τον ιμπεριαλισμό, με την άνεση της κυβερνητικής πλειοψηφίας και την απουσία εναλλακτικών λύσεων, με την ενδεχομένη κυβερνητική αστάθεια που θα προκύψει από το σενάριο πρόωρων εκλογών, η απονομιμοποιημένη στη συνείδηση του λαού κυβέρνηση εξαγγέλλει την κλιμάκωση της αντιλαϊκής-αντεργατικής επίθεσης πάνω στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των προηγούμενων έξι χρόνων.

Βέβαια, οι εξελίξεις είναι απρόβλεπτες και μέσα στο πλαίσιο που έχει διαμορφωθεί δεν προϋποθέτουν απαραίτητα και γωνιασμένες λύσεις. Το σίγουρο είναι ότι όσο οι δυσκολίες και τα ζόρια της κυβέρνησης δεν προέρχονται από τον λαϊκό παράγοντα, αλλά από τις αντιφάσεις και τις αντιθέσεις του συστήματος, η όποια εξέλιξη θα είναι σε αντιδραστική κατεύθυνση. Όσο καθυστερεί η συγκρότηση της λαϊκής-εργατικής αντίστασης και διεκδίκησης, καθώς και η συγκρότηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, τόσο θα κυριαρχούν οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες, που θα προετοιμάζουν το έδαφος για την επόμενη «χειρότερη» κυβέρνηση που θα διαδεχθεί τη «χειρότερη» ως σήμερα.

τησης του λαού

μή της διαπραγμάτευσης με τους ιμπεριαλιστές, ενώ ήταν ορθάνοιχτη η απειλή του GREXIT. Μόνο που αυτή η κίνηση οδήγησε παράλληλα τον ΣΥΡΙΖΑ εκτός ορίων και έχασε την όποια συναίνεση των αστικών κέντρων που σύσσωμα συμπαρατάχτηκαν με το «Ναι». Την κατάσταση επιβάρυνε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και αυτός ήταν ο λόγος που ο Τσίπρας έσπευσε να συγκαλέσει την επόμενη μέρα συνάντηση των πολιτικών αρχηγών. Η συναίνεση έπρεπε να αποκατασταθεί όσο και αν διαμαρτυρόταν ο λαός! Εξάλλου, η διαχείριση της λαϊκής οργής ήταν πάντοτε το «χαρτί» που έπαιζε ο ΣΥΡΙΖΑ και αυτό τον οδήγησε και στην αναρρίχησή του στα κυβερνητικά πόστα.

Μετά από αυτό ήταν αναμενόμενο ότι η επόμενη μέρα θα ήταν επώδυνη για τον λαό. Οι αυταπάτες έδωσαν τη σκυτάλη στην απογοήτευση. Η αποσυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού παράγοντα φάνηκε για μια ακόμη φορά, ενώ η κυβερνητική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ έστρωσε τον δρόμο για την επάνοδο της ΝΔ. Αξίζει να θυμηθούμε ότι ο Δραγασάκης ευχαρίστησε τις ΗΠΑ για τη διαμεσολάβησή τους στην επίτευξη της συμφωνίας, στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο με τον Τσίπρα του «ανήκομεν στη Δύση» και του «διαβολικά καλού Τραμπ».

Όσοι, λοιπόν, από την Αριστερά μνημονεύουν την «χαμένη ευκαιρία» του δημοψηφίσματος θα πρέπει να λογοδοτήσουν στον λαό για τις αυταπάτες στις οποίες συνέβαλαν και συνεχίζουν να συμβάλλουν. Οφείλουν να λογοδοτήσουν όσοι επένδυσαν στο «όχι», φορτώνοντάς το με μια προοπτική την οποία μόνο ο λαός θα μπορούσε να υπηρετήσει και να εξασφαλίσει και μόνο στο βαθμό που είχε την απαραίτητη, δική του και ανεξάρτητη οργάνωση και συγκρότηση. Και φυσικά σε πλήρη αντίθεση με τους κάθε λογής διαχειριστές του συστήματος. Αυτήν την κατεύθυνση ανέδειξε με τον πιο καθαρό τρόπο η γραμμή της αποχής από το δημοψήφισμα-απάτη και είναι η μόνη που δεν διαψεύστηκε.

Ψηφιακή αξιολόγηση νοσοκομείων και νέο πειθαρχικό δημοσίων υπαλλήλων

Δύο πολυεργαλεία που «αναβαθμίζουν» την επίθεση σε λαό και υγειονομικούς

Ξεκίνησε η αποστολή SMS από το υπουργείο Υγείας και το υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης σε ασθενείς που λαμβάνουν εξιτήριο από νοσοκομείο και διαθέτουν την εφαρμογή της άυλης συνταγογράφησης. Μέσω της πλατφόρμας ενός ερωτηματολογίου, οι ασθενείς καλούνται να απαντήσουν σε στοχευμένες ερωτήσεις ως προς την εμπειρία της νοσηλείας τους.

Με πόρους από το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας, διαμορφώνουν ένα ψηφιακό περιβάλλον οργανωμένο σε οκτώ βασικούς άξονες, που καλύπτουν την προσβασιμότητα και οργάνωση της φροντίδας, τη συμπεριφορά και την αλληλεπίδραση με το προσωπικό, την επικοινωνία και τη συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων, την καθαριότητα, την υγιεινή και τη σίτιση, την υποστήριξη κατά την έξοδο, την ενημέρωση και τη λειτουργία των Γραφείων Προστασίας Δικαιωμάτων του Πολίτη, την ποιότητα της διάγνωσης και των θεραπευτικών παρεμβάσεων, τη συνολική ικανοποίηση από τη νοσηλεία.

Η υποστελέχωση σε ιατρικό-νοσηλευτικό και βοηθητικό προσωπικό, η εντατικοποίηση και το ξεζούμισμα των εργαζομένων, οι δανεικοί γιατροί που έρχονται με «εντέλλεσθε» από άλλα νοσοκομεία, η κακοπληρωμένη εργασία, όλα όσα αποκαλύπτουν την πολιτική τους στην περίθαλψη δεν περιλαμβάνονται μεταξύ των βασικών αξόνων. Συνεπώς ο ασθενής δεν καλείται να τοποθετηθεί πάνω σ' αυτά...

Η ΝΔ, ως καθαρός εκφραστής του συστήματος, ταγμένος στην εξυπηρέτηση της ντόπιας άρχουσας τάξης και πιστός ακόλουθος των μοντέλων των ιμπεριαλιστών της Δύσης, των ΗΠΑ - ΕΕ στον τομέα της δημόσιας υγείας, επιχειρεί με «γκεμπελικές» μεθόδους να χειραγωγήσει τον λαό με τρόπο παρόμοιο των δημοσκοπικών μοντέλων, τα οποία «μαγειρεύουν» τα δεδομένα κατά το δοκούν. Προσπαθεί να δηλητηριάσει τον λαό και τη νεολαία, να καλλιεργήσει αντιδραστικά «αντανακλαστικά» και να λειτουργήσει ο «κοινωνικός αυτοματισμός» ενάντια στους υγειονομικούς του ΕΣΥ, τους οποίους διαρκώς λοιδορεί και απαξιώνει ο υπ. Υγείας Γεωργιάδης.

Δεν είναι παράτολμο να επιχειρήσουμε μια πρόβλεψη ως προς τα αποτελέσματα της αξιολόγησης από τους πολίτες, καθώς γνωρίζουμε πολύ καλά την κατάσταση που επικρατεί στα νοσοκομεία της χώρας και ιδίως σε αυτά της περιφέρειας. Παρακμή και εγκατάλειψη, υπολειτουργία και εξουθένωση του προσωπικού περιγράφουν την κατάσταση οριζόντια, καθώς αποτελούν κοινό τόπο για το σύνολο των δομών, και ακόμα περισσότερο εκτός των μεγάλων πόλεων. Όσο για τις ερμηνείες που θα δοθούν από την κυβέρνηση και τους δημοσιολογούντες του συστήματος, θα είναι αυτές που συμπληρώνουν το αστικό αφήγημα για τεμπέληδες δημοσίους υπαλλήλους, συμμορίες της μιζέριας, χαραμοφάηδες συνδικαλιστές κλπ, κλπ... Οι δε περιπτώσεις νοσοκομείων με θετική αξιολόγηση θα έρχονται να επιβεβαιώσουν τη Σύμπραξη Δημόσιου - Ιδιωτικού τομέα, η οποία χαίρει και της υψηλής χρηματοδότησης και ανταποκρίνεται στους υπό μελέτη άξονες. Win-win για τους φωστήρες της κυβέρνησης και του υπουργείου Υγείας!

Στην παρουσίαση του νέου εγχειρήματος, ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης ήταν αποκαλυπτικός για τη διαχείριση των δεδομένων που θα προκύψουν από την αξιολόγηση, κάνοντας σαφείς τις προθέσεις του σχετικά με τα αποτελέσματα. Ξεκαθάρισε πως τα νοσοκομεία που συγκεντρώνουν υψηλό σκορ θα ενισχυθούν και θα επιβραβευθούν, ενώ τα νοσοκομεία με χαμηλό σκορ θα υποστούν τις αρνητικές συνέπειες. Η όποια αυταπάτη αναφορικά με την «αξιοποίηση» της νέας εφαρμογής καταρρίπτεται άρδην! Επ' ουδενί λόγω η στόχευση είναι η βελτίωση των υπηρεσιών υγείας αλλά ο τιμωρητικός ρόλος, ο οποίος ευθυγραμμίζεται με τη διακηρυγμένη πολιτική στον τομέα της υγείας για καταργήσεις νοσοκομείων, κλινικών και λοιπών δομών υγείας. Άλλο ένα όπλο στην υπηρεσία του συστήματος για το τσάκισμα της δωρεάν, πλήρους και ίσης υγειονομικής περίθαλψης.

Έρχονται και κουμπώνουν τα παραπάνω με τη «σταυροφορία» για την κατάργηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων, την αυστηροποίηση των πειθαρχικών στο δημόσιο, τις διώξεις συνδικαλιστών, όσων ασκούν κριτική και αγωνίζονται ενάντια στην αντιλαϊκή - αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης. Μέσω του νέου πειθαρχικού κώδικα, το σύστημα επιχειρεί να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα των εργαζομένων, να καταστείλει τη δυνατότητα να ασκείς κριτική, να διεκδικείς, να συνδικαλίζεσαι. Επιχειρεί να μετατρέψει το εργασιακό περιβάλλον σε φυλακή για τους εργαζόμενους στο δημόσιο. Να νιώθουν υπό διωγμό για κάθε τι, ώστε να τρέμουν να κάνουν τη δουλειά τους γιατί θα πέσει στα κεφάλια τους ο πέλεκυς της ποινής. Ιδιαίτερα εκδικητικό το νέο πειθαρχικό όσον αφορά τους εργαζόμενους που απέχουν από την αξιολόγηση, προβλέπει από στέρηση μισθού δύο μηνών ως την οριστική παύση. Η εμπειρία των τελευταίων μηνών από τη βιομηχανία διώξεων στους εκπαιδευτικούς μάς προετοιμάζει για όσα έρχονται. Οι υγειονομικοί εξάλλου είναι ένας χώρος που επίσης έχει μεγάλα ποσοστά αποχής από την αξιολόγηση και είναι βέβαιο πως ο νέος πειθαρχικός κώδικας έρχεται για να εφαρμοστεί.

Σε μια περίοδο που η ηθική καταβαράθρωση της κυβέρνησης και όλου του αστικού πολιτικού εσμού φανερώνεται μέσα από σωρεία «σκανδάλων» (Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ), η υποτέλεια και η εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών αφαιρεί από τον λαό μας την προοπτική να ζήσει ειρηνικά και να ευημερήσει στον τόπο του, η ακραία αντιδραστική αντιμεταναστευτική-αντιπροσφυγική πολιτική εξοργίζει κάθε δημοκράτη και δημοκράτισσα, την ίδια στιγμή κουνάνε το δάχτυλο στον λαό και τους εργαζόμενους και υπόσχονται μεγαλύτερο τσάκισμα κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Τον φραγμό στην επίθεση είναι ικανός να τον βάλει μόνο ο λαός με τις αστείρευτες δυνάμεις που διαθέτει. Να ξαναπιάσει το νήμα του αγώνα από τις 28 Φλεβάρη και να γράψει τις δικές του σελίδες. Δεν έχουμε εμπιστοσύνη στη συνδικαλιστική ηγεσία που συμμετέχει στη διαβούλευση με τους κυβερνητικούς παράγοντες. Η πάλη θα δοθεί μέσα στα σωματεία μας και έξω στην κοινωνία.

Ο εργασιακός μεσαίωνας καταστρέφει τη ζωή και την υγεία των εργαζομένων

Το πλήθος των εργοδοτικών εγκλημάτων και ειδικά των θανατηφόρων αποτελεί έναν απ' τους σκληρούς δείκτες της πραγματικότητας που διαμορφώνει στους χώρους δουλειάς ο αρνητικός συσχετισμός. Το γεγονός ότι στο πρώτο εξάμηνο του 2025 οι νεκροί εργάτες κι εργαζόμενοι ξεπέρασαν τους 110, αποκαλύπτει τη δεινή κατάσταση. Αυτή η διαρκής χειροτέρευση, απόλυτο ρεκόρ απ' το 1938 που υπάρχουν δημοσιευμένα στοιχεία ξεπερνώντας ακόμα και τα 188 θανατηφόρα του 2001, έχει αιτίες. Και πρόκειται για εγκλήματα κι όχι απλά «ατυχήματα», γιατί πίσω τους βρίσκεται πάντα το ίδιο κίνητρο: η επιδίωξη της εργοδοσίας για μέγιστο κέρδος, που προϋποθέτει τη μέγιστη εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Σε όποιο εργοδοτικό έγκλημα κι αν σταθούμε, γίνεται καθαρό πως συνέβη όχι γιατί κάποιος το επιδίωξε ως αποτέλεσμα, αλλά γιατί το κίνητρο της μεγιστοποίησης του (άμεσου) συμφέροντος της εργοδοσίας είναι τόσο ισχυρό που οδηγεί σε αποφάσεις φαινομενικά «παράλογες». Οι 3 εργάτες στο «εμβληματικό» εργοτάξιο της ΤΕΡΝΑ στο Ελληνικό την Παρασκευή 11/7, καταπλακώθηκαν απ' τη σκαλωσιά που αποφασίστηκε να μεταφερθεί με γερανό όπως ήταν, συναρμολογημένη. Αν όλα πήγαιναν «καλά», ο εργολάβος θα είχε γλιτώσει τις εργατοώρες απ' το λύσιμο της σκαλωσιάς και το ξαναστήσιμό της στη νέα θέση ή τα υλικά για να στηθεί δεύτερη σκαλωσιά. Πήρε ένα ρίσκο στις πλάτες των εργατών: αν «έβγαινε» οι εργάτες δεν θα κέρδιζαν τίποτα ενώ η εργοδοσία (εργολάβοι και κύριοι του έργου) θα είχαν μεγαλύτερο αποτέλεσμα με μικρότερο κόστος· τώρα που «δεν βγήκε», τις συνέπειες τις βιώνουν (ίσως και για την υπόλοιπη ζωή τους) οι εργάτες. Αυτός είναι ο κανόνας σε όλα τα εργοδοτικά εγκλήματα και αποτελεί τη βάση τους.

Το κεφάλαιο γνωρίζει ότι η βασική κινητήρια δύναμή του οδηγεί σε τέτοια εγκλήματα. Αυτό που το απασχολεί είναι η διαχείριση των συνεπειών τους για το ίδιο. Απ' τη μια, έχει στήσει έναν ολόκληρο οικονομικό κλάδο ασφάλισης για καταστροφές, χαμένη παραγωγή, αποζημιώσεις κ.ά. Απ' την άλλη, επιδιώκει την τυπική-νομική του κάλυψη απ' την ευθύνη της ασφάλειας των ανθρώπων που εκμεταλλεύεται. Αυτήν την προσέγγιση είναι που προπαγανδίζει η κυβέρνηση ότι θα εντάξει στο νέο εργασιακό. Σ' αυτή την κατεύθυνση θα αξιοποιηθεί πχ. η ενίσχυση των ΕΞΥΠΠ (Εξωτερικές Υπηρεσίες Προστασίας και Πρόληψης), που προβλέπονται απ' το 1998 και έχουν επεκταθεί τα τελευταία χρόνια ως επιχειρήσεις παροχής τεχνικών ασφαλείας και γιατρών εργασίας, ως ένα πρόσθετο επίπεδο στην απόσταση μεταξύ του εργοδότη και των συνθηκών με τις οποίες πραγματοποιείται η δουλειά για λογαριασμό του εργοδότη. Τον ίδιο σκοπό, της διάχυσης των ευθυνών και -όσο γίνεται- της χρέωσής τους στα ίδια τα θύματα, εξυπηρετούν ακόμα κι οι προβλέψεις για εργοταξιακές επιτροπές υγιεινής και ασφάλειας με συμμετοχή εργαζομένων. Το εργατικό κίνημα πρέπει να έχει ξεκάθαρο ότι η ευθύνη ανήκει αποκλειστικά στην εργοδοσία και ότι το αν εισακούγονται ή όχι οι εργάτες δεν ορίζεται από κανέναν νόμο, αλλά απ' τη δική τους δυνατότητα να διεκδικούν και να κερδίζουν ουσιαστική ασφάλεια, δηλαδή όρους δουλειάς που δεν θα τους θέτουν σε κίνδυνο.

Οι επιτυχίες του συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη έχουν χειροτερέψει κάθε πτυχή των όρων δουλειάς. Η δραματική αύξηση των τραυματισμών και των θανάτων στους χώρους δουλειάς οφείλεται στην αντεργατική πολιτική που καταβύθισε το βιοτικό επίπεδο στη χώρα και οδήγησε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στη μετανάστευση (με τους εργοδότες τώρα να ξεζουμίζουν όσους παρέμειναν και να παραπονιούνται ότι «οι μισθολογικές προσδοκίες των υποψηφίων είναι μη ρεαλιστικές»), που επέβαλε τη δουλειά μέχρι τα βαθιά γεράματα αυξάνοντας τα όρια συνταξιοδότησης και τσακίζοντας τις συντάξεις (με το 1/3 των νεκρών στη δουλειά να είναι μεγαλύτεροι των 60 ετών), που επιβάλει μισθούς πείνας και «προτείνει» να δουλεύουμε περισσότερες ώρες και μέρες για να «ενισχύσουμε το εισόδημά μας». Αυτή η ίδια πολιτική ενισχύεται τώρα, με 13ωρα, «διευθετήσεις εργάσιμου χρόνου» κτλ., στον δρόμο των προηγούμενων: της διάλυσης των όποιων περιορισμών στην εκμετάλλευση των εργαζομένων απ' το κεφάλαιο, της «απελευθέρωσης» των πιο βάρβαρων, τυχοδιωκτικών και καταστροφικών δυνάμεων του κεφαλαίου και της ποινικοποίησης της μόνης δύναμης που μπορεί να τις περιορίσει, της συλλογικής συγκρότησης των εργαζομένων.

Η πολιτική του συστήματος είναι εγκληματική και μόνο ο συλλογικός αγώνας για την ανατροπή της μπορεί να υπερασπιστεί τη ζωή, την ασφάλεια και την υγεία των εργαζομένων. Η πάλη για να μην περάσει το νέο εργασιακό αποτελεί ζωτική ανάγκη.

Νέο πειθαρχικό στο δημόσιο

Μήνυμα τρομοκρατίας με πολλούς αποδέκτες

Κατατέθηκε στη «διαβούλευση» το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων, όχι βέβαια με κάποια διάθεση «διαλόγου», αλλά για να δώσει το έναυσμα στον νέο γύρο διώξεων και τρομοκρατίας. Βασικά του σημεία η επιτάχυνση των διαδικασιών, η αυστηροποίηση των ποινών και η διεύρυνση των παραπτωμάτων με γενικόλογες διατυπώσεις που «κολλάνε» παντού, αλλά έχουν -κυρίως- φρονηματικό χαρακτήρα και στοχεύουν στα πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων.

Όσον αφορά στα Πειθαρχικά Συμβούλια και τη διαδικασία τους:

• Καταργούνται οι αιρετοί και θα αποτελούνται αποκλειστικά από Νομικούς Συμβούλους του Κράτους. Οι ίδιοι που αποφασίζουν, θα παρίστανται μετά στα δικαστήρια ως δικηγόροι του κράτους απέναντι στον υπάλληλο. Καμία αυταπάτη δεν έχουμε για τον ρόλο των δύο αιρετών σ' ένα 5μελές συμβούλιο. Ωστόσο, η κατάργησή τους στέλνει μήνυμα με πολλούς αποδέκτες.

• Προβλέπονται ηλεκτρονικές, εξ αποστάσεως, συνεδριάσεις προκειμένου να αποκλειστούν οι «ενοχλητικές» συγκεντρώσεις αλληλεγγύης των διωκόμενων.

• Μειώνονται από 5 σε 3 οι μάρτυρες υπεράσπισης.

• Εισάγεται η «πειθαρχική συναλλαγή», ένα είδος δήλωσης μετάνοιας, προκειμένου ο διωκόμενος να «πέσει στα μαλακά».

• Επισπεύδονται, με αυστηρά χρονοδιαγράμματα και fast track ηλεκτρονικές επιδόσεις κλήσεων και παραπεμπτηρίων, όλες οι διαδικασίες και καταργείται το δικαίωμα της ένστασης. Ο υπάλληλος μπορεί να δικαιωθεί μόνο δικαστικά, πράγμα εντελώς απίθανο, και εφόσον μπορεί να το υποστηρίξει οικονομικά!

Όσον αφορά στα πειθαρχικά παραπτώματα και τις προβλεπόμενες ποινές:

• Προβλέπεται ως και οριστική παύση για την *«άρνηση υπαλλήλου να λάβει μέρος, να διευκολύνει ή να προβεί στη διαδικασία αξιολόγησης είτε ως αξιολογητής είτε ως αξιολογούμενος»* με κατώτερη ποινή πρόστιμο ίσο με τις αποδοχές δύο μηνών! Προφανώς, το παράπτωμα της «αδικαιολόγητα μη έγκαιρης σύνταξης έκθεσης αξιολόγησης», που ήδη υπήρχε, δεν αρκούσε για τις παραπομπές υπαλλήλων που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή απ' την αξιολόγηση.

• Προβλέπονται αυστηρότερες ποινές και εξοντωτικά πρόστιμα, ως και οριστική παύση για μια σειρά από πειθαρχικά παραπτώματα, όπως:

- η *«άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος»*, που θα συνδυαστεί με την ένταξη της υποχρέωσης αξιολόγησης στο Σύνταγμα. Η επίκληση του Συντάγματος είναι τουλάχιστον υποκριτική από μια κυβέρνηση που, καθημερινά, καταπατά ακόμα και τα όποια δικαιώματα προβλέπει το αστικό Σύνταγμα.

- η *«έλλειψη αφοσίωσης στην πατρίδα και τη Δημοκρατία»*, ποινικοποιώντας την πολιτική και συνδικαλιστική δράση, κάθε φωνή που αμφισβητεί τις επιλογές της εκάστοτε κυβέρνησης. Όσο για την αφοσίωση στην πατρίδα, γνωρίζουμε πολύ καλά τι αντιλαμβάνονται ως πατρίδα (και ως αφοσίωση) όλες οι κυβερνήσεις που έχουν υποθηκεύσει και παραδώσει κάθε κομμάτι γης για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

- η *«παραβίαση της εχεμύθειας»*, που έχει χρησιμοποιηθεί ενάντια σε υπαλλήλους όπως ο γιατρός που μίλησε για το χαλασμένο ασανσέρ στον Ερυθρό ή η νηπιαγωγός που ζήτησε τη δημιουργία επιπλέον τμήματος. Για την κυβέρνηση και το σύστημα, στο δημόσιο πρέπει να ισχύει... ομερτά και ο «κρατικός υπάλληλος» να υπερασπίζεται τις κυβερνητικές επιλογές, όσο κι αν στρέφονται ενάντια στον λαό και σε αυτόν τον ίδιο. Η κατηγορία αυτή αποδόθηκε στον διωκόμενο εκπαιδευτικό Κ. Τουλγαρίδη όταν απευθύνθηκε στους συναδέλφους του για στήριξη, αλλά και στην υπάλληλο του ΟΠΕΚΕΠΕ που «σκάλισε» το γνωστό σκάνδαλο.

- η *«άσκηση κριτικής των πράξεων της προϊσταμένης αρχής»*, δηλαδή οποιαδήποτε συνδικαλιστική τοποθέτηση που καταγγέλλει τα προβλήματα, όπως της δασκάλας Σοφίας Καψαλάκη για την απουσία νοσηλευτή στο σχολείο της.

- η *«αναξιοπρεπής ή ανάρμοστη ή ανάξια για υπάλληλο συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας»*, κατηγορία που χρησιμοποιείται συχνά για όσους συμμετέχουν σε διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες.

• Πλέον ακόμα και η επιβολή ποινής με αναστολή επισύρει την αργία του υπαλλήλου.

• Εισάγεται νέο παράπτωμα: *«η εκδήλωση κάθε μορφής βίας και παρενόχλησης στην εργασία»*, που, προφανώς, δεν αφορά τους μαστροπούς αστυνομικούς που παραμένουν στην υπηρεσία τους.

• Προβλέπεται παράπτωμα των εργαζομένων στους ΟΤΑ να *«μη φέρουν τα μέσα ατομικής προστασίας που τους παρέχει η υπηρεσία»* (αν τους παρέχει) στη γνωστή λογική της «ατομικής ευθύνης».

• Προστίθεται η «εξαιρετικώς σοβαρή απείθεια» στην «απλή» και τη «σοβαρή» απείθεια, για να καλύψει ό,τι κρίνει το σύστημα κι η κυβέρνηση ως «επικίνδυνη» συμπεριφορά.

• Προβλέπεται *«μετακίνηση ή μετάθεση υπαλλήλου για λόγους δημοσίου συμφέροντος»* και «εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας», έννοιες που χρησιμοποιούνται κατά το δοκούν για να δικαιολογήσουν τα πάντα. Αυξάνεται δε από πενταετία σε δεκαετία ο χρόνος για επαναδιορισμό όσων έχουν απολυθεί.

• Και ας μην ξεχνάμε ότι ακολουθεί η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας, που θα συνδυαστεί σίγουρα με παραπτώματα όπως η «μη τήρηση του ωραρίου».

Σε κάθε περίπτωση, το πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων, απ' το περιεχόμενο ως την εφαρμογή του, διαμορφώνεται με όρους πολιτικούς και υπηρετεί τις πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης. Είναι τόσο αόριστα διατυπωμένο (με εξαίρεση τα ελάχιστα όρια των ποινών, σε λογική τυποποιημένης πειθαρχικής αυστηρότητας) ώστε το είδος και το ύψος της ποινής που επιβάλλεται κάθε φορά να κρίνεται και να αποφασίζεται απ' την πολιτική ηγεσία και... αλίμονο στο Πειθαρχικό Συμβούλιο που είχε διαφορετική γνώμη, όπως στην περίπτωση της αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου. Άλλωστε, τα περισσότερα απ' τα αναφερόμενα παραπτώματα υπήρχαν και στο προηγούμενο πειθαρχικό, εξ' ου και οι 2.500 εκπαιδευτικοί που διώκονται αυτή τη στιγμή, αλλά και πλήθος συνδικαλιστικών διώξεων στο παρελθόν. Επίσης, δεν αφορά τους επίορκους, καθώς πάνω από 1.500 δημόσιοι υπάλληλοι ήδη απολύονται κάθε χρόνο για διαφορά αδικήματα.

Τι είναι, λοιπόν, αυτό που απαιτούσε την «αυστηροποίηση» και την «επιτάχυνση»; Τι επέβαλε στην κυβέρνηση την ξεκάθαρη επαναδιατύπωση των πολιτικών προθέσεών της για τους δημοσίους υπαλλήλους;

Κατ' αρχάς η στάση τους: χιλιάδες εκπαιδευτικοί, χωρίς ουσιαστικά καμία στήριξη παρά μόνο στις δικές τους δυνάμεις, αρνούνται την αξιολόγηση, που αποτελεί προτεραιότητα για την κυβέρνηση· εργαζόμενοι αποδοκιμάζουν κυβερνητικούς παράγοντες στα νοσοκομεία· εκατομμύρια βγήκαν στους δρόμους για τα Τέμπη· χιλιάδες συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή αντίσταση.

Αλλά, κυρίως, αυτό που την επιβάλει είναι ότι, το επόμενο διάστημα, η επίθεση θα ενταθεί. Το ίδιο κι οι λαϊκές αντιστάσεις και η κυβέρνηση θα πρέπει να εξοπλιστεί. Χρειάζεται ένα «άλλο» δημόσιο, εξ' ου και στο ίδιο νομοσχέδιο προβλέπει την ίδρυση του «Ελληνικού Κέντρου Εμπειρογνωμοσύνης Διοικητικών Μεταρρυθμίσεων-Reform Greece», με 37μελές ΔΣ! Χρειάζεται και το σχετικό νομικό οπλοστάσιο: το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων, τους αντεργατικούς και αντιλαϊκούς νόμους, την καταστολή. Αυτά πιστεύει ότι θα την εξοπλίσουν απέναντι στον ταξικό της αντίπαλο, σε μια φάση που τα συνδικαλιστικά όργανα είναι διαλυμένα και θεωρεί ότι είναι η ευκαιρία της.

Η προώθηση του νέου πειθαρχικού έχει, λοιπόν, πολιτική στόχευση. Αυστηροποιεί αυτό που υπήρχε και εισάγει νέα εργαλεία. Διαμορφώνει ένα ευέλικτο νομικό πλαίσιο ενάντια στους λαϊκούς αγώνες και στέλνει μήνυμα «σοβαρότητας και αυστηρότητας» με αποδέκτες μέσα κι έξω απ' τη χώρα. Το ζήτημα της τρομοκρατίας των λαϊκών αντιστάσεων αφορά όλο τον λαό και πρέπει να μας βρει όλους απέναντι.

Οι παραστάσεις διαμαρτυρίας, οι υπονομευμένες στάσεις εργασίας και οι συναντήσεις της ΕΕ της ΑΔΕΔΥ κάθε άλλο παρά μπορούν να απαντήσουν το πρόβλημα. Ίσα-ίσα δημιουργούν αυταπάτες περί «διαλόγου» και «συνεννόησης». Η μόνη απάντηση μπορεί να δοθεί στον δρόμο, απεργιακά, απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Η κατάσταση στις αστικές συγκοινωνίες δεν πάει άλλο!
Τα ατυχήματα των λεωφορείων δεν είναι τυχαία!

Με το ξέσπασμα της πανδημίας, κυβέρνηση και υπουργείο Μεταφορών προχώρησαν σε μερική ιδιωτικοποίηση των αστικών συγκοινωνιών. Με τους εργαζόμενους κλεισμένους στα σπίτια και τα σωματεία σε πλήρη αδράνεια, ένιωσαν πως τους «λύθηκαν» τα χέρια. Εξάλλου το έδαφος είχε ήδη προετοιμαστεί με μια σειρά αντεργατικών μέτρων. Σήμερα, που η κυβέρνηση έχει εξοπλιστεί με πλήθος αντεργατικούς νόμους και ετοιμάζει νέο με τις ώρες εργασίας να γίνονται λάστιχο, τις ημέρες εργασίας ατελείωτες και την πίεση μεγαλύτερη, η επίθεση στους εργαζόμενους στις αστικές συγκοινωνίες μεγαλώνει.

Τα δυο μεγαλύτερα προβλήματα, της έλλειψης προσωπικού και του απαρχαιωμένου στόλου, δεν έχουν λυθεί. Οι τελευταίες μαζικές προσλήψεις οδηγών έγιναν το μακρινό 2006-2008, και από τότε το προσωπικό μειώνεται συνεχώς με αποχωρήσεις λόγω συνταξιοδοτήσεων ή ακόμα χειρότερα λόγω θανάτων, ενώ δεν υπάρχει, ούτε καν σε επίπεδο υποσχέσεων, εικόνα για το πότε θα γίνουν νέες προσλήψεις. Οι ελάχιστες, σε σχέση με τις ανάγκες, προσλήψεις νέων συναδέλφων με βασικό μισθό μόλις 800-900€, λόγω μη αναγνώρισης της προϋπηρεσίας τους, οδηγεί σε παραιτήσεις και μη αποδοχή των διορισμών.

Όσον αφορά δε στον απαρχαιωμένο στόλο, απαρτίζεται από λεωφορεία του 2000-2009, που η ίδια η ΟΣΥ χαρακτηρίζει επικίνδυνα, με τεράστιες ελλείψεις σε ανταλλακτικά και εκατομμύρια χιλιόμετρα στους τροχούς. Λεωφορεία που θα έπρεπε να είχαν αντικατασταθεί πολλά χρόνια πριν, αλλά παραμένουν στους δρόμους. Όσο για τα «καινούργια» που προμηθεύεται η ΟΣΥ μέσω leasing (μίσθωση) από διάφορους ιδιώτες και τράπεζες, μόνο καινούργια δεν είναι. Έχουν ήδη πολλά χιλιόμετρα και τουλάχιστον μια δεκαετία στην πλάτη. Η μόνη... λύση που προτείνει το υπουργείο είναι η ιδιωτικοποίηση και η παράδοση μέρους των συγκοινωνιών στα ΚΤΕΛ.

Κυβέρνηση και ΟΑΣΑ είναι υπεύθυνοι για τις συνθήκες εργασίας, τα εξαντλητικά ωράρια και το πρόγραμμα που, με λιγότερους εργαζόμενους, δεν μπορεί να βγει. Η διάλυση των εργασιακών σχέσεων στις συγκοινωνίες, τα εξαντλητικά ωράρια, οι ΣΔΙΤ (Σύμπραξη Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα), η μεταφορά συγκοινωνιακού έργου σε ιδιωτικές εταιρείες, η κατάργηση του οκτάωρου, χτυπάνε τη μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα.

Η έλλειψη προσωπικού, οι μισθοί πείνας, που αναγκάζουν τους οδηγούς να κάνουν μία και δύο δουλειές για να ζήσουν, οι διπλοβάρδιες, ο απαρχαιωμένος στόλος με επικίνδυνα λεωφορεία, οι πανηγυρικές εξαγγελίες της δήθεν 24ωρης λειτουργίας, οδηγούν τους εργαζόμενους να παίζουν καθημερινά τη ζωή, τη δική τους και των επιβατών, «κορώνα-γράμματα».

Το ατύχημα στη Βούλα με τους 48 τραυματίες δεν είναι το μόνο και δεν είναι απλά «ατύχημα». Το γεγονός ότι η εργαζόμενη της κοινοπραξίας εκτελούσε εξαντλητικά ωράρια και διπλοβάρδιες, ακόμα και σε απορριμματοφόρο μέχρι τις 2.30 το ξημέρωμα της ίδιας μέρας, δεν πρέπει να είναι κανονικότητα, ούτε αποτελεί «ατομική ευθύνη». Αποτελεί ξεκάθαρα εργοδοτική και κυβερνητική απόπειρα δολοφονίας.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, τα σωματεία, η ομοσπονδία και το Εργατικό Κέντρο δεν κάνουν τίποτα. Δεν έχουν καμία διάθεση να έρθουν σε ρήξη με την κυβέρνηση και το υπουργείο. Οι εργαζόμενοι όμως έχουν δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες εργασίας και ο λαός έχει δικαίωμα να μετακινείται με άνεση και ασφάλεια.

YES στις απολύσεις, YES στην απλήρωτη δουλειά... Τόσο convenient!

Για μήνες διεκδικούσε τα δεδουλευμένα του ο εργαζόμενος στα YES! STORES στην οδό Δελφών, ζητώντας επανειλημμένα να εφαρμοστεί η (υποχρεωτική) κλαδική ΣΣΕ του επισιτισμού. Με βάση τη διαφορά που προέκυπτε ανάμεσα στην ΕΓΣΣΕ και τη συγκεκριμένη κλαδική, στον εργαζόμενο οφείλονταν αρκετές χιλιάδες ευρώ. Ο εργοδότης, γνωστός ιδιοκτήτης πλήθους καφέ της Θεσσαλονίκης και γόνος μεγαλοπαράγοντα της ΝΔ στην πόλη, όχι μόνο αρνούνταν την οποιαδήποτε διεκδίκηση, αλλά μάλιστα μείωσε το ωράριο του εργαζόμενου, που προχώρησε σε παραστάσεις διαμαρτυρίας μαζί με άλλα μέλη του σχήματος «Αντεπίθεση των Εργαζομένων».

Η πρώτη απάντηση της εργοδοσίας ήταν, με πρόσχημα ότι θα καταβάλει τα δεδουλευμένα, να τη «στήσει» στον εργαζόμενο με σημαδεμένα χαρτονομίσματα και μετά να φέρει την αστυνομία να συλλάβει αυτόν και εκπρόσωπο του σωματείου και να τους κατηγορήσουν για εκβίαση. Προφανώς εκβίαση στα μάτια της εργοδοσίας δεν ήταν η ένδεια στην οποία καταδίκαζαν τον εργαζόμενο, αλλά τα τρικάκια κι οι παραστάσεις διαμαρτυρίας. Στο δικαστήριο η κατηγορία αυτή κατέπεσε, μετά από ένα ρεσιτάλ υποκριτικής τέχνης απ' τη μεριά του εργοδότη, ο οποίος μέχρι και... φοβάται να βγει απ' το σπίτι του.

Σε επόμενη παράσταση διαμαρτυρίας, η εργοδοσία σε αγαστή συνεργασία με τις δυνάμεις καταστολής, συνέλαβαν 28 άτομα, το σύνολο σχεδόν της συγκέντρωσης -ανάμεσά τους και δύο μέλη της Ταξικής Πορείας- και τα οδήγησαν στη ΓΑΔΘ με την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Τα αντανακλαστικά του κόσμου ήταν γρήγορα. Το ίδιο κιόλας βράδυ (στις 4 Ιουλίου) έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας κι αλληλεγγύης έξω απ' το αστυνομικό μέγαρο, ενώ και το πρωί της επόμενης μέρας πλήθος αλληλέγγυων μετέτρεψαν τα δικαστήρια, όπου σέρνονταν οι συλληφθέντες, σε καταγγελία της εργοδοτικής και κυβερνητικής τρομοκρατίας.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση συνηγορούν, φυσικά, και όλοι οι νόμοι και η κάλυψη που έχει στη διάθεσή του ο συγκεκριμένος εργοδότης και γενικά τα αφεντικά. Κυρίως, θα λέγαμε, οι συνολικές νομικές διευκολύνσεις που τους παρέχονται. Οι διαμαρτυρίες όλο και περισσότερο αντιμετωπίζονται σαν εκβιασμός, σαν συκοφαντική δυσφήμιση, καθώς, αφού οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη ποινικοποίησαν την απεργιακή περιφρούρηση και τη βάφτισαν ψυχολογική βία, γιατί να μην σκεφτούν... δημιουργικά κι αφηρημένα και να «κακοχαρακτηριστούν» όλων των ειδών οι κινητοποιήσεις εργαζομένων; Έτσι, παρ' όλο που οι εργαζόμενοι πρέπει να κάνουν ό,τι περνάει απ' το χέρι τους να μην ισχύσει, το σύστημα με τον δικό του, ιδιότυπο, σύγχρονο τρόπο, θέλει να καταργήσει την ταξική πάλη (απ' τη μεριά των εργαζομένων) βάζοντάς τη στο γύψο.

Μέχρι σήμερα ο συγκεκριμένος αγώνας (και η πάλη των τάξεων γενικά) συνεχίζεται, ενώ πλέον ο εργαζόμενος διεκδικεί και την επαναπρόσληψή του, καθώς μετά την πτώση του σαθρού κατηγορητηρίου για εκβίαση, το αφεντικό απέλυσε τον εργαζόμενο. Συγκεκριμένα, στις 10 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε η πιο μαζική μέχρι στιγμής συγκέντρωση και πορεία στη γειτονιά του καταστήματος και μπροστά από αυτό, με μαζικότητα περίπου 200 διαδηλωτών, ενώ ταυτόχρονα πραγματοποιήθηκε πορεία και στην Αθήνα.

Ωστόσο, δεν αντιλαμβάνονται όλες οι δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα το ζήτημα με σωστό τρόπο:

Απ' τη μία είναι η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, που ανέδειξε το ζήτημα σε πρωταρχικό στάδιο, η οποία έχει τη λογική ότι, επειδή δεν μπορούμε να περιμένουμε απ' το ΠΑΜΕ και τα σωματεία που ελέγχει, δεν τους απευθυνόμαστε, ενώ απ' την άλλη θεωρεί ότι είναι η ριζοσπαστική αριστερά (όποια είναι αυτή για εκείνους, τέλος πάντων) που μπορεί να πετύχει τις νίκες.

Φυσικά, το πρώτο εν μέρει δεν είναι λάθος, αφού το ΠΑΜΕ έλαμψε δια της απουσίας του, τη στιγμή που και ο απολυμένος είναι μέλος του ΣΕΤΕΠΕ (παρομοίως κι ο εκπρόσωπος που συνελήφθησαν μαζί και κατηγορήθηκαν για εκβίαση), ενώ και ο ένας απ' τους συλληφθέντες συναγωνιστές της Ταξικής Πορείας είναι μέλος του ΔΣ του ΣΜΤ. Για κανένα απ' τα δύο περιστατικά δεν έβαλε δυνάμεις το ΠΑΜΕ στην κατεύθυνση της αθώωσης των συναδέλφων τους και επαναπρόσληψης του απολυμένου, ενώ και στο ΣΕΤΗΠ παίρνουν απόφαση για συμμετοχή στη διαμαρτυρία, αλλά στην ουσία επόμενο ραντεβού δίνουν... στη ΔΕΘ.

Απ' την άλλη, ωστόσο, η λογική της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων ότι τέτοιες δυνάμεις είναι αμετακίνητες και μόνο μια χούφτα «επαναστάτες» μπορούν να κερδίσουν τη μάχη, στην ουσία οδηγεί σ' ένα μοντέλο μη πίεσης δυνάμεων που ελέγχουν σωματεία, μη ανάδειξης του ζητήματος πλατιά στις όποιες διαδικασίες και στους συναδέλφους σ' όλο τον κλάδο, και εν τέλει κινήσεων περιορισμένης στόχευσης και χωρίς σχεδιασμό, όπως φαίνεται στις συσκέψεις που πραγματοποιούνται για την οργάνωση του αγώνα.

Και μια σειρά άλλες δυνάμεις με αναφορά στο κίνημα, όμως, όπως η Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η ΑΡΑΣ, κάποια «σωματεία βάσης», συμμετέχουν δι' αντιπροσώπων.

Η κατεύθυνση που μπορεί να δώσει διέξοδο είναι αυτή των μαζικών παρεμβάσεων στους συναδέλφους του κλάδου, ιδιαίτερα σε εταιρείες τύπου franchise, του ανοίγματος του ζητήματος στα σωματεία πιέζοντας τις δυνάμεις να πάρουν θέση, και της όσο γίνεται μαζικότερης κι όχι δι' αντιπροσώπων συμμετοχής στις κινητοποιήσεις. Με σκοπό τη μέγιστη δυνατή πίεση να επαναπροσληφθεί ο εργαζόμενος και να πάρει τα δεδουλευμένα του.

Στον δρόμο της αντίστασης, τόσο στο νομικό οπλοστάσιο του συστήματος όσο και στην κλοπή του κόπου μας και την τρομοκρατία εργοδοσίας-κυβέρνησης, έχουμε δρόμο να διανύσουμε, μα θα τον διανύσουμε μαζικά.

Τουριστική σεζόν

Πεδίο κερδοφορίας για το σύστημα Ασφυκτικές συνθήκες για τους εργαζόμενους

Έληξε τον περασμένο Φεβρουάριο η κλαδική ΣΣΕ εργασίας στον επισιτισμό, που ήταν σε ισχύ απ' το 2023, ενώ έχει παρέλθει και το τρίμηνο κατά το οποίο οι όροι της σύμβασης ήταν υποχρεωτικοί για όλες τις επιχειρήσεις του κλάδου, περνώντας έτσι στο στάδιο της μετενέργειας. Πλέον, η εκάστοτε εργοδοσία στις ήδη υπάρχουσες συμβάσεις υποχρεούται να κρατήσει μόνο τους όρους εργασίας που αφορούν τον βασικό μισθό, ενώ της δίνεται η δυνατότητα να καταργήσει μονομερώς μια σειρά από επιδόματα, όπως αυτό της ανθυγιεινής εργασίας και αυτό της εποχικής απασχόλησης. Επίσης είναι δυνατή η μετατροπή των όρων της σύμβασης και να οριστεί 6ήμερη εργασία από 5ήμερη που ίσχυε στη ΣΣΕ. Σε ό,τι αφορά τις νέες προσλήψεις, πέρα απ' το 6ήμερο ο εργαζόμενος πλέον μπορεί νόμιμα να αμείβεται με τον κατώτατο μισθό, ενώ το διάλειμμα μπορεί να επεκτείνει το ωράριο εργασίας (στην κλαδική ΣΣΕ προβλεπόταν η χορήγησή του εντός του εργάσιμου χρόνου).

Η κυβέρνηση της ΝΔ, κάνοντας υποχρεωτική (σε θεωρητικό επίπεδο) τη ΣΣΕ πριν δυο χρόνια επιχείρησε να εμφανιστεί ως αυτή που έβαλε τάξη στον κλάδο «προστατεύοντας» τον εργαζόμενο και δίνοντάς του την δυνατότητα να διαπραγματευτεί επί ίσοις όροις με το αφεντικό. Στην πραγματικότητα, καμιά τέτοια ανησυχία δεν είχε. Ήταν η προσπάθεια να απαντήσει τη μαζική άρνηση κυρίως της νεολαίας να συρθεί στα εργασιακά «κάτεργα» της σεζόν με την εκμετάλλευση να κυριαρχεί σε κάθε πτυχή της δουλειάς. Με τον τουρισμό να έχει γίνει βασικό πεδίο κερδοφορίας του ντόπιου κεφαλαίου (βλέπε βαριά βιομηχανία της χώρας) η επίθεση απέναντι στον κόσμο της δουλειάς και το ξεζούμισμά του είναι το βασικό εργαλείο αύξησης της κερδοφορίας. Το νέο νομοσχέδιο που έχει η κυβέρνηση στα σκαριά και νομιμοποιεί τις 13 ώρες εργασίας είναι ενδεικτικό στο ποιον εργαζόμενο θέλει το σύστημα.

Η ομοσπονδία Επισιτισμού-Τουρισμού εμφάνιζε τη συγκεκριμένη ΣΣΕ (όπως και την αντίστοιχη στον τουρισμό) σαν νίκη των εργαζομένων, ενώ εφαρμόστηκε ελάχιστα και ήταν πολύ πίσω απ' τις ανάγκες του κλάδου. Το γεγονός άλλωστε ότι η εργοδοσία αρνήθηκε την υπογραφή νέας σύμβασης στον επισιτισμό (ενώ στον τουρισμό υπογράφτηκε) είναι ενδεικτικό των όρων που (δεν) είχε κατορθώσει να συγκροτήσει ο κλάδος για την υπογραφή, πόσω μάλλον την εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης. Η διαφορά με τον τουρισμό, που ουσιαστικά αποτελούν κοινό κλάδο, είναι ότι εκεί η εργοδοσία είχε μεγαλύτερη ανάγκη να προσελκύσει εργαζόμενους διασφαλίζοντας ένα ενιαίο επίπεδο αμοιβών κοινό για όλους τους εργοδότες, ενόψει ακόμα μιας σκληρής σεζόν.

Οι 80.000 κενές θέσεις εργασίας στην αρχή της σεζόν έδωσαν πάτημα για απαίτηση εντατικοποίησης στο ήδη υπάρχον προσωπικό ρίχνοντας μάλιστα την ευθύνη στους ίδιους τους εργαζόμενους ότι «είναι τεμπέληδες και δεν πάνε για δουλειά». Σε ό,τι αφορά τους πραγματικούς όρους δουλειάς, το 7ήμερο κυριαρχεί, με το ωράριο να υπερβαίνει καθημερινά τις 10 ώρες, με το προσωπικό του σέρβις να εργάζεται τις περισσότερες φορές σπαστό τις ώρες αιχμής. Το συνεχόμενο τρέξιμο σε εντατικούς ρυθμούς μέσα σε συνθήκες καύσωνα έχουν κάνει κανονικότητα τα εργατικά «ατυχήματα», που όχι λίγες φορές είναι θανατηφόρα. Με την ακρίβεια στα ύψη οι μισθοί είναι χαμηλότεροι σε σχέση με προηγούμενες χρονιές ενώ, όπου έχουν μείνει σταθεροί, συνοδεύονται από διπλάσιο όγκο δουλειάς. Τα μέχρι τώρα δεδομένα των επιχειρήσεων που δείχνουν αύξηση των εσόδων σε σχέση με πέρυσι την ίδια περίοδο, δεν έχουν φέρει καμία καλυτέρευση στα μεροκάματα. Πρόκειται για άλλη μια διάψευση του αφηγήματος ότι οι καλύτερες απολαβές και συνθήκες δουλειάς βρίσκονται σε συνάρτηση με την ανοδική πορεία της επιχείρησης.

Για τους εργαζόμενους, ο μόνος δρόμος που θα δώσει διέξοδο στα προβλήματα είναι αυτός της οργάνωσης και του συλλογικού αγώνα. Μέσα απ' τη στήριξη στις δικές τους δυνάμεις, την οργάνωση στα σωματεία και σε κάθε χώρο δουλειάς, μπορούν να κερδίσουν πραγματικά δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων με το πρόσχημα της «συναίνεσης» των εργαζομένων φέρνει η κυβέρνηση
Μαζικός και ανυποχώρητος αγώνας η απάντηση!

Με όχημα το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση θα προχωρήσει η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα. Μέχρι και σήμερα δεν έχει αποσαφηνιστεί αν η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να το περάσει μέσα στο κατακαλόκαιρο ή θα επιλέξει να το φέρει προς ψήφιση από Σεπτέμβρη, ενώ ταυτόχρονα «τρέχει» το νέο πειθαρχικό στο δημόσιο και η ένταση της επίθεσης στην εκπαίδευση.

Σε κάθε περίπτωση, σίγουρο είναι ότι η κυβέρνηση έχει ψηλά στην ατζέντα της την ένταση της αντεργατικής επίθεσης. Έχει μπροστά της σοβαρό «έργο», τηρώντας τις δεσμεύσεις της απέναντι στα ξένα και ντόπια αφεντικά. Γι' αυτό κάνει το παν για να πείσει τον λαό και τους εργαζόμενους ότι το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο «*προέρχεται από την αγορά εργασίας, αφού πολλές από τις ρυθμίσεις του προτάθηκαν από εργαζόμενους και επιχειρήσεις*» και «*εισάγει ρυθμίσεις που ενισχύουν τους εργαζόμενους*». Τα αποσπάσματα απ' τις ανακοινώσεις του υπουργείου Εργασίας.

Στην προσπάθειά της να βαφτίσει το μαύρο άσπρο, τονίζει χαρακτηριστικά ότι οι ρυθμίσεις που αφορούν την 13ωρη εργασία, τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε 10ωρα για όλο το έτος, την κατάτμηση της άδειας κ.ο.κ θα εφαρμόζονται μόνο μετά από αίτημα του εργαζόμενου ή μετά απ' τη συναίνεσή του στα πλαίσια της ατομικής διαπραγμάτευσης με τον εργοδότη. «*Ο εργαζόμενος είναι αυτός που θα καθορίζει το πώς και πόσο θα δουλεύει σύμφωνα με τις ανάγκες του*».

Ποιον νομίζουν ότι μπορούν να κοροϊδέψουν; Ποιος θα πειστεί ότι τάχα αυτό το σάπιο σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και των εργαζομένων θα βάλει τώρα μπροστά τις δικές τους ανάγκες; Ποιος θα πειστεί ότι ο εργαζόμενος έχει την ελευθερία να επιλέξει και μάλιστα να διαπραγματευτεί ατομικά επί ίσοις όροις με το αφεντικό του τον τρόπο και τον χρόνο παροχής της εργατικής του δύναμης; Λες και σ' αυτή τη σχέση δεν υπάρχει ισχυρό και αδύναμο μέρος. Λες και σ' αυτό το σύστημα δεν καθορίζονται τα πάντα με γνώμονα τις ανάγκες και το κέρδος του κεφαλαίου.

Όλα τα παραπάνω περί συναίνεσης και αιτημάτων των εργαζομένων δεν είναι παρά κυβερνητική προπαγάνδα με στόχο να κρύψουν τη μαύρη καθημερινότητα που ετοιμάζουν. Νομίζουν ότι έχουν κοντή μνήμη οι εργαζόμενοι που εξαναγκάζονταν να επιστρέφουν τα δώρα των Χριστουγέννων στον εργοδότη ή που αναγκάζονται να δουλεύουν 12ωρα με απλήρωτες υπερωρίες γιατί αλλιώς θα πρέπει να περιμένουν στις ουρές της ΔΥΠΑ.

Η σχέση μεταξύ εργαζόμενου και εργοδότη στηρίζεται στην εκμετάλλευση του πρώτου από τον δεύτερο. Ο εργαζόμενος ατομικά δεν έχει τη δυνατότητα να επιβάλει την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του. Γι' αυτό άλλωστε και οι κατακτήσεις των εργαζομένων ιστορικά ήρθαν μέσα από συλλογικούς αγώνες και όχι μέσα από την ατομική διαπραγμάτευση.

Δεν είναι τυχαίο ότι το σύστημα ήδη από τον νόμο Χατζηδάκη έκανε πολλά βήματα προς την κατεύθυνση διάλυσης της έννοιας της συλλογικής διεκδίκησης, βγάζοντας μπροστά την «ατομική διαπραγμάτευση». Ουσιαστικά καλλιέργησε και καλλιεργεί α) την αντίληψη ότι ο εργαζόμενος πρέπει να είναι μόνος απέναντι στον εργοδότη και β) έχει τη δυνατότητα κατά μόνας να επιλέξει πώς, πόσο και πότε θα εργάζεται λες και οι ανάγκες του κεφαλαίου θα υποχωρήσουν μπροστά στις ανάγκες και τα θέλω του εργαζόμενου, που τάχα ξαφνικά αποτέλεσαν προτεραιότητα της κυβέρνησης.

Είναι ολοφάνερο ότι το νέο νομοσχέδιο θα σημάνει νέους εκβιασμούς για τους εργαζόμενους, που υπό το βάρος της τρομοκρατίας και της απόλυσης θα είναι υποχρεωμένοι να δεχτούν τη διάλυση του 5ήμερου - 8ώρου, το ξεχείλωμα του ωραρίου τους, τον κατακερματισμό της άδειάς τους. Γι' αυτό τον λόγο καμία στάση αναμονής δεν πρέπει να υπάρχει. Η μαζικοποίηση του αγώνα για να μην περάσει το αντεργατικό τερατούργημα είναι σήμερα πιο αναγκαία από ποτέ!

Με απεργίες, συνελεύσεις, διαδηλώσεις

Να φουντώσει ο αγώνας ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο!

Το νέο αντεργατικό τερατούργημα του υπουργείου Εργασίας, εν μέσω καλοκαιριού, βρίσκεται ένα βήμα πριν την κατάθεσή του στη Βουλή. Η κυβέρνηση είναι εμφανές ότι εξαρχής ήθελε για άλλη μια φορά να αξιοποιήσει την περίοδο του καλοκαιριού ώστε να υπονομεύσει τις όποιες αντιδράσεις απ' την πλευρά των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος. Πιθανότατα λόγω των συσσωρευμένων πιέσεων της περιόδου, δεν έχει ξεκαθαρίσει αν θα προχωρήσει πριν ή μετά τον Αύγουστο. Ανεξαρτήτως επιλογής περιόδου, η ουσία είναι μία και παραμένει: Η κυβέρνηση και το κεφάλαιο ετοιμάζουν έναν νέο κύκλο σκληρής ταξικής επίθεσης και πρέπει να βρουν απέναντί τους μαζικές και αποφασιστικές αντιδράσεις απ' τον κόσμο της δουλειάς.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις και παρά το ότι ο αστικός τύπος ήδη απ' την άνοιξη προετοιμάζει και λειαίνει το έδαφος για τον ερχομό του αντεργατικού νομοσχεδίου, το εργατικό κίνημα με βασική ευθύνη των δυνάμεων που κυριαρχούν σ' αυτό δεν έχει κάνει καμία συλλογική προσπάθεια αντίστοιχης προετοιμασίας της μάχης που βρίσκεται μπροστά. Τα εργατικά κέντρα, οι ομοσπονδίες και κυρίως τα σωματεία βρίσκονται σε γενική αδράνεια, οι ηγεσίες σφυρίζουν αδιάφορα και η πλατιά βάση των κλάδων βρίσκεται ξανά μόνη μπροστά στην επίθεση.

Πρωτοπόροι στον δρόμο της υπονόμευσης βρίσκονται για άλλη μια φορά οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ. Παρά το βάθος και την έκταση της επίθεσης, αρκούνται σε ανακοινώσεις «γκρίνιας» προς το υπουργείο γιατί αμέλησαν να διενεργήσουν «ανοιχτό διάλογο με τους φορείς». Διεκδικούν σταθερά και διακαώς τον ρόλο «του συμβουλάτορα της επίθεσης». Απαιτούν έναν διάλογο που έχει προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα και κυρίως προωθείται για να κάνει συνένοχο το εργατικό κίνημα στην προώθηση της αντεργατικής επίθεσης. Άξιος ο μισθός τους!

Την ίδια στιγμή το ΠΑΜΕ αρκείται στην ελεγχόμενη φασαρία, στις βαρύγδουπες ανακοινώσεις και την εικονική αγωνιστικότητα. Διατυμπανίζει σ' όλους τους τόνους για τον ξεσηκωμό που έρχεται, χωρίς όμως στην πράξη να παίρνει καμία πρωτοβουλία οργάνωσης. «Εργατικός ξεσηκωμός» με τα σωματεία στην αδράνεια, χωρίς μαζικές διαδικασίες και το βασικό υποκείμενο του αγώνα, την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους, για άλλη μια φορά στη γωνία, δεν υφίσταται. Τα ευφάνταστα συνθήματα, τα περίτεχνα βίντεο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δεν μπορούν να υποκαταστήσουν την πραγματική ανάγκη λειτουργίας των μαζικών εργαλείων και ενεργής συμμετοχής της βάσης.

Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι πριν ακόμη ψηφιστεί το νομοσχέδιο, ενώ ακόμη δεν έχει καν κατατεθεί στη Βουλή, βρίσκουμε σε ανακοινώσεις του ΠΑΜΕ μαζί με το αίτημα για απόσυρση του νομοσχεδίου, το γνωστό σύνθημα «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά». Είναι εμφανές ότι το ΠΑΜΕ έχει προδιαγράψει ήδη τις εξελίξεις. Δεν θέλει και δεν μπορεί να πάει κόντρα στην επίθεση. Δεν θέλει και δεν μπορεί να ενισχύσει έναν αγώνα για την ανατροπή του νόμου, με χαρακτηριστικά κεντρικής μάχης ενάντια στην αντεργατική πολιτική, με ό,τι αυτό συνεπάγεται και όλες τις απαιτήσεις που έχει.

Για τη δική μας οπτική, τα χαρακτηριστικά της επίθεσης, η ένταση και το βάθος της, είναι αυτά που καταδεικνύουν και τον χαρακτήρα των αναγκαίων απαντήσεων. Το σύνθημα «δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε» παίρνει σάρκα και οστά στην υπόθεση του εργατικού κινήματος και της πάλης για την ανατροπή της επίθεσης. Όσο οι κύκλοι της επίθεσης δεν βρίσκουν σημαντικές αντιστάσεις, θα επαναλαμβάνονται πιο πυκνοί και με μεγαλύτερη ένταση.

Καθοριστικό ζήτημα η ενεργοποίηση των σωματείων και των μαζικών διαδικασιών, η πραγματοποίηση γενικών συνελεύσεων σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, σε κάθε σωματείο. Οι εργαζόμενες μάζες είναι ανάγκη να συζητήσουν για το τι ετοιμάζει το κεφάλαιο και τι απαιτείται για να ανατραπούν τα σχέδιά τους. Με συνελεύσεις, μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις, να απαντήσουμε στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο. Μόνο μέσα από μια τέτοια διαδικασία, ξεπερνώντας τα εμπόδια των ηγεσιών της ανάθεσης και του συμβιβασμού, μπορεί να μπει φραγμός στην επέλαση της εργασιακής βαρβαρότητας.

Νομοθετούν τη βαρβαρότητα, κηρύττουν το μίσος

Η κυβέρνηση προχωρά τη πολιτική της φασιστικοποίησης με επίκεντρο το μεταναστευτικό. Με αφορμή την αύξηση των καραβιών των απελπισμένων στην Κρήτη το τελευταίο διάστημα, προχωράει σε σκληρά μέτρα για το άσυλο και τους μετανάστες, ενώ έχει αναβαθμίσει την ακροδεξιά, ρατσιστική ρητορική σε επίσημο κυβερνητικό λόγο.

Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση πέρασε έκτακτη νομοθετική τροπολογία που παγώνει τις διαδικασίες αίτησης ασύλου για 3 μήνες για όσους φτάνουν από τη Βόρεια Αφρική μέσω θάλασσας. Είναι μια ρύθμιση που τσαλαπατάει στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα που ακόμα και το περιλάθητο «διεθνές δίκαιο»' είναι αναγκασμένο να αναγνωρίζει, αφού επιβάλλει τρίμηνη κράτηση σε ανθρώπους που έρχονται από εμπόλεμες ζώνες πριν μπορέσουν να αιτηθούν άσυλο. Η κυβέρνηση έφτασε να επικαλείται στη Βουλή ότι υπάρχει «δημόσιος κίνδυνος που απειλεί τη ζωή του έθνους» για να στηρίξει το πάγωμα ασύλου.

Επίσης, νέο νομοσχέδιο (έμπνευσης του προκατόχου τού Πλεύρη, Βορίδη) μπήκε σε διαβούλευση την Πρασκευή, το οποίο μετακειρίζεται χωρίς προσχήματα τους κατατρεγμένους που φτάνουν στη χώρα ως εγκληματίες. Περιλαμβάνει παράταση της διοικητικής κράτησης έως 2 χρόνια, απαγόρευση νομιμοποίησης επ' αόριστον και σε όσους απορρίπτεται η αίτηση ασύλου ποινή φυλάκισης 3 χρόνων και 10.000 ευρώ πρόστιμο.

Τα παραπάνω συμπληρώνονται με το πλασάρισμα της ακροδεξιάς ρητορικής στην πρώτη γραμμή του δημόσιου λόγου. Οι μετανάστες, στοιβαγμένοι από τους διακινητές σε κουρελόβαρκες, κάνουν ''εισβολή'', ενώ χαρακτηρίζονται ως ''λαθρομετανάστες''. Αυτά δεν γράφονται σε κάποια φασιστική ψεκασμένη φυλλάδα αλλά είναι ψωμοτύρι στα χείλη υπουργών και βουλευτών. Ο υπουργός Μετανάστευσης... αποκαλύπτει στα κανάλια το ''σχέδιο της αντικατάστασης πληθυσμού'' της Ευρώπης, ενώ απειλεί τους κατατρεγμένους με φυλακίσεις και κόψιμο μερίδων φαγητού. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός από το βήμα της Βουλής επανέφερε την ακροδεξιά ρητορική των γεγονότων του Έβρου το 2020. Όλα αυτά θα είχαν και μια γελοία πλευρά, αν δεν κανονικοποιούσαν τον φασιστικό λόγο στην πολιτική ζωή της χώρας.

«Γνωρίζουμε τα σχέδια που ανακοίνωσε η ελληνική κυβέρνηση. Πρόκειται για μια εξαιρετική κατάσταση», δήλωσε ο εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για θέματα μετανάστευσης, Μάρκους Λάμερτ. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, που υποτίθεται οι δικές της νόρμες παραβιάζονται από το πάγωμα των αιτήσεων ασύλου, έτρεξε να καλύψει την τροπολογία της κυβέρνησης. Η ΕΕ άλλωστε τα προηγούμενα χρόνια φρόντισε να θεσμοθετήσει ένα σκληρό αντιμεταναστευτικό πλαίσιο μέσω των Συμφωνιών του Δουβλίνου για την απόδοση ασύλου και τις επαναπροωθήσεις. Σε κοινή πορεία με την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, όπου η διοίκηση Τραμπ έχει εξαπολύσει πογκρόμ στους μετανάστες που διαμένουν στις ΗΠΑ, συναντώντας τις μαζικές αντιστάσεις στο Λος Άντζελες και αλλού.

Όσον αφορά την αστική αντιπολίτευση, οι κριτικές που καταγράφηκαν είτε από κομμάτι της ΝΔ είτε η παρέμβαση Βενιζέλου περί αντισυνταγματικότητας (και με βάση αυτήν κινήθηκαν ΠΑΣΟΚ, Ζωή, ΣΥΡΙΖΑ) δεν εμπίπτουν σε κάποια ευαισθησία τους. Άλλωστε έχουν και αυτοί την προϋπηρεσία τους στην προώθηση ανάλογων πολιτικών. Εκφράζουν τις αγωνίες της άρχουσας τάξης για τις σοβαρές ανατροπές που συμβαίνουν στη γειτονιά της και τις αντικρουόμενες πιέσεις των αφεντικών της (ΕΕ και ΗΠΑ).

Κοινός τόπος κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, ότι τα μέτρα έχουν συμβολικό χαρακτήρα και δεν θα ανακόψουν τις ροές. Από τη μία οι αιτίες που επιβάλλουν σε εκατομμύρια ανθρώπους να ξεριζωθούν από τον τόπο τους παραμένουν ενεργές. Από την άλλη, οι προσφυγικές ροές αξιοποιούνται από τους ιμπεριαλιστές και από διάφορους εγκάθετους τυχοδιώκτες σαν εργαλείο εκβιασμών και διαμόρφωσης ερεισμάτων στη περιοχή.

Το δεδομένο είναι ότι η κλιμάκωση της φασιστικοποίησης και στα λόγια και στις πράξεις από τη μεριά της κυβέρνησης ανοίγει τους πλέον επικίνδυνους δρόμους. Ακριβώς επειδή εντάσσεται σε μια πορεία συνολικότερης πολεμικής προετοιμασίας και αντιλαϊκής καταιγίδας.

Απέναντι στους κατατρεγμένους που φτάνουν στον τόπο μας γλιτώνοντας από τα σαπιοκάραβα και θα πρέπει να υποστούν τον εγκλεισμό τους στα άθλια κέντρα κράτησης που παίζουν το ρόλο της φυλακής. Ιδιαίτερα το πάγωμα των αιτήσεων για άσυλο παρατείνει το μαρτύριο σε όσους προέρχονται από χαρακτηρισμένες εμπόλεμες ζώνες.

Απέναντι στους μετανάστες που δουλεύουν ήδη εδώ είτε με χαρτιά είτε χωρίς χαρτιά και που μπαίνουν στο στόχαστρο της τρομοκρατίας μέσω της ρητορικής μίσους για να συνεχίσουν να εργάζονται με τους χειρότερους όρους, γκετοποιημένοι και υπό την απειλή της απέλασης.

Απέναντι συνολικά στο λαό και τη νεολαία που πρέπει να σιωπήσουν μπροστά ''στον κίνδυνο για την δημόσια ασφάλεια'' που συνιστούν ''οι εισβολείς''. Και αύριο να δεχτούν να θυσιάσουν και να θυσιαστούν για τα μεγάλα αφεντικά.

Η επιτάχυνση της δεξιάς πορείας του πολιτικού σκηνικού με εργαλείο το μεταναστευτικό δίνει χώρο σε φασιστικές γκρούπες να βγουν από τις τρύπες τους, όπως έγινε στο Ρέθυμνο όπου επιτέθηκαν σε μετανάστες.

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες δεν είναι εισβολείς, αλλά θύματα της ιμπεριαλιστικής ληστείας και των επεμβάσεων που ρημάζουν και καταστρέφουν τις πατρίδες τους. Σε όποιον τόπο καταλήξουν οι ξεριζωμένοι δεν προσθέτουν οικονομικά βάρη αλλά αντίθετα γίνονται αντικείμενα υπερεκμετάλλευσης στις δυσκολότερες εργασίες συνήθως με ανύπαρκτα δικαιώματα.

Η εργατική τάξη και ο λαός συνδέονται με τους κατατρεγμένους με κοινά συμφέροντα. Αντιμετωπίζουν κοινούς εχθρούς. Η κλιμάκωση της φασιστικοποίησης απέναντι στους μετανάστες αφορά και τους ντόπιους. Οι απαντήσεις από την πλευρά του κινήματος πρέπει να αναζητηθούν στο έδαφος της κοινής πάλης ντόπιων και ξένων και σε συνάρτηση με την ενίσχυση της αντιιμπεριαλιστικής αντιπολεμικής κατεύθυνσης. Η διεκδίκηση ασύλου, ανθρωπίνων συνθηκών διαβίωσης, δικαιωμάτων για τους μετανάστες, η εναντίωση στην εμπλοκή της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, η ενίσχυση της φιλίας και αλληλεγγύης με τους γειτονικούς λαούς είναι ανάγκη να προταχτούν.

Ο ιμπεριαλισμός γεννά πολέμους, εξαθλίωση και ξεριζωμό

Οι νέες εικόνες προσφύγων και μεταναστών από χώρες της Αφρικής που καταφτάνουν στην Κρήτη το τελευταίο διάστημα και οι άθλιες συνθήκες κράτησης φέρνουν ξανά στο προσκήνιο τη βάρβαρη πραγματικότητα που διαμορφώνει το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα: εκμετάλλευση, φτώχεια, πολέμους, ξεριζωμός. Αυτές οι συνθήκες οδηγούν χιλιάδες ανθρώπους να αναζητούν μια καλύτερη μοίρα, ρισκάροντας τις ζωές τους στα σαπιοκάραβα των δουλεμπόρων και στις «φυλακές» των κέντρων υποδοχής.

Στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί οι κατατρεγμένοι άνθρωποι που προκλητικά και με δόλο αποκαλούνται «εισβολείς» και «λαθραίοι» είναι τα θύματα της δολοφονικής και εκμεταλλευτικής δράσης των ιμπεριαλιστών και των κάθε λογής υποτακτικών τους. Οι ιμπεριαλιστές, είτε αυτοπροσώπως είτε δι' αντιπροσώπων, ρημάζουν τους τόπους τους με λεηλασία του φυσικού πλούτου, πραξικοπήματα, υποδαύλιση εμφυλίων συγκρούσεων, ώς και ανοιχτές στρατιωτικές επεμβάσεις.

Η Αφρική και ειδικότερα η Ζώνη του Σαχέλ και η Υποσαχάρια Αφρική μπαίνουν με τη σειρά τους στην «αρένα» του οξυμένου ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Οι ιμπεριαλιστές των Η.Π.Α., Ευρώπης, Ρωσίας και Κίνας ενισχύουν την παρουσία και τις κινήσεις τους στη μαύρη ήπειρο, στα πλαίσια της διαπάλης τους για το ξανα μοίρασμα των αγορών και σφαιρών επιρροής, για τον έλεγχο και λεηλασία πλουτοπαραγωγικών πηγών αλλά και για την κατάκτηση περιοχών γεωστρατηγικής σημασίας.

Στη Λιβύη, οι βομβαρδισμοί ακόμα και των ίδιων των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών κομμάτιασαν τη χώρα, αφήνοντας ένα ολόκληρο λαό κατεστραμμένο και τον έλεγχο της χώρας σε ντόπιους πολέμαρχους με εμφανείς διασυνδέσεις με τους διάφορους ιμπεριαλιστές και περιφερειακές δυνάμεις. Το Σουδάν, που σπαρασσόταν από πολυετείς και αιματηρούς εμφύλιους πολέμους και πραξικοπήματα, τελικά διχοτομείται το 2011 σε δύο «ανεξάρτητες» χώρες, με κάθε χώρα να εξαρτάται από διαφορετικούς ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ-Δύση και Ρωσία). Σε μια σειρά χώρες επίσης στη ζώνη του Σαχέλ (Νίγηρας, Μάλι, Γουινέα, Τσαντ, Σουδάν, Μπουρκίνα Φάσο) εκδηλώθηκαν σε όλες στρατιωτικά πραξικοπήματα μέσα σε λίγα χρόνια (2020 - 2023), αποδεικνύοντας τη μετατροπή ολόκληρης της περιοχής σε πεδίο άγριου ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών.

Δίπλα στις γεωπολιτικές επιδιώξεις, σημαντική είναι και η λεηλασία του τεράστιου ορυκτού πλούτου της Αφρικής, με τα σημαντικά ενεργειακά και ορυκτά κοιτάσματα να τα λυμαίνονται οι ιμπεριαλιστές με αποικιοκρατικούς όρους και συμφωνίες σε βάρος των ντόπιων πληθυσμών οι οποίοι ζουν μέσα στην εξαθλίωση. Η διαχρονική οπισθοδρόμηση και οικονομική καθυστέρηση της πλειονότητας των χωρών της αφρικανικής ηπείρου, ένεκα του δουλεμπορίου και της αποικιοκρατίας, αλλά και η υποχώρηση των αντιαποικιακών και αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων συνέβαλαν επίσης στη διαμόρφωση μιας ζωής αβίωτης για εκτεταμένους πληθυσμούς της Αφρικής.

Η ευθύνη λοιπόν για το διαρκές έγκλημα του ξεριζωμού και της προσφυγιάς βρίσκεται στους ιμπεριαλιστές και στην παρόξυνση των ανταγωνισμών τους. Οι οποίοι, εργαλειοποιώντας το προσφυγικό ζήτημα που οι ίδιοι προκαλούν, προωθούν αντιπροσφυγικές νομοθεσίες και καλλιεργούν την ξενοφοβία και το ρατσισμό για να τρομοκρατήσουν όλους τους λαούς. Στο κάδρο των ευθυνών συμπεριλαμβάνονται φυσικά και οι εξαρτημένες αστικές τάξεις, όπως και της χώρας μας, οι οποίες «αλυσοδένουν» τις χώρες και τους λαούς τους στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών, διευκολύνουν και στηρίζουν τις επεμβάσεις τους, ενώ συμπεριφέρονται σε πρόσφυγες και μετανάστες με απάνθρωπους τρόπους. Απέναντι σε όλους αυτούς απαιτείται από τους λαούς αλληλεγγύη αλλά και οικοδόμηση κοινού μετώπου πάλης ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό!

Μετανάστης ή πρόσφυγας; ΑΝΘΡΩΠΟΣ κατατρεγμένος!

Μια σύντομη επίσκεψη στον εκθεσιακό χώρο της Αγυιάς, κατ' ευφημισμό χώρος «φιλοξενίας» για τους πρόσφυγες και μετανάστες που φτάνουν τις τελευταίες μέρες στα Χανιά, φτάνει για να καταλάβει κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος ότι καμιά σημασία δεν έχει να ονομάσεις κάποιον πρόσφυγα ή μετανάστη. Αυτοί που διακινδυνεύουν την ίδια τους τη ζωή, γνωρίζοντας ότι χιλιάδες έχουν πνιγεί στη Μεσόγειο, δεν φεύγουν απλά για μια καλύτερη ζωή. Φεύγουν για την ίδια τη ζωή.

Πάνω από 500 νέοι, κατά βάση, άνθρωποι κάθονται κατάχαμα σε μια κουβέρτα εδώ και κάμποσες μέρες, περιμένοντας να μεταφερθούν στην ηπειρωτική Ελλάδα. Τις προηγούμενες μέρες έφτασαν τους 900, πριν ξεκινήσει η μεταφορά τους σταδιακά κάθε βράδυ με το καράβι, χωρίς να είναι βέβαιο πόσοι θα παραμείνουν και για πόσο σ' αυτό το χώρο κλεισμένοι. Χωρίς δυνατότητα επικοινωνίας, αφού τα κινητά τους έχουν αφαιρεθεί, παραμένουν για μέρες στον ίδιο κλειστό χώρο, με μία είσοδο για αερισμό, κάποιες χημικές τουαλέτες σε μια πλευρά και δυο τέντες στην απέναντι πλευρά που περικλείουν αυτό που ονομάζουν ντουζιέρες. Ένα λάστιχο σε μια βρύση και μια ξύλινη παλέτα για να μην πατάς στο δάπεδο. Αυτές τις άθλιες συνθήκες ονομάζουν οι κυβερνώντες «φιλοξενία» για τους κατατρεγμένους, την ίδια ώρα που κάνουν τεμενάδες στους αμερικανοναυτάκους ράμπο, που έχουν μετατρέψει την πόλη σε σύγχρονη Τρούμπα.

Σε μια γωνιά κάθονται οι γυναίκες, ενώ καμιά εικοσαριά παιδιά, βρέφη και λίγο μεγαλύτερα, κουρνιάζουν δίπλα τους. Κοιτώντας τες προσπαθείς να βάλεις τον εαυτό σου στη θέση τους. Πόση απόγνωση και πόσο θάρρος ταυτόχρονα μπορεί να έχει μια μάνα που μαζί με τα παιδιά της μπαίνει σε μια βάρκα για το άγνωστο, ρισκάροντας τη ζωή τους! Μόνο μία μιλάει λίγα αγγλικά. Οι περισσότερες είναι από το Σουδάν. Αυτή έχει 3 παιδιά. Δίπλα της ένα βρέφος μηνών και το μεγαλύτερο περίπου 10. Σε κοιτάει με αξιοπρέπεια.

Λίγοι μαρκαδόροι και μπλοκ ζωγραφικής μαζεύουν τα μικρά παιδιά γύρω σου. Δεν είναι εύκολη η «δίκαιη» μοιρασιά. Μόλις η γυναίκα πήρε είδηση ότι κάποιο παιδί δεν πρόλαβε, άνοιξε το κουτί του δικού της γιου και τα μοίρασε.

Κυριακή βράδυ θα έφευγαν όλες οι γυναίκες με τις οικογένειές τους.

Οι δημοσιογράφοι περιγράφουν καθημερινά ότι υπάρχουν εντάσεις. Μα πώς να μην είναι σε ένταση ένας άνθρωπος που δεν έχει επικοινωνία με τον έξω κόσμο, είναι τόσες μέρες εγκλειστος, υποχρεωμένος να κάθεται κάτω χωρίς να κάνει κάτι και να περιμένει μέσα στην αβεβαιότητα;

Από την κόλαση των πολέμων και των δουλεμπόρων στον «πολιτισμό» της Δύσης

Οι μεταναστευτικές ροές από τη Λιβύη δεν αποτελούν φαινόμενο του τελευταίου μήνα. Από το 2023 πύκνωσαν τα καραβάνια των ξεριζωμένων, που με αφετηρία κυρίως το Τομπρούκ της Ανατολικής Λιβύης φτάνουν στη Γαύδο και την Κρήτη. Το 2024 οι αφίξεις στο νησί εξαπλασιάστηκαν (800 το 2023 σε 4.900 το 2024), ενώ από τις αρχές του 2025 έχουν φτάσει τις 9.000.

Με αφορμή την άφιξη 1.000 μεταναστών σε μια μέρα, έσπευσε η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ να δώσουν τον τόνο πως η Κρήτη «πνίγεται». Το ντόπιο εξαρτημένο αστικό σύστημα «ασφυκτιά» από τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, ενώ ταυτόχρονα υποδέχεται «μετά βαΐων και κλάδων» τους φονιάδες τους.

Σύμφωνα με στοιχεία της ΜΚΟ «Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο», από τις αρχές του 2025, περίπου το 45% των κατατρεγμένων που έφτασαν στην Κρήτη είναι αιγυπτιακής καταγωγής, το 28,3% από το Σουδάν, το 19% από το Μπανγκλαντές, ενώ έχουν καταγραφεί και ξεριζωμένοι με υπηκοότητα από το Πακιστάν, την Ερυθραία, τη Συρία, το Αφγανιστάν και την Υεμένη. Όλοι από χώρες που ρήμαξε ο ιμπεριαλισμός.

Στοιβαγμένοι στα σαπιοκάραβα των διακινητών, πληρώνουν μια περιουσία που, ανάλογα την εθνικότητά τους, μπορεί να φτάσει και τα 8.500 ευρώ. Μέχρι να μεταφερθούν στα παράλια της Λιβύης για το επικίνδυνο ταξίδι, κρατούνται από τους δουλεμπόρους σε άθλιες συνθήκες μέσα σε αποθήκες μέχρι και για ένα μήνα.

Καταφθάνουν ξυπόλυτοι και εξαθλιωμένοι για να αντιμετωπίσουν τη «φιλοξενία» των ελληνικών αρχών. Απέναντι στους κατατρεγμένους η κυβέρνηση έχει παρατάξει φρεγάτες, αποκαλώντας τους «εισβολείς». Στοιβαγμένοι στα γκαράζ των πλοίων μεταφέρονται προσωρινά στο νησί μέχρι να σταλθούν στις κλειστές δομές-φυλακές της ενδοχώρας. Οι «τυχεροί» κατευθύνονται στον κλειστό χώρο της Αγυιάς όπου μόλις πριν λίγες μέρες μπήκαν κάποιες ντουζιέρες.

Σύσσωμη η τοπική αυτοδιοίκηση, την ίδια ώρα που υποδέχεται, παρέχοντας κάθε διευκόλυνση, τους αμερικανονατοϊκούς και ισραηλινούς ράμπο να «ξεκουράζονται» μετά από γενοκτονίες, δηλώνει αναρμόδια να λύσει το πρόβλημα, κάνοντας τους πρόσφυγες μπαλάκι. Όπως στην περίπτωση των 442 ξεριζωμένων, ανάμεσά τους 15 παιδιά, που ενώ είχαν φτάσει στα Χανιά, κατέληξαν στο λιμενοβραχίονα του Ρεθύμνου να κοιμούνται στα τσιμέντα σε συνθήκες καύσωνα με μία μόνο παροχή νερού. Ενώ, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, 250 πρόσφυγες βρίσκονται στις εγκαταστάσεις του παλιού ψυγείου στο λιμάνι Ηρακλείου, σε ένα χώρο χωρίς νερό, φυσικό φωτισμό ή κατάλληλο αερισμό όπου υπήρξε και περιστατικό λιποθυμίας.

Επιπλέον, το ακροδεξιό-φασιστικό παραλήρημα της κυβέρνησης αλλά και όλου του αστικού εσμού έχει δώσει αέρα σε ρατσιστικά φαινόμενα. Στις 21/6, 500 πρόσφυγες δέχθηκαν επίθεση με φωτοβολίδες από ακροδεξιούς φασίστες στο ανοικτό γήπεδο στο Τσεσμέ Ρεθύμνου. Ενώ, στην Αγία Γαλήνη, εμπόδισαν 150 μετανάστες να επιβιβαστούν σε λεωφορεία. Αποκορύφωμα, η συγκέντρωση που καλέστηκε από ακροδεξιούς στο λιμάνι της Σούδας παρουσία του πρώην βουλευτή της Νίκης, Παπαδόπουλου.

Ο λαός μας δεν έχει να χωρίσει τίποτα με τους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Η συγκέντρωση αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε στα Χανιά στις 12/7 καταγράφεται στα θετικά αντανακλαστικά, που χρειάζεται να ενισχυθούν στην κατεύθυνση της από κοινού πάλης ντόπιων και μεταναστών ενάντια στο βάρβαρο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Σιωνιστική λογοκρισία και κυβερνητική ευθυγράμμιση στις απαιτήσεις του φασιστικού μορφώματος του Ισραήλ

Στην αφαίρεση κειμένου που αναφερόταν στη «ζωή» των παιδιών στη Γάζα της Παλαιστίνης, από το βιβλίο της Νεοελληνικής Γλώσσας της Γ' Γυμνασίου, προχώρησε με απόφασή του το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.), ανταποκρινόμενο στη σχετική απαίτηση του Κεντρικού Ισραηλίτικου Συμβουλίου Ελλάδας (Κ.Ι.Σ.Ε.).

Το κείμενο αποτελούσε απόσπασμα άρθρου του δημοσιογράφου Πέτρου Παπακωνσταντίνου, που είχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» κατά τη διάρκεια της δεύτερης Ιντιφάντα, το 2002. Είχε τίτλο «Μια γενιά που της έκλεψαν το χαμόγελο» και αναδείκνυε, μέσα από τις μαρτυρίες ενός γιατρού στη Γάζα, τις συνθήκες πολέμου μέσα στις οποίες μεγάλωναν τα παιδιά. Τη στέρηση βασικών αγαθών, τον βαρύ και χρόνιο υποσιτισμό τους, τα παιχνίδια τους εν μέσω φτώχειας και καταστροφής, αλλά και την ελπίδα που γεννούσε σε αυτά τα παιδιά η ηρωική Παλαιστινιακή Αντίσταση.

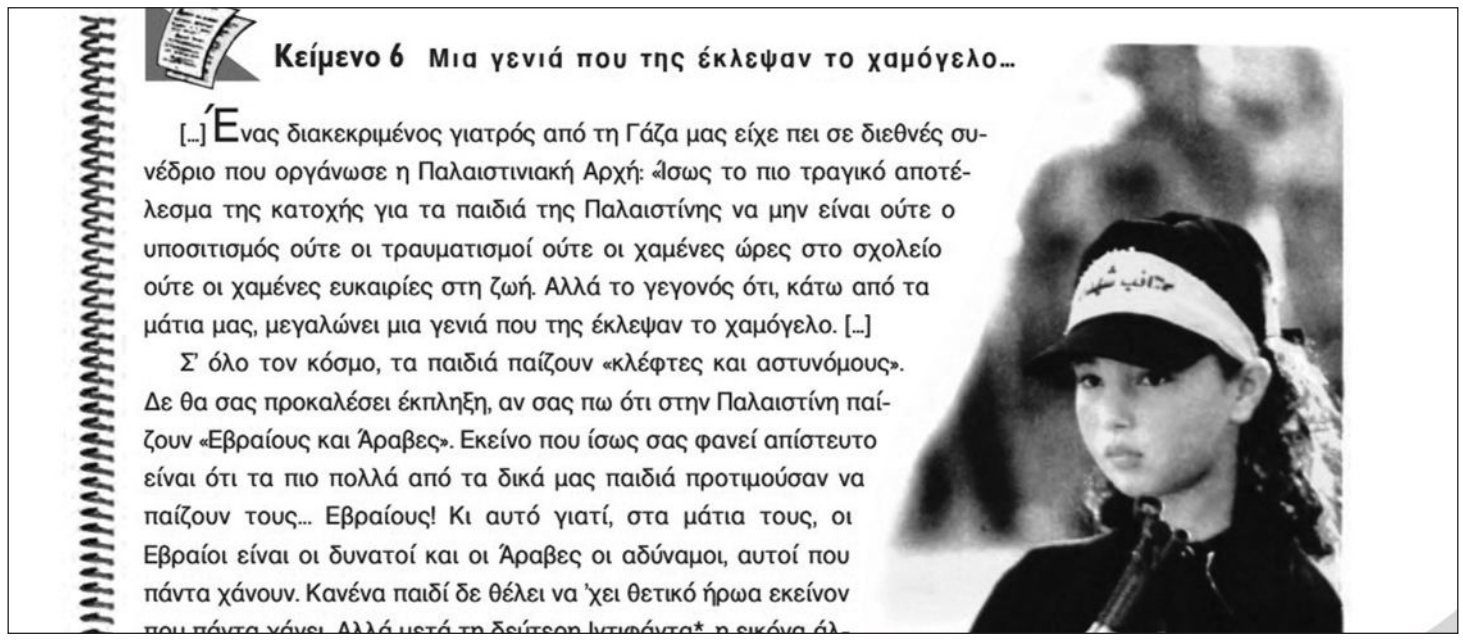

Κείμενο 6 **Μια γενιά που της έκλεψαν το χαμόγελο...**

[...] Ένας διακεκριμένος γιατρός από τη Γάζα μας είχε πει σε διεθνές συνέδριο που οργάνωσε η Παλαιστινιακή Αρχή: «Ίσως το πιο τραγικό αποτέλεσμα της κατοχής για τα παιδιά της Παλαιστίνης να μην είναι ούτε ο υποσιτισμός ούτε οι τραυματισμοί ούτε οι χαμένες ώρες στο σχολείο ούτε οι χαμένες ευκαιρίες στη ζωή. Αλλά το γεγονός ότι, κάτω από τα μάτια μας, μεγαλώνει μια γενιά που της έκλεψαν το χαμόγελο. [...]

Σ' όλο τον κόσμο, τα παιδιά παίζουν «κλέφτες και αστυνόμους». Δε θα σας προκαλέσει έκπληξη, αν σας πω ότι στην Παλαιστίνη παίζουν «Εβραίους και Άραβες». Εκείνο που ίσως σας φανεί απίστευτο είναι ότι τα πιο πολλά από τα δικά μας παιδιά προτιμούσαν να παίζουν τους... Εβραίους! Κι αυτό γιατί, στα μάτια τους, οι Εβραίοι είναι οι δυνατοί και οι Άραβες οι αδύναμοι, αυτοί που πάντα χάνουν. Κανένα παιδί δε θέλει να 'χει θετικό ήρωα εκείνον που πάντα χάνει. Αλλά μετά τη δεύτερη Ιντιφάντα*, η εικόνα άλ-

Μετά από ωμή πολιτική παρέμβαση του κράτους-δολοφόνου, το οποίο, με μια επιστολή πρόκληση, απαίτησε την κατάργηση του κειμένου επειδή *«το εν λόγω απόσπασμα ενδέχεται να δημιουργεί συγχύσεις και να πλήττει τη συνύπαρξη!»*, το υπουργείο κυνικά παραδέχτηκε ότι *«η εκπαίδευση δεν μπορεί να είναι στάσιμη. Είναι ένας ζωντανός θεσμός που οφείλει να προσαρμόζεται, να προστατεύει, να καλλιεργεί και να προάγει αξίες»*. Ταυτόχρονα, υποστηρίζει ωμά ότι *«πρέπει να αξιολογείται το υλικό, δεν μπορεί να μιλάμε για σύγχρονο υλικό όταν αυτό αγνοεί όλες τις εξελίξεις»*.

Το υπουργείο Παιδείας ξεκαθαρίζει με αυτή του την κίνηση ότι η πολιτική του γραμμή είναι αυτή της υπεράσπισης της φασιστικής σιωνιστικής προπαγάνδας στη χώρα. Όσο η δολοφονική πολεμική μηχανή του Ισραήλ ισοπεδώνει τη Γάζα και θάβει στα ερείπιά της χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και, κυρίως, παιδιά, όσο ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μιλάει για ριβιέρα πάνω στα ερείπια της παλαιστινιακής γης, το πολιτικό προσωπικό της χώρας κατηγορεί για αντισημιτισμό όποιον/α αρνείται να γίνει συνένοχος στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και φωνάζει «λευτεριά στην Παλαιστίνη», όποιον/α αρνείται να υποταχθεί μέσω της αξιολόγησής του σε αυτές τις αιματοβαμμένες αξίες. Γι' αυτό τον λόγο το υπ. Παιδείας, στο πλευρό των σιωναζιστών από τη μια μετατρέπει τα σχολεία σε ακροατήρια της σιωνιστικής προπαγάνδας και από την άλλη διώκει τις δασκάλες Ελευθερία Παλαιστίδου και Έφη Λάζου.

Το «σύγχρονο διδακτικό υλικό» για το υπουργείο Παιδείας πρέπει να είναι απαλλαγμένο από την πάλη του παλαιστινιακού λαού για να ζει ελεύθερος στην πατρίδα του. Τρέμουν οι ιθύνοντες μήπως μπολιαστεί η ιστορική μνήμη της νεολαίας και εμπνευστεί από την ιστορική αλήθεια που πραγματώνεται στα παλαιστινιακά χώματα, ότι οι λαοί νικούν με το όπλο στο χέρι. Ότι οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες. Αυτός είναι ο εφιάλτης τους και επιχειρούν να θάψουν την ιστορική αλήθεια της παλαιστινιακής Αντίστασης, που εμπνέει και διεγείρει χιλιάδες νεολαίους και λαού σε όλη τη χώρα και εκατομμύρια κόσμου σε όλο τον πλανήτη. Δεν θα τους περάσει.

Καλούν μαθητές στην καλοκαιρινή κατασκήνωση της ΣΜΥ

Διδάσκουν στη νεολαία τον μιλιταρισμό και τον πόλεμο!

Τριάντα δύο μαθητές Λυκείου από όλη την Ελλάδα συμμετείχαν στην καλοκαιρινή κατασκήνωση της Σχολής Μονίμων Υπαξιωματικών (ΣΜΥ). Στόχος της συμμετοχής τους ήταν όπως λένε *«να ενθαρρύνουν τους μαθητές ως προς την επιλογή στρατιωτικών επαγγελμάτων»*. Ταυτόχρονα, το τελευταίο διάστημα οργανώνονται ημερίδες Επαγγελματικού Προσανατολισμού για τις στρατιωτικές σχολές, με στελέχη των ενόπλων δυνάμεων, όπου καλούνται να συμμετάσχουν μαθητές από διάφορα σχολεία. Σε πολλά σχολεία διοργανώνονται κάθε χρόνο και σχολικές εκδρομές σε στρατιωτικές σχολές, όπως στη σχολή Ικάρων, στην Ευελπίδων κ.λπ. Πατάνε στο μαύρο εργασιακό τοπίο για το οποίο προορίζουν τη νεολαία και της τάζουν «καλύτερους όρους εργασίας και μισθούς, αν ακολουθήσει αυτά τα επαγγέλματα». Έχει, παράλληλα, στηθεί μια ολόκληρη βιομηχανία μιλιταριστικών-φασιστικών προτύπων στη νεολαία. Η βιομηχανία του θεάματος, τα πρότυπα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, τα πρότυπα των κινηματογραφικών ηρώων και των video-games, μπολιάζουν τη νεολαία με τις πιο σάπιες αξίες του συστήματος.

Θέλουν τη νεολαία αναλώσιμη, να σφαγιάζεται για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών φονιάδων. Σήμερα που τα τύμπανα ενός νέου παγκοσμίου πολέμου ηχούν όλο και πιο κοντά, με τόσες εστίες πολέμου στον κόσμο, πρέπει να προετοιμάσουν τη νεολαία για την κοινωνική πραγματικότητα του πολέμου. Να την χειραγωγήσουν ιδεολογικά, για να πειστεί ότι στόχος της είναι να θυσιάζεται για τα συμφέροντα της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών. Να την μάθουν να υποτάσσεται από μικρή ηλικία. Για αυτό και χτυπούν τις ελευθερίες της και την τρομοκρατούν, της επιβάλλουν ποινές και πειθαρχικά με κάθε τρόπο στα σχολεία και στα πανεπιστήμια.

Ακόμα και αν τους ψαλιδίζουν ή τους τσακίζουν τα όνειρα, οι νέοι άνθρωποι δεν θα πάψουν να ψάχνουν απαντήσεις. Δε θα σωπάσουν στον μαύρο κόσμο της εκμετάλλευσης και των πολέμων που τους ετοιμάζουν, αλλά ενστικτωδώς θα παλεύουν για έναν κόσμο καλύτερο, στο μπόι των ονείρων τους. Πολλά κομμάτια της νεολαίας ήδη δείχνουν την αλληλεγγύη τους στους λαούς που αντιστέκονται, όπως στην Παλαιστίνη. Για αυτό και το σύστημα φοβάται τη δυναμική της νεολαίας και τη χτυπά με κάθε τρόπο. Αν αυτή η αναζήτηση και ο προβληματισμός της νεολαίας μετατραπεί σε οργανωμένο και συλλογικό αγώνα, τότε μπορεί να σταθεί ικανό εμπόδιο στα σχέδιά τους, μπορεί να πετύχει και νίκες!

Σχεδόν σε ντικενσιανά επίπεδα φτώχειας ζουν παιδιά στην Αγγλία...

Κυκλοφόρησαν τις προηγούμενες μέρες στο διαδίκτυο και σε σειρά αστικών εφημερίδων τα αποτελέσματα της έκθεσης της επιτρόπου για τα δικαιώματα των παιδιών στην Αγγλία, Ντέιμ Ρέιτσελ Ντε Σόουζα, που βασίστηκαν στις εμπειρίες 128 παιδιών μεταξύ 6 και 18 ετών φέτος στην Αγγλία. Τα αποτελέσματα είναι ανησυχητικά, ακόμα και για τα αστικά δεδομένα...

Αναφέρεται συγκεκριμένα ότι στην Αγγλία περίπου 4,5 εκατομμύρια παιδιά ζουν σε συνθήκες φτώχειας, με χιλιάδες από αυτά να ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας χωρίς πρόσβαση ούτε στα στοιχειώδη. Ένα ασφαλές σπίτι, τροφή, θέρμανση ή καθαρό νερό... Αναφέρεται μάλιστα ότι *«είναι βαθιά ανησυχητικό το πόσο συχνά αυτά τα παιδιά αποδέχονται αυτές τις καταστάσεις ως φυσιολογικές ή το ότι έχουν πολύ χαμηλές προσδοκίες σε σχέση με αυτά που θα έπρεπε να δικαιούνται...»*.

Στην Αγγλία, λοιπόν, μία από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις που ακόμα πλασάρεται σαν μια χώρα των ευκαιριών (μαζί με άλλες ευρωπαϊκές χώρες ή τις ΗΠΑ) ομολογούν πλέον και ανοιχτά πόσο οξυμένες είναι οι ταξικές αντιθέσεις... Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός, που αντιμετωπίζει δυσκολίες μετά το BREXIT και αναζητά τον ρόλο του στην παγκόσμια σκακιέρα, έχει σαν δεδομένο ότι θα πρέπει να εντείνει την καταπίεση, την εκμετάλλευση και τη φτωχοποίηση και του δικού του, αλλά και άλλων λαών.

Δηλώνει η επίτροπος για τα δικαιώματα των παιδιών στην Αγγλία: *«Δεν υπάρχει γρήγορη λύση για τον τερματισμό της παιδικής φτώχειας»*. Εμείς πάλι πιστεύουμε ότι στο πλαίσιο αυτού του συστήματος, που στηρίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δεν υπάρχει κανένα ενδεχόμενο τερματισμού της φτώχειας (παιδικής ή συνολικότερης). Όσο περισσότερο βαθαίνει η δομική κρίση του συστήματος, τόσο περισσότερο θα βγαίνουν τέτοια φαινόμενα στην επιφάνεια... Και θα αναδεικνύουν ότι ο καπιταλισμός είναι σύμφυτος με τέτοια φαινόμενα, που θα οδηγούν μέχρι και στην ακραία φτωχοποίηση, την γκετοποίηση και την περιθωριοποίηση.

Νομοσχέδιο για ΑΕΙ

Μπρος ολοταχώς για τα πανεπιστήμια των λίγων, πειθαρχημένων και εκλεκτών!

Ο κύβος ερρίφθη! Μετά από μήνες συζητήσεων και «διαβουλεύσεων», το υπουργείο Παιδείας ανάρτησε προς δημόσιο «διάλογο» το νέο πολυνομοσχέδιο με τίτλο «Σύσταση νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία *"Ελληνορθόδοξη Ιερά Βασιλική Αυτόνομη Μονή του Αγίου και Θεοβάδιστου όρους Σινά στην Ελλάδα", ρυθμίσεις θεμάτων αρμοδιότητας Γενικής Γραμματείας Θρησκευμάτων, ενίσχυση της ασφάλειας στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, διατάξεις για τον αθλητισμό και λοιπές ρυθμίσεις*». Το σχέδιο νόμου θα παραμείνει σε διαβούλευση μέχρι τις 22 Ιουλίου και στη συνέχεια, όπως συζητιέται, θα κατατεθεί προς ψήφιση στη Βουλή. Μέσα στα άρθρα που το απαρτίζουν, υπάρχουν δεκάδες διατάξεις που αφορούν τις διαγραφές φοιτητών, αλλά και τα μέτρα «ασφαλείας» για τα ΑΕΙ.

Συγκεκριμένα, το νομοσχέδιο προβλέπει:

• **Υποχρεωτική επίδειξη φοιτητικής ταυτότητας** για την είσοδο στους χώρους των πανεπιστημίων.

• **Ψηφιακό σύστημα ελεγχόμενης πρόσβασης** με επίπεδα ελέγχου και λειτουργία Κέντρου Επιχειρήσεων.

• **Εγκατάσταση καμερών και μέσων παρακολούθησης.**

• **Έλεγχος της ετοιμότητας** των ΑΕΙ από το υπουργείο Παιδείας ως προς τις τεχνολογικές και θεσμικές υποδομές.

Ταυτόχρονα το νομοσχέδιο τροποποιεί το άρθρο 168 του Ποινικού Κώδικα, έτσι ώστε να εντάξει και την τριτοβάθμια στις αντιδραστικές αλλαγές που είχαν ήδη υλοποιηθεί για τα σχολεία. Συγκεκριμένα προβλέπει:

• **Άμεση απαγόρευση εισόδου σε πανεπιστημιακούς χώρους** για κατηγορούμενους σε επεισόδια.

• **Αναστολή φοιτητικής ιδιότητας** σε περιπτώσεις παραβατικότητας.

• **Οριστική διαγραφή** φοιτητών με αμετάκλητη καταδίκη για κακουργήματα.

• **Ενιαίο Πειθαρχικό Συμβούλιο** ανά ΑΕΙ, έτσι ώστε να γίνεται έλεγχος της εφαρμογής των παραπάνω με σαφείς προθεσμίες και δεσμευτικές διαδικασίες.

• **Πειθαρχικές κυρώσεις** για τα διοικητικά όργανα που αδρανούν ή δεν εφαρμόζουν τον κανονισμό.

Η εφαρμογή των παραπάνω μέτρων έχει ορίζοντα το τέλος του 2025, ενώ γίνεται αναφορά ότι για τα παραπάνω θα υπάρχει εποπτεία της εφαρμογής από ειδικά ορισμένους εισαγγελείς σε Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη.

Στη συνέχεια, υπάρχουν οι διατάξεις που αφορούν τροποποιήσεις του νόμου Κεραμέως για τις διαγραφές:

• **Αυτόματη διαγραφή** δύο μήνες μετά το τέλος της επαναληπτικής εξεταστικής του Σεπτεμβρίου για φοιτητές που έχουν ξεπεράσει το χρονικό όριο (ν+2 ή ν+3).

• **Επιπλέον χρόνος σπουδών** έως δύο εξάμηνα για όσους έχουν ολοκληρώσει τουλάχιστον το 75% των απαιτούμενων ECTS.

• **Δυνατότητα μερικής φοίτησης ή αναστολής έως δύο ετών** για ειδικές κατηγορίες φοιτητών (εργαζόμενοι, ΑμεΑ, γονείς ανηλίκων, έγκυες, αθλητές διακρίσεων, κ.ά.).

Ο κατάλογος των φοιτητών οι οποίοι διαγράφονται μετά από την εξεταστική του Σεπτέμβριου θα πρέπει να αποστέλλεται από τα ΑΕΙ έως τις 30 Νοεμβρίου του κάθε έτους, ενώ η *«η μη σύνταξη, ανάρτηση και αποστολή του καταλόγου συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα»*.

Η κατάθεση των παραπάνω διατάξεων δεν αποτελεί «έκπληξη». Το σύστημα, ολόκληρη την προηγούμενη χρονιά, έχει ανοίξει το ζήτημα των επικείμενων διαγραφών (που με βάση τις διατάξεις, για την ώρα, θα είναι «μόνο» 290.000 και όχι 330.000), αλλά και με βάση τα περιστατικά την περίοδο των φοιτητικών εκλογών, άνοιξε και το ζήτημα της περαιτέρω καταπάτησης του Ασύλου. Είναι προφανές ότι και τα δύο πάνε χέρι-χέρι. Το σύστημα βρίσκεται σε μία φάση παρόξυνσης της επίθεσης και προσπαθεί με κάθε τρόπο να επικυρώσει σε όλα τα επίπεδα τα «κέρδη» από τον δυσμενή ταξικό συσχετισμό και την περίοδο ήττας που βρίσκεται το κίνημα. Η δομική κρίση που περνά, αλλά και η ένταση των ανταγωνισμών φέρνουν ανάγκες για δεσμεύσεις και βήματα, στο πλαίσιο της περιόδου προετοιμασίας των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, επιταχύνουν τις εξελίξεις και φέρνουν νέες αντιδραστικές πολιτικές. Οι διώξεις χιλιάδων εκπαιδευτικών, το νέο πειθαρχικό δίκαιο για το δημόσιο, ο νέος αντεργατικός νόμος, αλλά και το νομοσχέδιο για τα ΑΕΙ είναι κομμάτια της πολιτικής που καταστρέφει δικαιώματα και κατακτήσεις και προσπαθεί να ποινικοποιήσει τους αγώνες και τη συνδικαλιστική δράση.

Έχουμε επιχειρηματολογήσει και σε προηγούμενα φύλλα της Προλεταριακής Σημαίας για τις πολλαπλές πλευρές που χαρακτηρίζουν τις διαγραφές των φοιτητών. Η σύνδεσή τους με τα μέτρα ασφαλείας δείχνει τον έντονο πειθαρχικό/ιδεολογικό χαρακτήρα που έχουν. Στο πλαίσιο της προώθησης της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας, προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα περιβάλλον όπου όποιος αγωνίζεται, συνδικαλίζεται, συμμετέχει στους Φοιτητικούς Συλλόγους θα μπορεί να κρίνεται ως «παραβατικός», που «παρακωλύει την ακαδημαϊκή δραστηριότητα» και μπορεί πλέον με συνοπτικές διαδικασίες να διαγράφεται! Πέρα από την προώθηση των ταξικών φραγμών, θέλουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο να «ξεμπερδέψουν» από το κίνημα και την αριστερά μέσα στα πανεπιστήμια. Θέλουν να ετοιμάσουν μια νεολαία χωρίς δικαιώματα, χωρίς συλλογικές διαδικασίες, χωρίς μέλλον, η οποία θα είναι έτοιμη να πάει με σκυφτό το κεφάλι σήμερα στην εργοδοσία και αύριο στους πολέμους που ετοιμάζουν!

Σε αυτό το πλαίσιο, «πολυτέλειες» του παρελθόντος όπως Γενικές Συνελεύσεις, κινηματικές διαδικασίες και ζωντανά πανεπιστήμια πολιτικοποίησης αποτελούν αγκάθι για το σύστημα! Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι πρέπει να ξαναγίνουν μέσα πάλης για τους φοιτητές. Κόντρα στις αυταπάτες για νόμους που μένουν «στα χαρτιά», κόντρα στις αυταπάτες για συμμαχίες με μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο και πρυτάνεις, κόντρα σε αυταπάτες για άλλες κυβερνήσεις που θα «μας σώσουν». Κόντρα στους αντιδραστικούς διαχωρισμούς «ενεργών/ανενεργών». Οι φοιτητές δεν χρειάζονται «στήριξη» από το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, όπως μας ενημερώνει η ΚΝΕ/ΠΚΣ. Είναι υποκείμενα πάλης και με υψωμένη τη γροθιά τους μπορούν να μπλοκάρουν τα σχέδια του συστήματος και να ανατρέψουν την επίθεση!

Πολιτικές εκδηλώσεις κατά τη διάρκεια του 26ου Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Την Παρασκευή 25/7 ξεκινάει το 26ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης. Κατά τη διάρκειά του θα διεξαχθούν πολλές πολιτικές εκδηλώσεις και εργαστήρια, πάνω στα βασικά ζητήματα που μας τίθενται με βάση το προχώρημα της επίθεσης. Συγκεκριμένα:

1) Εκδήλωση 28/7: «330.000 διαγραφές προ των πυλών, το φοιτητικό κίνημα να γίνει εμπόδιο στα σχέδιά τους»

Με βάση την πρώτη εφαρμογή των διαγραφών που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση για τον Σεπτέμβρη, αλλά και το νέο νομοσχέδιο για την «ασφάλεια» των πανεπιστημίων, είναι αναγκαίο οι φοιτητές να προετοιμαστούν για τη μάχη που έχουν μπροστά τους. Οι διαγραφές έρχονται να σκληρύνουν τους όρους φοίτησης, να εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς και να καλλιεργήσουν κλίμα τρομοκρατίας και πειθάρχησης μέσα στις σχολές. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να πληθύνουν οι φωνές μέσα στα φοιτητικά αμφιθέατρα που αντιλαμβάνονται την πάλη για την ανατροπή του νόμου Κεραμέως ως τη μοναδική απάντηση στις διαγραφές και που βλέπουν τους φοιτητές ως τα υποκείμενα αυτής της πάλης.

2) Εκδήλωση 30/7: «Μας στοχεύουν τα κανόνια των πολέμων τους – Οι αγώνες μπορούν να τους σταματήσουν»

Το ενεργό πολεμικό μέτωπο στην Ουκρανία, οι πρόσφατες εξελίξεις στη Μ. Ανατολή και η συνεχιζόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από Ισραήλ-ΗΠΑ φέρνουν όλο και πιο επικίνδυνες εξελίξεις για τον λαό μας και τους λαούς της περιοχής. Οι ιμπεριαλιστές προετοιμάζουν τους όρους για έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, ώστε να ξαναμοιράσουν τη γη με το αίμα μας, όπως άλλωστε φανέρωσε και η Σύνοδος του ΝΑΤΟ. Απέναντι σε αυτές τις επικίνδυνες εξελίξεις, λοιπόν, η νεολαία πρέπει να συγκροτήσει την πάλη της, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, για να μην είναι αυτή που θα θυσιαστεί στους άδικους πολέμους στους οποίους την σέρνουν.

3) Εργαστήριο 31/7: «Ενάντια στις διώξεις όλοι μια γροθιά» (συζήτηση με διωκόμενους εκπαιδευτικούς)

Το τελευταίο διάστημα, η κυβέρνηση έχει προχωρήσει σε χιλιάδες διώξεις εκπαιδευτικών για συνδικαλιστικούς λόγους. Οι διώξεις αυτές έρχονται για να διαμορφώσουν τα ταξικά σχολεία που οραματίζεται η κυβέρνηση και να χτυπήσουν τις συνδικαλιστικές ελευθερίες όλου του λαού. Αντίστοιχη σκοπιμότητα έχουν, άλλωστε, και οι πειθαρχικές διώξεις ενάντια στους φοιτητές που αγωνίζονται, απειλώντας τους μέχρι και με οριστική διαγραφή. Με βάση αυτά, ο αγώνας ενάντια στις διώξεις δεν είναι μόνο ζήτημα αλληλεγγύης. Είναι αγώνας που εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές πρέπει να διεξάγουν από κοινού, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

Αυτές και πολλές ακόμα συζητήσεις θα πραγματοποιηθούν στο φετινό Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης, ώστε η νέα χρονιά να βρει τη νεολαία δυναμωμένη πολιτικά και έτοιμη για τους αγώνες που έχει μπροστά της.

Πολιτιστικό πρόγραμμα του 26ου camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Στο 26ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης (25/7-3/8) θα περάσουμε και πάλι τις διακοπές μας με βάση το τρίπτυχο Αυτοοργάνωση-Συλλογικότητα-Αλληλεγγύη. Απέναντι στη λογική της εκτόνωσης που προβάλλει το σύστημα, πιστεύουμε πως οι διακοπές δεν είναι η περίοδος για να τα ξεχάσουμε όλα και να μην ασχολούμαστε με όσα μας πνίγουν, αλλά αντίθετα σε αυτές χωράει μαζί με την ξεκούραση και η χαλάρωση, η κουβέντα, η συζήτηση και ο οραματισμός για έναν κόσμο στο μπόι των ανθρώπων, που θα μας χωράει όλους. Για αυτό στο camping μας συνδυάζουμε τις πολιτικές εκδηλώσεις και συζητήσεις με προβολές, bar, stand up comedy, γλέντι κ.λπ.

Την Κυριακή 27/7, θα προβάλουμε το πολιτικό ντοκιμαντέρ *«'48 | Αντίσταση στο μεγάλο εποικισμό»* (2022), της *«ομάδας 218»*, με ιστορίες από περιοχές της Παλαιστίνης για τις απαγορεύσεις στις μετακινήσεις, τις αρπαγές σπιτιών, τους εξευτελιστικούς ελέγχους, τις φυλακίσεις και τις δολοφονίες (περισσότερα https://48doc.com/). Στηρίζουμε τον ηρωικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού και συζητάμε για τον αγώνα ενάντια στη γενοκτονία του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, για μια ελεύθερη Παλαιστίνη.

Την Τρίτη 29/7, στο εργαστήριο για το Χιπ-Χοπ θα συζητήσουμε για την ιστορία του και θα προσπαθήσουμε να ανοίξουμε μια κουβέντα για την τέχνη και τον ρόλο της. Μετά θα ακολουθήσει cocktail party και μουσική με το DJ set των VN Organ και Struggle ATH.

Την Παρασκευή 1/8 θα πραγματοποιηθεί Stand up Comedy show με τους Σταμάτη Αθανασάκη, Κωσταντή Μπίτση, Ορέστη Θεοφανούδη και Γιώργο Χριστοφίδη, ενώ αμέσως μετά θα γλεντήσουμε με τους Farra Trio.

Το camping θα κλείσει με το αποχαιρετιστήριο Party το βράδυ του Σαββάτου 2/8.

Όλες τις μέρες του camping θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο, με δεκάδες τίτλους, πολιτικούς και μη, και υλικά των σχημάτων μας, σε προσιτές τιμές, ενώ θα διοργανωθούν και αθλητικά τουρνουά.

Νότιος Καύκασος

Κρίση στις σχέσεις Ρωσίας – Αζερμπαϊτζάν: Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός Ρωσίας-ΗΠΑ / Δύσης για τον έλεγχο της περιοχής σε πλήρη εξέλιξη

Η αφορμή δόθηκε όταν στις 27 Ιουνίου, σε μια εκτεταμένη «αντιτρομοκρατική επιχείρηση», κατά την οποία σκοτώθηκαν δύο Αζέροι, οι ρωσικές αρχές προχώρησαν στη σύλληψη 50 ατόμων αζέρικης καταγωγής, στην επονομαζόμενη και «πρωτεύουσα των Ουραλίων» Εκατερίνμπουργκ, που κατηγορούνται για φόνους το 2000, το 2011 καθώς και για μαζική δηλητηρίαση πολιτών από πώληση νοθευμένου αλκοόλ το 2021. Η «απάντηση» του Αζερμπαϊτζάν ήρθε στις 30 Ιουνίου, με την «ειδική επιχείρηση» των δυνάμεων ασφαλείας στα γραφεία του Sputnik Azerbaijan και τη σύλληψη δύο μελών του με την κατηγορία ότι ήταν αξιωματικοί της ρωσικής μυστικής υπηρεσίας FSB, ενώ στη συνέχεια αναβλήθηκαν όλες οι πολιτιστικές εκδηλώσεις και διπλωματικές συναντήσεις μεταξύ των δύο χωρών.

Δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία»

Οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών άρχισαν να επιδεινώνονται όταν τον περασμένο Δεκέμβρη καταρρίφθηκε επιβατικό αεροσκάφος των κρατικών αερογραμμών του Αζερμπαϊτζάν που ετοιμαζόταν να προσγειωθεί στο Γκρόζνι της Τσετσενίας. Οι εξηγήσεις που έδωσε η Μόσχα, ότι καταρρίφθηκε από λάθος της ρωσικής αεράμυνας που αντιμετώπιζε επίθεση ντρόουν από την Ουκρανία, θεωρήθηκαν ανεπαρκείς από το Μπακού. Τον περασμένο Φεβρουάριο, του 2025, το Αζερμπαϊτζάν ανακοίνωσε την αναστολή των δραστηριοτήτων του Sputnik Azerbaijan (παράρτημα του ρωσικού ομίλου Russia Today), ενώ ο πρόεδρος της χώρας Ι. Αλίεφ δεν παραβρέθηκε στην παρέλαση της 9ης Μαΐου στη Μόσχα.

Το αζέρικο «εκκρεμές» μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας

Το Αζερμπαϊτζάν μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης βρέθηκε στο στόχαστρο των ΗΠΑ και με αντικείμενο την απόσπασή του από τη ρωσική επιρροή. Οικονομικά-ενεργειακά μέσω της προώθησης αγωγών που παρέκαμπταν τη Ρωσία και με κυριότερο τον περίφημο Μπακού – Τιφλίδα - Τσεϊχάν, αμερικανικών συμφερόντων, που εγκαινιάστηκε το Μάιο του 2005 και προωθούσε από τότε την απεξάρτηση της Ευρώπης από τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες, καθώς και τον αγωγό ΤΑΡ. Στρατιωτικά, με τη στενή συνεργασία ΗΠΑ- Αζερμπαϊτζάν, την εκπαίδευση -με τα νατοϊκά πρότυπα- του αζέρικου στρατού στην Τουρκία καθώς και τη συμμετοχή αζέρικων στρατευμάτων στις αμερικανικές επεμβάσεις σε Ιράκ, Αφγανιστάν.

Η Ρωσία έκανε σοβαρές προσπάθειες με στόχο να ανακτήσει τον έλεγχο του Αζερμπαϊτζάν σε οικονομικό, πολιτικό-διπλωματικό και στρατιωτικό επίπεδο, εκμεταλλευόμενη τη σχέση τους στο πλαίσιο της ΣΕ, τη γειτνίασή τους αλλά και τη ρωσική μειονότητα που υπάρχει στη χώρα.

Η «βελούδινη επανάσταση» του 2018 στην Αρμενία και η ανάδειξη μιας φιλοδυτικής ηγεσίας άλλαξε πολλά στον τρόπο που η Ρωσία παρέμβαινε στον Νότιο Καύκασο. Η Ρωσία, παρά την αμυντική συμφωνία που είχε με την Αρμενία, δεν εμπόδισε τη νίκη του Αζερμπαϊτζάν το 2020, το οποίο προσάρτησε σημαντικό μέρος των απολεσθέντων από τον πόλεμο του 1994 εδαφών. Εγκατέστησε όμως «ειρηνευτική δύναμη» 2.000 ρώσων στρατιωτών στην περιοχή. Το ίδιο δεν επενέβη όταν το Αζερμπαϊτζάν απέκλεισε το 2022 και για δέκα μήνες τον διάδρομο Lachin που συνέδεε την Αρμενία με τον αρμένικο θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ στο Αζερμπαιτζάν.

Το πλήρες «άδειασμα» της Αρμενίας από τη Ρωσία ήρθε στην επίθεση του Αζερμπαϊτζάν το Σεπτέμβρη του 2024, που οδήγησε στην ήττα της Αρμενίας, στην απώλεια του Ναγκόρνο Καραμπάχ και στη μετακίνηση του αρμένικου πληθυσμού του στην Αρμενία. Ως αποτέλεσμα, η Αρμενία «πάγωσε» τη συμμετοχή της στον Οργανισμό Συλλογικής Συνθήκης για την Ασφάλεια (CSTO) με επικεφαλής τη Ρωσία. Να σημειώσουμε εδώ πως δύο μέρες πριν από την εισβολή στην Ουκρανία (2022), και με τη Ρωσία να έχει επιπλέον την ανάγκη να προστατέψει τα νώτα της, σύναψε συμφωνία στρατηγικής συνεργασίας με το Αζερμπαϊτζάν κυρίως στο οικονομικό-ενεργειακό πεδίο.

Η «πίσω αυλή» σε διαδικασία αναταραχής και ανακατατάξεων

Η περίοδος μετά την εισβολή στην Ουκρανία αδυνάτισε συνολικά τον έλεγχο του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή του Νότιου Καυκάσου. Βέβαια, με τους περιορισμούς που της έβαζε ο πόλεμος στην Ουκρανία, η Ρωσία προσπαθούσε να αποσταθεροποιήσει τη φιλοδυτική κυβέρνηση του Νικόλ Πασινιάν και ταυτόχρονα να αποσπάσει το Αζερμπαϊτζάν από τη δυτική επιρροή, ενώ με βάση τις στενές σχέσεις Τουρκίας-Αζερμπαϊτζάν («δύο κράτη, ένα έθνος» - Ερντογάν) οι κινήσεις της Μόσχας είχαν και το στοιχείο διατήρησης της ιδιόμορφης ρωσοτουρκικής σχέσης. Οι αυξανόμενες δυτικές κυρώσεις καθιστούσαν συνολικά τον Νότιο Καύκασο, εκτός από κρίσιμη γεωπολιτική περιοχή για τη Ρωσία, και πέρασμα για την έξοδο από και προς το Ιράν για το ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο.

Η αδυναμία της Ρωσίας να αποτρέψει την κατάρρευση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία αύξησε τα ερωτηματικά για τις δυνατότητές της στην περιοχή. Ταυτόχρονα οι εξελίξεις μεγάλωναν τα περιθώρια των αμερικανών και των ευρωπαίων (κυρίως Γάλλων και Βρετανών) ιμπεριαλιστών να παρέμβουν, αλλά και έδιναν «χώρο» στις φιλοδοξίες του Αζερμπαϊτζάν να αναβαθμίσει το ρόλο του στην περιοχή. Εν τω μεταξύ, η φιλοδυτική τροχιά της Αρμενίας συνεχιζόταν ενώ η φιλορωσική κυβέρνηση της Γεωργίας δοκιμαζόταν συνεχώς. Η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, εκτός από τα ζητήματα που έθεσε για τη σχέση Ρωσίας-Ιράν, επανέφερε στο προσκήνιο και τις σχέσεις Αζερμπαϊτζάν – Ισραήλ που τα τελευταία χρόνια έχουν ιδιαίτερα ενισχυθεί στη βάση και της κοινής αντιπαλότητάς τους με το Ιράν.

Άραγε οι φήμες ότι στις 19-20 Ιουνίου χρησιμοποιήθηκε το έδαφος του Αζερμπαϊτζάν για την εκτόξευση ουκρανικών ντρόουν στη ρωσική επικράτεια ήταν η έναρξη της πρόσφατης κρίσης των σχέσεων Ρωσίας-Αζερμπαιτζάν; Φήμες που μάλιστα συνδυάζονται με αντίστοιχες για εκτόξευση ισραηλινών ντρόουν και συνολικά τη χρησιμοποίηση του αζέρικου εναέριου χώρου ενάντια στο Ιράν στον «πόλεμο των 12 ημερών». Ήταν ξαφνική και μόνο αντανακλαστική κίνηση στα γεγονότα των ημερών η φιλοουκρανική υστερία των αζέρικων ΜΜΕ τον Ιούλιο και η συνομιλία Αλίεφ-Ζελένσκι ή αποτέλεσμα πιο βαθιών γεωπολιτικών επιλογών της αζέρικης άρχουσας τάξης;

Μήπως τελικά η κατάρριψη του αζέρικου επιβατικού αεροσκάφους εφτά μήνες νωρίτερα ήταν μια προειδοποίηση της Μόσχας για αυτό που έβλεπε να συντελείται; Και τα τωρινά γεγονότα, όπως οι πρόσφατες καταγγελίες του Πασινιάν για προσπάθεια φιλορώσικου πραξικοπήματος με αρχηγό τον αρχιεπίσκοπο Μικαέλ Ατζαπαχιάν και χρηματοδότη τον ρωσοαρμένιο επιχειρηματία Σαμβέλ Καραπετιάν, δεν είναι παρά ισχυρές ενδείξεις αυτού που θεωρούν δεδομένο τα δυτικά ΜΜΕ: την αντίδραση της Μόσχας στην επαπειλούμενη απώλεια της επιρροής της –ή σημαντικού μέρους αυτής- σε μια περιοχή που από την εποχή του τσάρου θεωρούνταν η «πίσω αυλή» της;

Οι πολύ πρόσφατες εξελίξεις με την επίσκεψη -με δυτική «προτροπή»- του Πασινιάν στην Άγκυρα και η προσπάθεια εξομάλυνσης των αρμενο-τουρκικών σχέσεων, η επικείμενη συνάντηση Πασινιάν – Αλίεφ για την προώθηση «ειρηνευτικού σχεδίου» μεταξύ Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν, οι «διαρροές» ότι με αμερικάνικη υπόδειξη επίκειται ένταξη του Αζερμπαϊτζάν στις «Συμφωνίες του Αβραάμ» δείχνουν τις μετατοπίσεις που συμβαίνουν στην περιοχή. Η δε συμφωνία Τουρκίας – Αρμενίας - Αζερμπαϊτζάν σχετικά με το διάδρομο Ζανγκεζούρ, που ενώνει το Αζερμπαϊτζάν με τον αζέρικο θύλακα του Ναχιτσεβάν και στη συνέχεια με την Τουρκία, από την οποία αποκλείουν τη Ρωσία, αμφισβητεί ανοιχτά τη ρωσική επιρροή στον Νότιο Καύκασο. Ενώ και για το Ιράν με τη σημαντική αζέρικη μειονότητα στο βορειοδυτικό τμήμα της χώρας μέχρι και τη μεθόριο Ιράν – Αζερμπαϊτζάν, αποτελεί γεωπολιτική πρόκληση.

Είναι φανερό ότι όλος ο Νότιος Καύκασος, το νότιο «μαλακό υπογάστριο» του ρωσικού ιμπεριαλισμού, αποτελεί τόσο γεωπολιτικό φραγμό προς τη ρωσική ενδοχώρα όσο και κρίσιμο τμήμα της εξόδου της Ρωσίας προς το Νότο και τον Ινδικό Ωκεανό. Γι' αυτό το λόγο η απόσπασή του από τον ρώσικο έλεγχο και σε κάθε περίπτωση η μετατροπή του από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές (κυρίως τον αμερικάνικο) σε διαρκή μοχλό παρενόχλησης, αντιπερισπασμού και αποσταθεροποίησης των ρωσικών σχέσεων επιρροής αποτελεί μονόδρομο.

Τα προηγούμενα, με δεδομένο το πολυδαίδαλο κρατικό και εθνοτικό τοπίο του Νότιου Καυκάσου και το γεγονός ότι και αυτές οι εξελίξεις είναι ενταγμένες στο ευρύτερο πλαίσιο της πορείας προς ένα γενικευμένο μακελειό, σημαίνουν πως ανοίγει μια φάση ακόμα μεγαλύτερων εντάσεων, ανακατατάξεων στην περιοχή και φυσικά αύξησης των κινδύνων για τους λαούς της.

Γάζα

Στρατόπεδο εγκλεισμού η Ράφα Εφιαλτικά σενάρια και ατελείωτη σφαγή

Το ψευδώνυμο της «ανθρωπιστικής πόλης»

Όταν πρόκειται για ανθρώπινες ζωές, δεν επιτρέπονται παιχνίδια με τις λέξεις. Το σχέδιο για τη μετατροπή της Λωρίδας της Γάζας σε Ριβιέρα της Μεσογείου (με τη συμβολή και του ιδρύματος του Βρετανού πρώην πρωθυπουργού, Τόνι Μπλερ) παραμένει ενεργό. Η Ράφα δεν θα λειτουργεί ως «ανθρωπιστική πόλη», όπως διατείνεται ο υπουργός Άμυνας, Κατζ, αλλά ως στρατόπεδο συγκέντρωσης αρχικά 600.000 Παλαιστινίων. Όπως τα ναζιστικά στρατόπεδα εξόντωσης, η Μακρόνησος, το Γκουαντάναμο των ΗΠΑ, θα έχει ως προορισμό την εθνοκάθαρση και τον εκτοπισμό του παλαιστινιακού λαού. Οι Παλαιστίνιοι θα υποβάλλονται σε «έλεγχο ασφάλειας», για να διαπιστωθεί πως δεν είναι μέλη της Χαμάς. Κατά τον εγκλεισμό τους, θα «αποριζοσπαστικοποιούνται» (!) και στη συνέχεια θα «παροτρύνονται» να εγκαταλείψουν τη γη τους προς άγνωστο προορισμό. Αυτά τα σχέδια επιδιώκεται να ξεκινήσουν κατά τη διάρκεια της δίμηνης εκεχειρίας, η οποία ακόμα δεν έχει συμφωνηθεί.

Το σιωνιστικό ισραηλινό κράτος, λοιπόν, χρησιμοποιεί και την εκεχειρία ως εργαλείο για το προχώρημα των εφιαλτικών του σχεδίων. Αυτά τα σχέδια ξεκίνησαν με τους καθολικούς βομβαρδισμούς και την ολοκληρωτική καταστροφή κάθε οικισμού. Πρόσφατα έγινε γνωστό πως μπουλντόζες ισοπέδωσαν κάθε ερείπιο στη Ράφα, εκτός από τα ελάχιστα σχολεία, ιατρικά κέντρα και το πανεπιστήμιο (πιθανώς απαιτούνται και κάποια κτίρια…). Παράλληλα, με τη λειτουργία της GHF σε τέσσερα διάσπαρτα σημεία στον νότο της Λωρίδας της Γάζας αναγκάζουν μεγάλο αριθμό εκτοπισμένων να παραμείνουν νότια, με την ελπίδα πως θα έχουν πρόσβαση σε φαγητό και προμήθειες. Ελάχιστο και αιματοβαμμένο, όπως μαρτυρούν οι μέχρι στιγμής περίπου 800 δολοφονίες. Τις τελευταίες ημέρες, μάλιστα, παραμένει ανοιχτό μόνο το σημείο διανομής τροφίμων στη Ράφα, ενώ η λειτουργία των άλλων τριών έχει ανασταλεί, με τη δικαιολογία της «διεύρυνσής» τους.

Διαπραγματεύσεις με το πιστόλι στον κρόταφο

Οι διαπραγματεύσεις στη Ντόχα του Κατάρ διεξάγονται μετ’ εμποδίων. Τα όποια αποτελέσματα αναμένονται στο τέλος του μήνα. Το Ισραήλ, όντας σε θέση ισχύος, σκόπιμα τις τορπιλίζει. Προτείνει «κατάπαυση πυρός» για 60 ημέρες, απαιτεί η Χαμάς να διαλυθεί, να καταθέσει τα όπλα. Αν μπορεί αυτό να γίνει με διαπραγμάτευση, τόσο το καλύτερο, αλλιώς υπάρχει και η βία.

Η παλαιστινιακή πλευρά διαφωνεί στο να διατηρήσει ο κατοχικός στρατός τον έλεγχο της Ράφα και του «Διαδρόμου Μοράγκ», ζητάει η διανομή της ανθρωπιστικής βοήθειας να επανέλθει στην αρμοδιότητα του ΟΗΕ και άλλων διεθνών οργανώσεων. Προτείνει χρονοδιάγραμμα για την ανταλλαγή των τελευταίων ομήρων (οι τελευταίοι 2 προτείνεται να παραδοθούν την 50η ημέρα). Για τον αφοπλισμό της, δεν γίνεται λόγος, θα ήταν, άλλωστε, αφοπλισμός του ίδιου του παλαιστινιακού λαού.

ΟΗΕ, Γαλλία και ΕΕ: Μεγάλα λόγια

Η διεθνής διάσκεψη για το Μεσανατολικό αναμένεται στις 28-29 Ιουλίου, στην οποία θα συμπροεδρεύσουν η Γαλλία και η Σαουδική Αραβία. Η διθυραμβική αρχική αναγγελία της, που ακολουθήθηκε από τους γνωστούς λεονταρισμούς του Μακρόν και συνοδεύτηκε από την εκκωφαντική σιωπή στη γενοκτονία και την εθνοκάθαρση, δεν εγγυώνται απτά αποτελέσματα. Ο Γάλλος ΥΠΕΞ, Μπαρό, δήλωσε πως σκοπός είναι *«να προετοιμαστεί η αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους από τη Γαλλία και χώρες που θα συμμετάσχουν στην προσέγγιση αυτή»*, αλλά οι πράξεις μιλούν διαφορετικά. Στον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστών στην περιοχή, αυτοί που διατηρούν την πρωτοβουλία των κινήσεων είναι οι ΗΠΑ και αυτό το αναγνωρίζουν όλοι. Ακόμα και ο Μακρόν, ο οποίος ύστερα από την υπαναχώρηση της Βρετανίας και του Καναδά είναι αμφίβολο αν θα παραστεί ακόμη στη διάσκεψη.

Ανάλογη στάση κρατά η ΕΕ συνολικά. Η Κάγια Κάλας, επικεφαλής διπλωματίας, ανακοίνωσε συμφωνία για μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας απευθείας στον παλαιστινιακό λαό. Διαφαίνεται αλλαγή στάσης της ΕΕ; Όχι βέβαια. *«Θα συνεχίσουν να λαμβάνονται μέτρα, ώστε να διασφαλισθεί ότι δεν θα εκτραπεί προς τη Χαμάς»* (παραμένει ο κύριος εχθρός, δηλαδή), ενώ στην ουσία πάγωσε κάθε συζήτηση για μέτρα κατά του Ισραήλ στο Συμβούλιο των ΥΠΕΞ στις 15/7 και φυσικά δεν αναθεωρείται η Συμφωνία Σύνδεσης ΕΕ-Ισραήλ. Για όποιον είχε πιθανόν αμφιβολίες για τον φιλειρηνικό χαρακτήρα της ΕΕ, παραπέμπουμε στις δηλώσεις της ίδιας της Κάλας, η οποία καλωσόρισε την παροχή όπλων στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ, για να συνεχίσει ο πόλεμος.

Ανηλεής ο πόλεμος, ηρωική η αντίσταση

Κατά τη διάρκεια της τετραήμερης επίσκεψής του στις ΗΠΑ, ο Νετανιάχου ρωτήθηκε αν υποστηρίζει τη λύση των δύο κρατών. Απάντησε πως *«η ερώτηση δεν έχει πια νόημα. Η ασφάλεια θα παραμείνει για πάντα στα χέρια μας»*.

Δεν γνωρίζουμε πώς ορίζει την ασφάλεια ο Νετανιάχου, ύστερα από τις ζημιές που υπέστη από τους βομβαρδισμούς του πρόσφατου «πολέμου των 12 ημερών». Ούτε γνωρίζουμε πώς δικαιολογεί τις απώλειες που του προξενεί η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση (5 στρατιώτες σκοτώθηκαν και 14 τραυματίστηκαν) ή πώς αξιολογεί την αυτοκτονία 42 στρατιωτών από την έναρξη του πολέμου.

Γνωρίζουμε πως βομβαρδίζει τα αντίσκηνα των εκτοπισμένων. Βομβαρδίζει σχολεία που έχουν μετατραπεί σε καταφύγια. Ο IDF και ο μισθοφορικός στρατός των κέντρων της GHF πυροβολούν και σκοτώνουν τους πεινασμένους Παλαιστίνιους. Με drones δολοφονούν στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας, σαν αυτό στην πόλη Ντέιρ αλ Μπάλαχ, στην κεντρική Γάζα, παιδιά και γυναίκες που περιμένουν να λάβουν θεραπεία για υποσιτισμό και λοιμώξεις. Παιδιά που ψάχνουν τροφή και νερό γίνονται στόχοι καθημερινά.

Η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού γνωστοποίησε ότι έχει περιθάλψει περισσότερα περιστατικά μαζικών «ατυχημάτων» στο νοσοκομείο εκστρατείας της Ράφα στη νότια Γάζα τις τελευταίες έξι εβδομάδες από ό,τι τους προηγούμενους 12 μήνες. Ο Δρ. Ahmad al-Farra, επικεφαλής παιδιατρικής στο νοσοκομείο Νάσερ στην πόλη Χαν Γιουνίς, τόνισε πως ήδη έχει τελειώσει το εξειδικευμένο βρεφικό γάλα που προορίζεται για πρόωρα μωρά και έτσι αναγκάζεται να χρησιμοποιεί κανονική φόρμουλα, κατανέμοντάς την μεταξύ των βρεφών που βρίσκονται υπό τη φροντίδα του. Μόνο όποιος αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή μένει ασυγκίνητος από τις εικόνες των νοσοκομείων που μένουν σε συσκότιση, γιατί δεν υπάρχουν καύσιμα.

Οι υπουργοί του Λικούντ ζητούν με επιστολή τους την προσάρτηση της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης μέχρι τα τέλη Ιούλη. Προς το παρόν, όμως, εκτοπίζουν, συλλαμβάνουν παιδιά αλλά και πρώην κρατούμενους που είχαν απελευθερωθεί. Συνεχίζουν την κατεδάφιση πάνω από 100 σπιτιών. Πάνω από 40 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν. Η ισραηλινή κατοχή ανακοίνωσε πως θα δημιουργήσει μια νέα αστυνομική μονάδα, που θα αποτελείται από «εθελοντές» εποίκους (ήδη εξοπλίστηκαν πάνω από 100) δίνοντας μια πρόγευση για τη συνέχεια.

Ο παλαιστινιακός λαός ξυπνάει, ζει και κοιμάται αγκαλιά με τον θάνατο. Και αν διανοούνταν κάποιος να ρωτήσει αν βρίσκει «νόημα» σ’ αυτόν τον αγώνα επιβίωσης, μία απάντηση θα έπρεπε να ακούσει από κάθε γωνιά του πλανήτη: Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Η Ευρώπη στη δίνη των επανεξοπλισμών και των αντιθέσεων

Μέσα σε κλίμα αμοιβαίας δυσπιστίας, τα κράτη της Ευρώπης ξεκινούν μια πρωτοφανή κούρσα εξοπλισμών.

Όπως αναφέραμε σε προηγούμενο άρθρο: ίσως αποδειχτεί ότι η δέσμευση των νέων δαπανών για τη Νατοϊκή άμυνα ήταν το εύκολο «κομμάτι» για τους ευρωπαίους συμμάχους του ΝΑΤΟ. Τώρα οι ηγέτες της Ευρώπης αντιμετωπίζουν τη δυσκολότερη δοκιμασία, να προωθήσουν τεράστιες ανατροπές στο εσωτερικό τους για την υλοποίηση των αποφάσεων της πρόσφατης Συνόδου του ΝΑΤΟ. Δεν πρόκειται απλά για περισσότερα όπλα, αλλά για έναν συνολικότερο προσανατολισμό της παραγωγής για την ενίσχυση όλου του φάσματος που αφορά μια πολεμική προετοιμασία. Δηλαδή μια ακραία και επιταχυνόμενη στρατικοποίηση όλης της κοινωνίας.

Με σύνθημα «Μια Ισχυρή Ευρώπη σε έναν μεταβαλλόμενο κόσμο», η Δανία ανέλαβε την 1η Ιουλίου 2025 την εκ περιτροπής εξάμηνη Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και φιλοδοξεί... «να ενισχύσει τη συνοχή, την αυτονομία και την ανταγωνιστικότητα της Ευρώπης»!

Στο πρόγραμμά της, η Κοπεγχάγη σκιαγραφεί ένα φιλόδοξο όραμα: Μια Ένωση που όχι μόνο παραμένει ενωμένη στο εσωτερικό, αλλά και ικανή να επιδρά καθοριστικά στο παγκόσμιο σκηνικό! Δίνει μάλιστα το καλό παράδειγμα: υποχρεωτική στράτευση (και για γυναίκες) και αύξηση της θητείας από 3 σε 11 μήνες.

Όμως τα ευχολόγια δεν αρκούν. Η διεθνής αστάθεια και η διάσπαση εντός της ΕΕ, με κράτη μέλη που συγκλίνουν με τη ρωσική εξωτερική πολιτική και άλλα με αυτή του Τραμπ, δημιουργούν όχι μόνο προκλήσεις, αλλά και ουσιαστικά εμπόδια. Οι διαφορετικές ιδέες για το μέλλον της ΕΕ και για τι πρέπει να οικοδομηθεί αντανακλούν τα ιδιαίτερα μακροπρόθεσμα όσο και τα βραχυπρόθεσμα συμφέροντα του καθενός χωριστά. Αυτή η διάσταση καθορίζει και τις πρωτοβουλίες των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης στη μιλιταριστική στροφή.

Γαλλία και Βρετανία (πυρηνικές δυνάμεις και μέλη του ΟΗΕ) διεκδικούν το προβάδισμα ως «ντε φάκτο» υπερασπιστές της Ευρώπης. Η διαβούλευση Στάρμερ – Μακρόν στη Βρετανία, πριν από λίγες μέρες, κατέληξε στη «διακήρυξη του Νόρθγουντ», που επεκτείνει τη συνεργασία τους όσον αφορά τα πυρηνικά τους οπλοστάσια. *«Συντονίζουμε την ανεξάρτητη πυρηνική αποτροπή μας»*, δήλωσε ο βρετανός πρωθυπουργός και ο Μακρόν συμπλήρωσε ότι: «είναι ένα μήνυμα που πρέπει να ακούσουν οι εταίροι και οι αντίπαλοί μας».

Η Βρετανία μπορεί να χαρακτηρίζει το πυρηνικό της οπλοστάσιο ως «επιχειρησιακά ανεξάρτητο», όμως αντλεί πυραυλική τεχνολογία από τις ΗΠΑ και βασίζεται σε αυτές, σε ζητήματα υποστήριξης. Η Γαλλία, που έχει το τέταρτο μεγαλύτερο πυρηνικό οπλοστάσιο στον κόσμο, ως μέλος της ΕΕ, έχει και άλλους στόχους. Ο Μακρόν επιμένει σε στρατηγικό διάλογο όσον αφορά την προστασία των ευρωπαίων εταίρων της. Προφανώς η σκληρή ρητορική απέναντι στη Μόσχα είναι μέρος της θεώρησης ότι της ανήκει αυτοδικαίως η ηγεσία μιας ευρωπαϊκής αμυντικής δομής.

Η Γερμανία οραματίζεται άλλα πράγματα. Πυρηνικά; ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Τελεία... και παύλα. Από εκεί και πέρα έχει δεσμευτεί να αναπτύξει γρήγορα μια ισχυρή στρατιωτική δύναμη που, κατά δήλωση Μερτς, *«ο γερμανικός στρατός θα γίνει ο ισχυρότερος στην Ευρώπη»*! Μετέωρο ωστόσο το ερώτημα, πώς θα το χρησιμοποιήσει; Για να συμβάλει στην ευρωπαϊκή άμυνα ή στην ενίσχυση του γερμανικού ιμπεριαλισμού; Εκτός από τα «εσωτερικά ζητήματα» που έχουν ανακύψει στον κυβερνητικό συνασπισμό (και αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου), ο Μερτς, θέλοντας να καθησυχάσει το εσωκομματικό του ακροατήριο απέναντι στην ανερχόμενη Ακροδεξιά (AfD), επανέφερε συνοριακούς ελέγχους για να δείξει «σκληρή στάση» στο μεταναστευτικό. Ανταπαντώντας, η Πολωνία επέβαλε ελέγχους στα σύνορά της με τη Γερμανία και τη Λιθουανία, ανοίγοντας ακόμη ένα ρήγμα στην υπόθεση της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Τέτοια θα έχουμε πολλά, γιατί πίσω από τη ρητορική της «ενότητας και της ασφάλειας», παλιές πληγές ανοίγουν ξανά και εθνικιστικά αντανακλαστικά επανέρχονται. Άλλωστε μιλιταρισμός και εθνικισμός πάνε χέρι χέρι....

Από το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου οι χώρες της Ευρώπης, των αντιπαλοτήτων και ενδοευρωπαϊκών πολέμων συνεργάζονται μεταξύ τους επειδή αποτελούσαν μέρος μιας συμμαχίας υπό την ηγεσία και προστασία των ΗΠΑ. Η «συνεργασία» μεταξύ των Ευρωπαίων ήταν εφικτή χάρη στην ύπαρξη αυτής της «κόλλας» που άμβλυνε και τις μεταξύ τους αντιθέσεις.

Σήμερα αυτά φαίνεται να αλλάζουν και οι συνέπειες στα εσωτερικά μέτωπα μόλις ξεκινούν. Τα 800 δισ. (RearmEurope) σε εξοπλισμούς προϋποθέτουν δανεισμό, μεταθέσεις πόρων και εξαιρέσεις των σχετικών δαπανών από τον υπολογισμό του δημοσίου ελλείμματος και χρέους.

Υιοθετείται μία πολιτική που οδηγεί από το «κράτος πρόνοιας» (ό,τι απέμεινε) στο κράτος πολέμου και στον ίδιο τον πόλεμο και την καταστροφή. Ωστόσο η Ευρώπη δείχνει ανέτοιμη, τόσο άμεσα όσο και βραχυχρόνια, για ένα τέτοιο «άλμα», ειδικότερα σε ό,τι αφορά την προετοιμασία των πολιτών της Ευρώπης. Η δήλωση Ρούτε *«να χτίσουμε περισσότερες «γέφυρες» μεταξύ πολιτικού και στρατιωτικού τομέα»* αναφέρεται στη συγκέντρωση των εξουσιών και στην έκπτωση της δημοκρατίας και των θεσμών της.

Μέχρι και τώρα η πυρηνική αποτροπή της Ευρώπης προέρχεται από τις ΗΠΑ. Όμως αυτή η νέα κούρσα εξοπλισμών για μια πραγματική «κοινή αμυντική και εξωτερική πολιτική», χωρίς τις ΗΠΑ, εκτυλίσσεται πάνω σε μια ουσιαστική έλλειψη που αφορά την ουσία του προβλήματος: είναι το πάγωμα της δυναμικής εμβάθυνσης (όσο και αν υπήρξε τις προηγούμενες δεκαετίες) της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Τα παραπάνω δεδομένα δεν πρόκειται να αλλάξουν στο ορατό μέλλον, γι' αυτό ένας ευρωπαϊκός στρατός είναι προς το παρόν ανέφικτος. Ωστόσο η ιστορία είναι απρόβλεπτη.

ΧΒ

ΗΠΑ

Πλημμύρες και εκατόμβη θυμάτων στο Τέξας!

Το τίμημα της περιβαλλοντικής καταστροφής και της εγκατάλειψης των υπηρεσιών πολιτικής προστασίας το πληρώνουν οι φτωχοί!

Την **4η Ιουλίου 2025**, το βράδυ, το κεντρικό τμήμα του **Τέξας** επλήγη από καταρρακτώδεις βροχές και ξαφνικές πλημμύρες. Οι κάτοικοι της αμερικάνικης πολιτείας, κυριολεκτικά, πιάστηκαν στον ύπνο!

Όπως καταγγέλλεται, το μήνυμα προειδοποίησης ήρθε πολύ αργά, **στις 6 το πρωί**, ενώ **από τις 4 π.μ. η κατάσταση είχε φανεί ότι είναι πολύ επικίνδυνη και υπήρχαν εκκλήσεις για βοήθεια στις τοπικές αρχές**. Είναι μια κατάσταση που μας θυμίζει αρκετά την πλημύρα του Daniel στη Θεσσαλία και την ολιγωρία των κυβερνώντων για προειδοποίηση των κατοίκων! Βλέποντας φωτογραφίες, η περιοχή κυριολεκτικά σαρώθηκε από τα ορμητικά νερά του ποταμού που ξεχείλισε. Δέντρα ξεριζώθηκαν, σπίτια κατεστράφηκαν ολοσχερώς, δρόμοι σκεπάστηκαν κόβοντας διεξόδους διαφυγής στους εγκλωβισμένους. Η κοίτη του ποταμού **Γουαδελούπη** ανέβηκε **έως και 8 μέτρα**!

Μέχρι τις **11/7** είχαν καταγραφτεί τουλάχιστον **120 θάνατοι** εξαιτίας της καταστροφής! Η κομητεία **Κερ** υπέστη το πιο βαρύ πλήγμα, **με 96 νεκρούς**, ανάμεσά τους **36 παιδιά**! Τα περισσότερα από τα θύματα αυτά χάθηκαν **σε κατασκήνωση θηλέων** στην **κοινότητα Χαντ**, η οποία βρισκόταν κυριολεκτικά δίπλα στις όχθες του ποταμού **Γουαδελούπη: 27 παιδιά** και ορισμένοι από τους επιβλέποντες αυτών είναι ανάμεσα στα θύματα. Παρά τις έρευνες των σωστικών συνεργείων για μέρες μετά την πλημύρα, εξακολουθούν να υπάρχουν **πάνω από 170 αγνοούμενοι!**

Σύμφωνα με το γνωστό μοτίβο που επαναλαμβάνουν οι κυβερνήσεις σε τέτοιες περιπτώσεις, οι ευθύνες για την καταστροφή και τον χαμό τόσων ανθρώπων αποδόθηκε στην κλιματική αλλαγή («μετατόπιση μιας τροπικής υγρασίας»!) και στις εδαφολογικές ιδιομορφίες της περιοχής, που το έδαφος (λόγω της σύστασης του) δεν μπορεί να απορροφά μεγάλες ποσότητες νερού της βροχής!

Πολύ γρήγορα, όμως, άρχισαν να αποκαλύπτονται οι «δολοφονικές» αποφάσεις της κυβέρνησης **Τραμπ** και του τοπικού κυβερνήτη του Τέξας (που είναι φανατικός οπαδός του)!

• Αποκαλύφθηκε ότι υπήρξαν **περικοπές θέσεων εργασίας** στην εθνική μετεωρολογική υπηρεσία (NWS) στο Τέξας! Σύμφωνα με πρώην υπαλλήλους της Υπηρεσίας, στην πράξη αυτό σήμαινε ***«την απώλεια έμπειρων ανθρώπων που συνήθως θα βοηθούσαν στην επικοινωνία με τις τοπικές αρχές, τις ώρες μετά την έκδοση προειδοποιήσεων για ξαφνικές πλημμύρες κατά τη διάρκεια της νύχτας»***!

Αυτές οι περικοπές εντάσσονταν **στο γενικό πλαίσιο περιορισμού των ομοσπονδιακών υπηρεσιών** με μόνο κριτήριο την εξοικονόμηση κονδυ-

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Τσανγκουινόλα, Παναμάς

Το προπύργιο της αντίστασης και οι μνήμες της εξέγερσης

Η τάξη επανήλθε στον Παναμά; Όχι ακριβώς, και όχι για πολύ καιρό. Ο επικεφαλής της Εθνικής Αστυνομίας μπορεί να καυχήθηκε πως... *«καταφέραμε να πάρουμε τον έλεγχο της κατάστασης»*, αλλά παραδέχτηκε την ίδια στιγμή ότι... *«η απειλή παραμένει»*. Χρειάστηκε να εξαπολυθεί η επιχείρηση καταστολής «Ωμέγα», μια μεγάλη και πολυδάπανη κινητοποίηση 2.500 αστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων, υπεύθυνη για πολλούς τραυματίες και δυο νεκρούς, η κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης στην επαρχία Μπόκας ντελ Τόρο, οι εκατοντάδες συλλήψεις συνδικαλιστών και διαδηλωτών και ορισμένοι κυβερνητικοί ελιγμοί δήθεν υπαναχώρησης, για να αντιμετωπιστεί προσωρινά η νέα εργατική εξέγερση στην κεντροαμερικάνικη χώρα. Οι πολυήμερες απεργίες των εργατών στις φυτείες μπανάνας, στις κατασκευές, των εκπαιδευτικών, των φοιτητών και των κοινοτήτων των ιθαγενών στην ύπαιθρο, καθώς και οι αποκλεισμοί δρόμων σταμάτησαν, αλλά η κοινωνική κατάσταση παραμένει σε αναβρασμό και πολλοί θεωρούν πως ολοκληρώθηκε μόνο ο πρώτος γύρος αναμέτρησης με την κυβέρνηση Μουλίνο και τα αφεντικά της.

Οι πρόσφατες απεργίες και διαμαρτυρίες στον Παναμά, που βάστηξαν σχεδόν ένα εξάμηνο, ξέσπασαν αφότου ο πρόεδρος Μουλίνο, μέσω της Εθνοσυνέλευσης, ψήφισε τον νόμο 462, με τον οποίο αυξάνεται η ηλικία συνταξιοδότησης και μεταφέρονται κεφάλαια από το Ταμείο Κοινωνικής Ασφάλισης σε ιδιωτικές τράπεζες και διαχειριστές συνταξιοδοτικών προγραμμάτων. Η ψήφιση του νόμου λειτούργησε ως θρυαλλίδα σε ένα ήδη τεταμένο κοινωνικό-πολιτικό κλίμα, αποτέλεσμα και άλλων κυβερνητικών αποφάσεων που προκάλεσαν λαϊκή δυσαρέσκεια. Μεταξύ αυτών: Το σχέδιο επαναλειτουργίας του ορυχείου χαλκού Cobrepanama στο δάσος Ντονόσο στην Κολόν από την καναδική πολυεθνική First Quantum Minerals, παρά τις αντίθετες δικαστικές αποφάσεις και τη διαρκή κινητοποίηση του ντόπιου πληθυσμού, ειδικά των ψαράδων. Ιδιαίτερα, όμως, λειτούργησαν εμπρηστικά οι παραχωρήσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες για τη Διώρυγα του Παναμά και για την ίδρυση στρατιωτικών βάσεων στη χώρα, οι οποίες ανατρέπουν την πολιτική μιας σχετικής ανεξαρτησίας που εγκαινίασε η ιστορική συμφωνία Τορίχος-Κάρτερ το 1977, για τη μεταβίβαση της κυριαρχίας της Διώρυγας στον Παναμά. Για τη μεγάλη πλειοψηφία των Παναμέζων, οι τελευταίες ταπεινωτικές εξελίξεις γύρω από την αμερικανική επιρροή στη Διώρυγα και στη χώρα με την υπογραφή του λεγόμενου Μνημονίου Κατανόησης, ενεργοποίησαν ένα ισχυρό αίσθημα οργής. Με το Μνημόνιο, που υπαγόρευσε στην πραγματικότητα ο Αμερικανός υπουργός Άμυνας, Πήτερ Χέγκσεθ, που επισκέφτηκε την χώρα τον Απρίλιο, αναγνωρίζεται η «ιστορική σχέση ασφαλείας» με τις ΗΠΑ, επικυρώνεται η αποχώρηση του Παναμά από την κινεζική πρωτοβουλία «Μια ζώνη, ένας δρόμος» και γίνεται αποδεκτή η «προσωρινή» (!) παρουσία αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων, καθώς και η αρχή της «πρώτης και ελεύθερης» δυνατότητας των αμερικανικών πολεμικών πλοίων να διασχίζουν το κανάλι. Από τον Ιούνιο με ορμητήριο την παλιά αμερικάνικη βάση Χάουαρντ, γίνονται συνεχή κοινά στρατιωτικά γυμνάσια με τις ΗΠΑ με ισχυρή παρουσία αμερικανικών δυνάμεων.

Όπως έχει συμβεί και άλλες φορές, επικεφαλής των αντικυβερνητικών αντιδράσεων μπήκαν οι εργάτες-καλλιεργητές στην παραγωγή μπανάνας, ιδιαίτερα οι μπανανέρος της πολυεθνικής Τσικίτα στην Μπόκας ντελ Τόρο, που συσπειρώνονται στο συνδικάτο Sitraibana και οι οποίοι έχουν ανοικτούς λογαριασμούς με την εργοδοσία και τις κυβερνήσεις, που επιτρέπουν τις σκληρές εργασιακές συνθήκες εκμετάλλευσης. Οι εργάτες αυτοί είδαν στον νόμο 462 την ευθεία αμφισβήτηση κατακτήσεων δεκαετών σχετικά με την ασφάλιση και τις συντάξεις τους. Κινητοποιήθηκαν μαζικά, κήρυξαν απεργία διαρκείας και κλιμάκωσαν την πίεση με αποκλεισμούς δρόμων. Η αντίδραση της πολυεθνικής, η οποία κήρυξε λοκ-αουτ, ανακοίνωσε τη διακοπή της δραστηριότητας και προχώρησε σε χιλιάδες απολύσεις, έριξε λάδι στη φωτιά. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι επιθέσεις σε κυβερνητικά κτίρια και οι επιδρομές σε σούπερ μάρκετ πολλαπλασιάστηκαν, ιδιαίτερα στην Τσανγκουινόλα, την πιο πυκνοκατοικημένη πόλη στην επαρχία Μπόκας ντελ Τόρο. Η Τσανγκουινόλα, με την πλειοψηφία των κατοίκων της να είναι εργάτες στις φυτείες μπανάνας, έχει μεγάλη ιστορία κοινωνικών αγώνων και υπήρξε προπύργιο της εξέγερσης, όπως και το 2010.

Η εργατολαϊκή εξέγερση κορυφώθηκε σε τρεις διαδοχικές φάσεις μιας διαρκούς κοινωνικής αναταραχής. Τον Ιούλιο του 2022 αναπτύχθηκαν αγώνες κατά της αύξησης των τιμών των καυσίμων, των τροφίμων και των φαρμάκων. Σε έναν οικονομικά ενεργό πληθυσμό λίγο πάνω από 2 εκατομμύρια ανθρώπων, το ποσοστό της επίσημης ανεργίας είναι 9,5%, ενώ η άτυπη απασχόληση υπερβαίνει το 49%. Στους νέους (15 έως 29 ετών), η ανεργία υπερβαίνει το 17% και στις γυναίκες φτάνει το 25%. Συνολικά, αυτά τα ποσοστά δείχνουν ότι η εργασιακή ανασφάλεια επηρεάζει σχεδόν το 60% της εργατικής τάξης. Στην φτωχή επαρχία Μπόκας ντελ Τόρο, οι αριθμοί είναι πολύ πιο απογοητευτικοί. Αντίθετα, στην άλλη κοινωνική πλευρά, παρασιτεί και πλουτίζει μια ελάχιστη ελίτ κομπραδόρων και εκπρόσωπων του διαμετακομιστικού εμπορίου και των ακριβών τουριστικών υπηρεσιών. Τον Οκτώβριο με Δεκέμβριο του 2023, υπήρξαν μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στη σύμβαση παραχώρησης δικαιωμάτων εξόρυξης στην εταιρεία First Quantum Minerals. Από τον φετινό Απρίλιο έως τον Ιούνιο, ξέσπασαν απεργίες εκπαιδευτικών, εργατών οικοδομών και εργατών μπανάνας, καθώς και η κινητοποίηση αγροτικών και ιθαγενικών κοινοτήτων ενάντια στη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος, η οποία ενώθηκε γρήγορα με τα κινήματα ενάντια στην επαναλειτουργία του ορυχείου, ενάντια στην κατασκευή φραγμάτων στον ποταμό Ίντιο και ενάντια στο Μνημόνιο που επιτρέπει την επιστροφή των αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων στη χώρα.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται και όχι πάντα ως φάρσα. Το 2010 με ορμητήριο την Μπόκας ντελ Τόρο ξέσπασαν διαδηλώσεις κατά του αντεργατικού νόμου Chorizo, ο οποίος υπονόμευε τις κατακτήσεις των συνδικάτων. Τότε η κρατική καταστολή είχε ως αποτέλεσμα οκτώ θανάτους και εκατοντάδες τραυματισμούς. Και τότε πρωταγωνίστησαν ως κυβερνητικά και κρατικά στελέχη ο σημερινός πρόεδρος Μουλίνο και πρώην αστυνομικός και σημερινός υπουργός Ασφαλείας, Φρανκ Άμπρεγκο. Ο Μουλίνο τότε ήταν υπουργός Ασφαλείας και είχε προλάβει να δώσει τα διαπιστευτήρια του στους βορειοαμερικάνους ιμπεριαλιστές. Υπήρξε υπουργός στην κυβέρνηση Εντάρα, η οποία σχηματίστηκε αμέσως μετά την αμερικανική εισβολή τον Δεκέμβριο του 1989. Με αφορμή το κίνημα και την άγρια καταστολή του 2010, το κείμενο τότε στην στήλη του «Αθέατου Κόσμου» κατέληγε με τον ίδιο τρόπο που θα μπορούσε απλώς να επαναληφθεί και σήμερα: *«Το μεγάλο ρήγμα, όμως, που δημιούργησε η δεκαήμερη μάχη ήδη έχει αλλάξει πολλά στο κοινωνικό κλίμα στην χώρα. Και όλοι βρίσκονται σε ετοιμότητα για τον επόμενο γύρο μιας σύγκρουσης που πολλοί θεωρούν αναπόφευκτη»*.

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια συλλογή από άρθρα και ρεπορτάζ για την εξέγερση στο περιοδικό Resumen

www.resumenlatinoamericano.org/category/latinoamerica/panama

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

λίων. Αυτά τα κονδύλια θα τα χρησιμοποιήσει ο Τραμπ για την επιδότηση των βιομηχάνων και των επενδυτών παντός τύπου, του στρατοβιομηχανικού συμπλέγματος είτε της **Silicon Valley** (βλέπε Ελον Μασκ).

• Το σύστημα *έγκαιρης προειδοποίησης* έκτακτης ανάγκης για πλημμύρες κατά μήκος του ποταμού, **στην τοποθεσία Camp Mystic** (στην περιοχή της κατασκήνωσης των μικρών παιδιών) δεν υπήρξε ποτέ! Η τοπική κυβέρνηση (πριν από οκτώ χρόνια) **αρνήθηκε επανειλημμένα την κρατική χρηματοδότηση** κι έτσι δεν ανέπτυξαν προειδοποίηση τύπου Amber Alert, σύμφωνα με έκθεση που διέρρευσε στον τύπο μετά την τραγωδία.

Όσο για την επιχείρηση διάσωσης, και αυτή θα ήταν **αβέβαιη**, αν ο Τραμπ είχε **προλάβει** να καταργήσει την **Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Διαχείρισης Κρίσεων** (FEMA) όπως προέβλεπε το προεκλογικό του πρόγραμμα! Μάλιστα, είχε δηλώσει στο παρελθόν ότι **σε περίπτωση καταστροφών οι Πολιτείες θα πρέπει να αναλαμβάνουν τη διαχείριση της κατάστασης**!

Έτσι, πάρα το γεγονός της άμεσης κήρυξης του Τέξας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ώστε να αποδεσμευτούν ομοσπονδιακοί πόροι, οι επιχειρήσεις διάσωσης της FEMA **καθυστέρησαν λόγω γραφειοκρατικών εμποδίων**, επειδή η αρμόδια υπουργός **είχε υιοθετήσει έναν νέο κανόνα** με στόχο να περιορίσει τις δαπάνες!

Η οργή και η αγανάκτηση των κατοίκων της περιοχής ξεχείλισε. Γι' αυτό ο Τραμπ **απέφυγε επιμελώς να απαντήσει** για όλα τα παραπάνω, στις επίμονες ερωτήσεις των δημοσιογράφων για το αν θα υλοποιήσει τελικά το πρόγραμμά του.

Παρόλο που το Τέξας είναι μια πολιτεία που εκλέγει **ρεπουμπλικάνο κυβερνήτη**, είναι ενδεικτικό πως **ο Τραμπ χρειάστηκε επτά ημέρες για να αποτολμήσει μια σύντομη επίσκεψη στην περιοχή**! Μάλλον φοβήθηκε μην εισπράξει την ίδια υποδοχή με τον Ισπανό βασιλιά στις περσινές πλημμύρες της Βαλένθια!

Ουκρανία

Νέα παράταση του εκρηκτικού αδιεξόδου,

Για πολλοστή φορά διαψεύδονται όσοι υποτιμώντας τη σύγκρουση στην Ουκρανία και τα παγκόσμια διακυβεύματά της και έμμεσα (υποτιμώντας) την απειλή που αντιπροσωπεύει για τις στρατηγικές επιδιώξεις των ΗΠΑ η Ρωσία, βιάστηκαν να βγάλουν συμπεράσματα για τις κινήσεις της Ουάσιγκτον. Πρώτα απ' όλα, διαψεύστηκαν τα δυτικά ΜΜΕ, που για περίπου τρεις μέρες (τις πρώτες του Ιουλίου) κατακλύστηκαν από έναν πανικό με κύρια αιχμή *«οι ΗΠΑ σταματούν την αποστολή όπλων στην Ουκρανία»* και *«ετοιμάζονται να φύγουν»*! Για να πέσουν ξανά από τα σύννεφα και να βλέπουν πως ο Τραμπ θύμωσε τόσο πολύ με τον Πούτιν, που «άλλαξε γραμμή»! Τόσο καλά!

Όπου υπάρχει καπνός, υπάρχει και φωτιά

Βέβαια, δεν είναι ανάγκη να προσφύγουμε στον ιδεαλισμό και την ανάλυση της προσωπικότητας του Τραμπ, για να ερμηνεύσουμε όλο αυτό τον «κακό χαμό»! Αντανακλά τις παλινωδίες κάποιων κέντρων στην Ουάσιγκτον, που με την σειρά τους εκφράζουν τα αδιέξοδα που συναντά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην προώθηση των στόχων του στην ουκρανική σύγκρουση, τα οποία συναρτώνται με τον διχασμό στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης των ΗΠΑ για τους τρόπους αντιμετώπισης του κεντρικού ζητήματος, που παραμένει η σχετική του αποδυνάμωση έναντι των αντιπάλων του. Αδιέξοδα και διχογνωμία που «συναντιούνται» κάποιες φορές και με τις μονομέρειες στη σκέψη υψηλά ιστάμενων παραγόντων και παράγουν έως και τραγελαφικές καταστάσεις.

Η απόφαση για το πάγωμα της αποστολής στην Ουκρανία ορισμένων όπλων, πέρα από το ότι δεν αφορούσε ένα γενικό πάγωμα, όπως αρχικά διαδόθηκε, γράφεται τώρα ότι ήταν μια μονομερή απόφαση του υπουργού Άμυνας, Πιτ Χέγκεθ, μετά από εισήγηση του Έλμπριτζ Κόλμπι, χωρίς να ενημερώσει τον υπουργό Εξωτερικών, Μάρκ Ρούμπιο, τον Ειδικό Απεσταλμένο για την Ουκρανία, Κιθ Κέλογκ, και τον ίδιο τον Τραμπ! Ανεξαρτήτως του τι έχει συμβεί πραγματικά, γεγονός είναι πως και μόνο στο άκουσμά της (ή των διαρροών για αυτή), υπήρξε ένα «πυρ ομαδόν» από αξιωματούχους του υπουργείου Εξωτερικών, από το Κογκρέσο αλλά και από παράγοντες του Πενταγώνου, καθώς και από τα μεγάλα καθεστωτικά ΜΜΕ, εναντίον της απόφασης και με στραμμένα τα πυρά ειδικότερα στον Κόλμπι. Κι αυτό γιατί ο υφυπουργός άμυνας για θέματα πολιτικής Έλμπριτζ Κόλμπι, από τους βασικούς συντάκτες της Στρατηγικής Εθνικής Άμυνας του 2018, θεωρείται («αυτός ο τύπος»- χαρακτηρισμός από Ρεπουμπλικάνο γερουσιαστή!) από σημαντικό τμήμα του αμερικάνικου κατεστημένου ότι είναι μονομερής στις αναλύσεις του, υπερτονίζοντας την κινέζικη απειλή και δεν αντιλαμβάνεται τη στρατηγική σημασία της Ευρώπης. Μάλιστα, του χρεώνουν ήδη από τώρα ότι με την αναθεώρηση της AUKUS που προτείνει, βάζει σε νέες περιπέτειες και τις στρατηγικές κινήσεις των ΗΠΑ στον Ινδο-Ειρηνικό! Φυσικά, τα πυρά δέχεται έμμεσα ο υπουργός Άμυνας, Χέγκεθ, ο οποίος στις Προσωρινές Οδηγίες Εθνικής Άμυνας που το Πεντάγωνο κυκλοφόρησε τον Μάρτιο περιέγραψε την Κίνα ως «τη μοναδική απειλή για το Υπουργείο»!

Οι συνέπειες της σύγκρουσης και τα στρατηγικά της διακυβεύματα

Φυσικά εκτός από το γεγονός ότι -δεν χρειαζόταν η Μελόνι να το πει δημόσια- οι αποστολές όπλων στο καθεστώς του Κιέβου δεν σταμάτησαν ποτέ, οφείλουμε να γνωρίζουμε πως τα επιτελεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού είναι πάνω από και ξεπερνούν τις ατομικές μονομέρειες και τις ιδιομορφίες των προσωπικοτήτων, ακόμα και αν αυτές αφορούν ανώτατους αξιωματούχους ή και τον ίδιο τον πρόεδρο των ΗΠΑ και κινούνται στη βάση της πραγματικότητας που διαμορφώνεται και της ανάγκης να προωθούνται οι επιδιώξεις των ΗΠΑ!

Μέσα σε λίγες μέρες και αφού χρειάστηκαν ορισμένες δηλώσεις του Τραμπ για το πόσο θυμωμένος είναι με τον Πούτιν και άλλα ανάλογα, είχαμε τη «μεταστροφή» του με τραμπικούς βέβαια όρους. Σε δέκα δισ. κοστολογούνται τα νέα οπλικά συστήματα, μεταξύ αυτών έως και 17 συστήματα Πάτριοτ, που οι ΗΠΑ θα πουλήσουν στο ΝΑΤΟ, ώστε να παραδοθούν στην Ουκρανία. Οι ΗΠΑ, εκτός από το ότι πολεμούν τη Ρωσία μέχρι «τον τελευταίο Ουκρανό», θα την πολεμούν «μέχρι το τελευταίο ευρώ» και με τους Ευρωπαίους συμμάχους στην πρώτη γραμμή!

Καθόλου τυχαία, θεωρούμε, τα αμερικανικά ΜΜΕ, στη φάση της «ασάφειας» για την αποστολή όπλων, επανάφεραν στο προσκήνιο μια πολυσέλιδη μελέτη της δεξαμενής σκέψης RAND Corporation, που από το 1948 συμβάλλει στη διαμόρφωση των πολιτικών αποφάσεων των ΗΠΑ, δημοσιοποιημένη στα τέλη του 2024, για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Αφού τον χαρακτηρίζει ως την *«πιο καταστροφική σύγκρουση στην Ευρώπη από τη δεκαετία του 1940»* οι επιπτώσεις της οποίας *«έχουν αντηχήσει σε όλο το διεθνές σύστημα»*, στο πρώτο από τα βασικά της ευρήματα για τις συνέπειες του πολέμου στην Ουκρανία γράφει επί λέξει:

«Η κύρια γεωστρατηγική επίδραση του πολέμου ήταν η αποδυνάμωση των σχέσεων μεταξύ Ευρώπης και Ρωσίας και, σε μικρότερο βαθμό, Ευρώπης και Κίνας, παρέχοντας παράλληλα την ευκαιρία να ενδυναμωθεί η σχέση μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και των Ευρωπαίων συμμάχων τους. Εάν αυτές οι αλλαγές αποδειχθούν διαρκείς, θα καθυστερήσουν τον ρωσικό και κινεζικό στόχο ενός πολυπολικού κόσμου με μειωμένη δυτική επιρροή. Πέρα από το αίμα και τον πλούτο που έχει σπαταλήσει η καθυστέρηση, αυτό θα ήταν το πιο διαρκές στρατηγικό κόστος για το Κρεμλίνο.»!

Η πολεμική «μεταστροφή» Τραμπ και η παράταση των αδιεξόδων

Η διοίκηση Τραμπ, εκτός από τις ανακοινώσεις για τη νέα γενναία προμήθεια όπλων στο Κίεβο, έκανε δύο κινήσεις, αντιφατικές, που αντανακλούν ταυτόχρονα τα σοβαρά αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν στην ουκρανική σύγκρουση, τα παγκόσμια διακυβεύματά της, αλλά και τους τυχοδιωκτισμούς που μπορεί να συνοδέψουν μια προσπάθεια υπέρβασης των αδιεξόδων!

Έτσι, πρώτον «έστειλε τελεσίγραφο 50 ημερών» στη Ρωσία για να τερματίσει τον πόλεμο, διαφορετικά θα επιβάλλει δασμούς 100% σε προϊόντα από τη Ρωσία και τους εμπορικούς της εταίρους. Η διορία «υπό πίεση» και ενώ, όπως θα δούμε παρακάτω, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέτουν το ζήτημα αποστολής στρατευμάτων σε ουκρανικό έδαφος, αποτελεί κίνηση στην κατεύθυνση τροποποίησης των όρων του πολέμου ή και αναζήτησης ενός συμβιβασμού, που θα επιτρέψει στις ΗΠΑ/Δύση να ανατρέψουν την πορεία των πολεμικών συγκρούσεων, που δεν βαίνουν καλώς για το Κίεβο και για τους ίδιους.

Όσον αφορά τους δασμούς, στο κάδρο, όπως άλλωστε δήλωσε ο ίδιος ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ μετά τη συνάντησή του με τον Τραμπ, μπαίνουν η Κίνα, η Ινδία και η Βραζιλία. Αυτό συνάδει και με τη δήλωση Τραμπ για την *«αντιαμερικανική πολιτική των BRICS»*, που θέλουν να *«επιδεινώσουν το παγκόσμιο εμπορικό ισοζύγιο εις βάρος της Αμερικής»*. Στόχος, ίσως και μεγαλύτερος από την πίεση στη Ρωσία, είναι να αλλάξει η στάση των υπόλοιπων δυνάμεων έναντι της Ρωσίας. Ρεαλιστικά μιλώντας, μεγαλύτερες πιθανότητες υπάρχουν στο να πιεστεί η Ινδία και η Βραζιλία. Με τον Κινέζο υπουργό Εξωτερικών, Ουάνγκ Γι, ▶

BRICS+

Η Σύνοδος του Ρίο με ηχηρές... απουσίες

Με μία σχετικά «ανώδυνη διακήρυξη», όπου, για μία ακόμη φορά, υπογραμμίζεται γενικά η πρόθεση της Ομάδας να κάνει ένα βήμα περισσότερο από το να αποτελεί μια «εναλλακτική πλατφόρμα οικονομικού συντονισμού» των μελών της και να γίνει μια σημαντική δύναμη στην παγκόσμια γεωπολιτική σκακιέρα ολοκληρώθηκε η Σύνοδος των BRICS+ στο Ρίο ντε Τζανέιρο.

Πρώτη φορά Σύνοδος κορυφής των BRICS περνά σχεδόν απαρατήρητη. Αυτό ίσως να οφείλεται στη σημερινή έξαρση των πολεμικών συγκρούσεων στην Ουκρανία και κύρια στη Μέση Ανατολή.

Ωστόσο, ως γεγονός, καταγράφει μια ξεκάθαρη υποβάθμιση σε σύγκριση με την περσινή θριαμβευτική, και πολλά υποσχόμενη, μάζωξη στο Καζάν της Ρωσίας!

Σίγουρα οι ηχηρές απουσίες των προέδρων της Κίνας και της Ρωσίας, Σι και Πούτιν, αλλά και του Ιράν, συνέβαλαν σημαντικά στην υποβάθμιση και μείωσαν την αίγλη της διοργάνωσης.

Ο Πούτιν είχε ευνόητους λόγους: το ένταλμα ΔΠΔ. Αλλά για τον Σι, που επέλεξε να απέχει για πρώτη φορά από το 2012, οι λόγοι δεν είναι τόσο ευνόητοι. Εικάζεται ότι ο πραγματικός λόγος αφορά την έκδηλη κινεζική δυσφορία (μετά και την περσινή πολυσυζητημένη διεύρυνση), για την τροχιά που παίρνουν οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό της Ομάδας με βάση (τα υπαρκτά άλλωστε) αντικρουόμενα συμφέροντα. Το πρόβλημα δεν είναι που η Σαουδική Αραβία είναι με το ένα πόδι μέσα και το άλλο έξω, αλλά της επαμφοτερίζουσας Ινδίας, που φλερτάρει και με ΗΠΑ-Δύση και βασικά με Ευρώπη. Αυτά, και άλλα που δεν είναι ακόμα πολύ ορατά, καθυστερούν μία πιο τολμηρή γεωπολιτική σύμπραξη πέρα από το εμπορικό επίπεδο.

Ο Τραμπ, εκτός του ότι βομβάρδισε τις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν, ενός από τα νέα μέλη των BRICS+, σήμερα δείχνει αποφασισμένος να ανοίξει ευρύτερα το μέτωπο αντιπαράθεσης. Είναι η πρώτη φορά που Αμερικανός πρόεδρος στοχοποιεί ευθέως τους BRICS+ ως μπλοκ. Το γεγονός ότι οι BRICS+ στο τελικό ανακοινωθέν καταδίκασαν τις επιθέσεις στο Ιράν, αλλά χωρίς να κατονομάζουν τις ΗΠΑ και το Ισραήλ, δείχνει πολλά.

Οι παραλληλισμοί του Λούλα για τους BRICS+, σε μια κατεύθυνση σύγχρονης εκδοχής του Κινήματος των Αδεσμεύτων, σε καμιά περίπτωση δεν αντιστοιχεί στο επίπεδο προθέσεων και κινήσεων την Κίνας (και μάλλον και της Ρωσίας). Η Κίνα, η πραγματική ηγέτιδα των BRICS+, θέτει (και όχι μόνο στις συνόδους κορυφής) όλο και πιο επιτακτικά την ανάγκη για «επιτάχυνση της δημιουργίας εναλλακτικών οικονομικών μηχανισμών», εκτός του υφιστάμενου αμερικανοκρατούμενου πλαισίου.

Κίνα και Ρωσία ενδεχομένως να φανούν πιο αποφασισμένες να προχωρήσουν ένα «είδος» αποδολαριοποίησης πολλών ταχυτήτων και σε μια λογική «όσοι πιστοί προσέλθετε». Και ίσως πριν την επόμενη Σύνοδο του 2026, με οικοδεσπότη την Ινδία.

ΧΒ

νέα κλιμάκωση του πολέμου

να ενημερώνει την ανώτερη διπλωμάτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι το Πεκίνο δεν μπορεί να αποδεχτεί την ήττα της Ρωσίας στον πόλεμο με την Ουκρανία, είναι πολύ δύσκολο για την κινέζικη ηγεσία να υποκύψει στην αμερικάνικο εκβιασμό. Άλλωστε, δεν το έκανε πρόσφατα, όταν αντιστάθηκε και με επιτυχία στην απειλή εφαρμογής τεράστιων δασμών από τις ΗΠΑ. Από κει και πέρα, όταν και αν γίνει πράξη η απειλή των δασμών, είναι ερωτηματικό αν αυτό π.χ. βοηθάει στο κέρδισμα της Ινδίας ή την απομακρύνει από τις ΗΠΑ.

Από την άλλη, είχαμε τις δηλώσεις, δύο φορές μάλιστα, για βομβαρδισμό της Μόσχας! Η μία αναφέρεται σε μια συνομιλία Τραμπ-Πούτιν, πριν ο Τραμπ εκλεγεί, που διαψεύστηκε ότι υπήρξε από τη ρωσική πλευρά. Η άλλη αναφέρεται σε συνομιλία Τραμπ-Ζελένσκι, όπου οι «διαρροές» αναφέρουν ότι ρωτήθηκε ο Ζελένσκι αν μπορούν να χτυπήσουν τη Μόσχα και την Αγία Πετρούπολη, για να πάρει την απάντηση πως αν μας δώσετε όπλα, τότε μπορούμε να το κάνουμε! Ολοφάνερα, οι διαρροές αυτές, επί υπαρκτών ή ανύπαρκτων συνομιλιών, επιχειρούν να τρομοκρατήσουν την απέναντι πλευρά, ώστε να οδηγηθεί σε έναν συμβιβασμό τέτοιο, που να ικανοποιεί τις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, δείχνουν το μέγεθος των τυχοδιωκτισμών τους οποίους σκέφτονται οι ΗΠΑ, προκειμένου να «μην ηττηθούν» σ΄ αυτή τη σύγκρουση.

Στα προηγούμενα η Ρωσία απάντησε με ψυχραιμία πως δεν δέχεται τελεσίγραφα και πως θα δει τις δηλώσεις του Τραμπ και θα τις αξιολογήσει με τον καιρό!

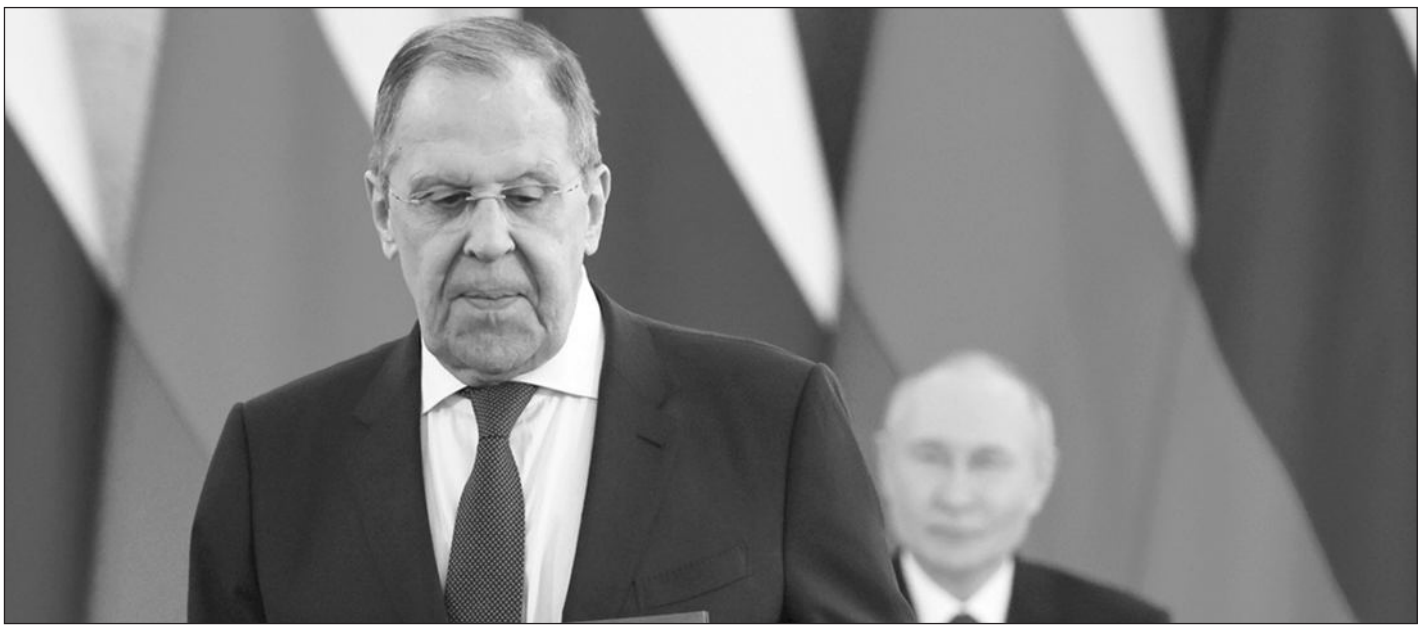

Ιμπεριαλιστική διπλωματία και πόλεμος: οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος

«Αποκαλύφθηκε» ότι ο θυμός του Τραμπ και οι σκληρές δηλώσεις του ήρθαν μετά από την τηλεφωνική επικοινωνία με τον Πούτιν στις 4 Ιουλίου, κατά την οποία ο Ρώσος πρόεδρος φέρεται να δήλωσε πως η Ρωσία *«θα έχει τελειώσει με την Ουκρανία σε δύο μήνες»*. Αυτή η δήλωση, ανεξάρτητα αν ειπώθηκε ακριβώς έτσι, είναι στην ίδια κατεύθυνση με αυτή των Λαβρόφ-Πεσκόφ. Ο πρώτος δήλωσε δημόσια: *«ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν μπορεί να λήξει διπλωματικά, αν δεν διασφαλιστούν τα συμφέροντά μας»* και ο δεύτερος πως *«Θα προτιμούσαμε να το κάνουμε με διπλωματικά μέσα. Αλλά για όσο διάστημα αυτό δεν μοιάζει εφικτό, θα συνεχίσουμε την ειδική στρατιωτική επιχείρηση»*.

Τι μας δείχνουν τα προηγούμενα; Ότι όπως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν διανοείται να ηττηθεί στη σύγκρουση αυτή, έτσι και ο ρώσικος ιμπεριαλισμός δεν συζητάει καν το ενδεχόμενο να χάσει. Και υπό αυτούς τους όρους θα συνεχίσουμε να έχουμε μια σπειροειδή κίνηση σε ολοένα και μεγαλύτερες κλίμακες επικινδυνότητας, αλλά και εκρηκτικών αδιεξόδων. Γι' αυτό την ίδια στιγμή που μπαίνουμε σε μια νέα κλιμάκωση, στο περιθώριό της αναζητείται ένας κάποιος συμβιβασμός και όταν προωθείται ένας έστω εύθραυστος και προσωρινός συμβιβασμός, όλα τινάζονται στον αέρα και οδηγούμαστε σε μια νέα κλιμάκωση.

Αν αναλογιστεί κανείς ότι η συνομιλία Τραμπ-Πούτιν έγινε στις 4 Ιουλίου, τις μέρες δηλαδή που τα δυτικά ΜΜΕ είχαν πανικοβληθεί από την *«έναρξη της αναχώρησης των ΗΠΑ από την Ουκρανία και την Ευρώπη»*, αυτό είναι επιπλέον ένα δωρεάν «μάθημα» για όλους εμάς που στεκόμαστε στην άλλη πλευρά από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα: ακόμα και στις πιο αντιφατικές και ρευστές εποχές, σημασία έχουν τα πραγματικά δεδομένα, η συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης, τα «έργα» και οι κινήσεις του καθένα.

ΗΠΑ και Δύση επί ποδός πολέμου

Από αυτή την άποψη, έχει σημασία η ακόμα μεγαλύτερη αναβάθμιση της Αλεξανδρούπολης για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Ή πολύ περισσότερο, η προετοιμασία, όπως μας πληροφορούν οι Financial Times, του μεγαλύτερου λιμανιού της Ευρώπης, του ολλανδικού Ρότερνταμ, σε στενή συνεργασία με το βέλγικο λιμάνι της Αμβέρσας, για την πιθανή άφιξη βρετανικών, αμερικανικών και καναδικών στρατιωτικών οχημάτων και τη μεταφορά πολεμοφοδίων, καθώς και για *«το ενδεχόμενο σύγκρουσης με τη Ρωσία, δεσμεύοντας χώρους για στρατιωτικά πλοία και καταρτίζοντας σχέδια εκτροπής του εμπορικού φορτίου σε περίπτωση πολέμου»*! Έχει σημασία που η Πολωνία, η Φιλανδία και οι χώρες της Βαλτικής (Εσθονία, Λιθουανία, Λετονία) -που σημειωτέο έχουν κοινά σύνορα με τη Ρωσία- έχουν αρχίσει μια συντονισμένη στρατιωτική ενίσχυση, που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων αποχώρηση από διεθνείς συνθήκες, ναρκοθετήσεις, κατασκευή οχυρωματικών έργων και μαζικές αγορές εξοπλισμού! Ταυτόχρονα, επιχειρούν με επικεφαλής το ΝΑΤΟ να μετατρέψουν τη Βαλτική Θάλασσα σε ΝΑΤΟϊκή λίμνη, μετατρέποντάς την, όπως λέει η Μόσχα, *«σε μια ζώνη οξείας στρατιωτικής αντιπαλότητας, κάτι που συνιστά μια εξαιρετικά επικίνδυνη κατάσταση»*.

Από αυτή την άποψη, έχει επίσης μεγάλη σημασία ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, αφού υπέστησαν και υποτάχθηκαν στον στρατηγικό εκβιασμό από τις ΗΠΑ, κινούνται εδώ και αρκετό καιρό σε σαφή αντιρωσική κατεύθυνση, διεκδικώντας ρόλο και θέση στη δυτική συμμαχία, σε μια πολύ δύσκολη για δεύτερης και τρίτης τάξης ιμπεριαλιστές διεθνή συγκυρία. Ακόμα και όταν επιχειρούν να διαφοροποιηθούν, πολύ γρήγορα ξαναμαζεύονται. Ενδεικτικό της κατάστασης αυτής είναι ο ελάχιστος χρόνος που απαιτήθηκε ώστε ο Μακρόν, από εκεί που φαίνονταν να ανοίγει ξανά -έστω δειλά- την πόρτα της συνεννόησης με την Μόσχα, να ξαναγυρίσει στα... χαρακώματα. Δεν είναι μόνο ή κυρίως οι δηλώσεις του ότι *«η Ρωσία είναι επικίνδυνη χώρα και αποτελεί μεγάλη απειλή για την Ευρώπη»* ή ότι *«οι Ευρωπαίοι θα παραμείνουν στην Ουκρανία για πάντα»*. Αλλά είναι η επαναφορά στο προσκήνιο, από τον ίδιο και τον Βρετανό πρωθυπουργό, Στάρμερ, του γαλλοβρετανικού σχεδίου για: α) αποστολή 50.000 στρατιωτών στην Ουκρανία (η Ρωσική Υπηρεσία Πληροφοριών Εξωτερικού μιλά για 100.000 στρατιώτες) και β) αποστολή αεροπλάνων ώστε να περιπολούν τον ουκρανικό εναέριο χώρο! Πρόκειται για σχέδιο που η Ρωσία έχει απορρίψει, με τον Λαβρόφ να δηλώνει πως *«δεν βλέπει καμιά πιθανότητα συμβιβασμού σε αυτό το ζήτημα»*. Από την πλευρά της Γερμανίας, ο Μερτζ έχει πενταπλασιάσει το ποσό για τον επανεξοπλισμό του γερμανικού ιμπεριαλισμού σε σχέση με την απόφαση του Σολτς για 100 δισ. ευρώ (που όμως ακόμα μένει στα χαρτιά). Υποστηρίζει ότι *«τα διπλωματικά μέσα για την επίλυση της ουκρανικής σύγκρουσης έχουν εξαντληθεί»* και ετοιμάζεται να υπογράψει με τη Βρετανία συμφωνία που περιλαμβάνει ρήτρα αμοιβαίας στρατιωτικής βοήθειας σε περίπτωση «στρατηγικής απειλής». Στο κλίμα αυτό, ο Γερμανός υπουργός Άμυνας δηλώνει προκλητικά ότι *«τα γερμανικά στρατεύματα θα ήταν διατεθειμένα να σκοτώσουν Ρώσους στρατιώτες σε περίπτωση επίθεσης της Μόσχας σε κράτος-μέλος του ΝΑΤΟ»*!

Η σύγκρουση στο πεδίο και οι ρωσικές κινήσεις

Όλα αυτό το διάστημα, τα ρωσικά στρατεύματα προχωρούν προς όλες τις βασικές κατευθύνσεις, δημιουργούν «ζώνες ασφαλείας», ενώ οι αεροδιαστημικές δυνάμεις της Ρωσίας πλήττουν σχεδόν καθημερινά και με ιδιαίτερη σφοδρότητα σημεία προσωρινής ανάπτυξης σχηματισμών των Ουκρανικών Ενόπλων Δυνάμεων και ξένων μισθοφόρων, καθώς και πλήθος σημαντικών εγκαταστάσεων και υποδομών του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος της Ουκρανίας, της αεράμυνάς της και των αεροδρομίων της. Παράλληλα, βέβαια, όπως υποστήριξε ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, Ντμίτρι Πεσκόφ, η Μόσχα αναμένει από το Κίεβο τις προτάσεις του για έναν τρίτο γύρο διαπραγματεύσεων!

Δεν είναι ότι δεν κοστίζει στη Μόσχα όλη αυτή η παράταση του πολέμου και μια διαρκή φθορά που υφίσταται, αλλά και τα προβλήματα που έχουν δημιουργήσει οι δυτικές κυρώσεις, παρά το γεγονός ότι έως τώρα τις αντιμετωπίζει με το λιγότερο δυνατό κόστος γι' αυτήν. Ούτε αγνοεί τις στρατηγικές συνέπειες από τον βαθύ τραυματισμό των ευρωρωσικών σχέσεων. Όμως, ο πόλεμος στην Ουκρανία αφορά την υπόστασή της ως ιμπεριαλιστική δύναμη, ενώ δια μέσω αυτού του πολέμου αμφισβητεί ανοιχτά και στα πεδία των μαχών την αμερικανική και δυτική πρωτοκαθεδρία. *«Η Δύση έχει λάβει εδώ και καιρό αδικαιολόγητα περισσότερες θέσεις από ό,τι δικαιούται με βάση την πραγματική ισορροπία δυνάμεων και τη συσχέτιση δυνάμεων στη διεθνή αρένα»*, δήλωσε ο Ρώσος ΥΠΕΞ, Σεργκέι Λαβρόφ, μετά τη συμμετοχή του στη Σύνοδο Κορυφής των BRICS στο Ρίο ντε Τζανέιρο.

Άρα, χωρίς να παραλείπει τους αναγκαίους ελιγμούς, μένει σταθερή στις βασικές κατευθυντήριες γραμμές που χάραξε με την εισβολή της στην Ουκρανία. Και δεν δείχνει διατεθειμένη να μπει σε έναν συμβιβασμό που θα την αναγκάζει να θυσιάσει κάποιες από αυτές, χωρίς παράλληλα να αρνείται τακτικά αλλά και ουσιαστικά μια διαπραγμάτευση. Μάλιστα, σύμφωνα ξανά με τον Λαβρόφ, φέρνει στο τραπέζι, από θέση ισχύος λέμε εμείς, «μια νέα και διαφορετική προσέγγιση» για το ουκρανικό ζήτημα, της οποίας οι λεπτομέρειες δεν έχουν αποκαλυφθεί. Έτσι κι αλλιώς, η ρωσική ηγεσία θεωρεί πως ο χρόνος κυλάει με το μέρος της και στο πεδίο των μαχών και επειδή εκτιμά πως θα πολλαπλασιαστούν οι ήδη υπαρκτές ρηγματώσεις εντός της Δύσης από τη συνέχιση και την κλιμάκωση της σύγκρουσης. *«Υπάρχουν βαθύτερες διαφωνίες, μια μορφή ήπιας ανταρσίας ετοιμάζεται στο πλοίο, καθώς όλο και περισσότερες χώρες θέλουν να καθοδηγούνται όχι από κάποιες ιδεολογικές κατευθύνσεις που επιβάλλονται από τον ιδιοκτήτη, αλλά από τα δικά τους εθνικά συμφέροντα»* επισήμανε ο επικεφαλής του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών, αναφερόμενος σε Δύση-ΝΑΤΟ.

Συμπερασματικά

Μπαίνουμε σε μια ακόμα πιο επικίνδυνη φάση νέας κλιμάκωσης του άδικου πολέμου, με νέα παράταση των εκρηκτικών αδιεξόδων για ΗΠΑ-Δύση και με την αναζήτηση ενός συμβιβασμού να παραμένει μια αδύναμη προοπτική, σε έναν ορίζοντα που δεν αποκλείει τυχοδιωκτισμούς κάθε είδους!

Συναυλία των Kneecap

Όταν η Μαλακάσα γέμισε παλαιστινιακές σημαίες

Το Terra Vibe στη Μαλακάσα γέμισε ιρλανδικές και παλαιστινιακές (κυρίως) σημαίες και κεφίγιε στις 13 του Ιούλη. Χιλιάδες κόσμος, οπαδοί τους αλλά και αυτοί που είχαν παρακολουθήσει πιο χαλαρά τους Ιρλανδούς ράπερς γέμισαν τον συναυλιακό χώρο και χόρεψαν με τα κομμάτια τους. Ανάμεσα στα τραγούδια φωνάζονταν συνθήματα αλληλεγγύης στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό, μεταξύ των οποίων και το «αμφιλεγόμενο» όπως έγραψαν διάφορα αστικά μέσα "From the river to the sea, Palestine will be free".

Σε όλη τη διάρκεια της συναυλίας κυμάτιζαν οι παλαιστινιακές σημαίες, ήταν υψωμένες οι κεφίγιε, ενώ οι καλλιτέχνες ενθάρρυναν τον κόσμο να μη σταματήσει να φωνάζει για την Παλαιστίνη και τη γενοκτονία που συντελείται από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ. Κάλεσαν, μάλιστα, ακόμα και στη συγκέντρωση που θα γινόταν την επόμενη μέρα στην COSCO, ενάντια στο φόρτωμα πλοίου που θα μετέφερε στρατιωτικό χάλυβα στο Ισραήλ.

Οι Kneecap ομολογουμένως έχουν απασχολήσει και ενοχλήσει ειδικά το τελευταίο διάστημα, μιας και μιλάνε πολύ για την Παλαιστίνη, αλλά και για τη χώρα τους, η οποία όπως λένε πρέπει να γίνει ενιαία και ανεξάρτητη. Η κυβέρνηση Τραμπ τους στοχοποίησε μέσω του ΥΠΕΞ της στο Coachella στην Καλιφόρνια τον Απρίλη, το BBC έκοψε τον Ιούνη τη live μετάδοσή τους από το Glastonburry festival, ενώ ο ίδιος ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας έχει στοχοποιήσει τον Mo Chara (ένας από τους τρεις ράπερ), ο οποίος κατηγορείται ως τρομοκράτης και σέρνεται στα δικαστήρια.

Οι Kneecap, βέβαια, εδώ και καιρό δηλώνουν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη. Σε συνεντεύξεις που έχουν δώσει ξεκαθαρίζουν ότι είναι με την παλαιστινιακή αντίσταση πολύ πριν τις 7 Οκτώβρη, ότι μεγάλωσαν με τις σημαίες της Παλαιστίνης στα σπίτια τους. Με κάθε ευκαιρία συνδέουν Ιρλανδία και Παλαιστίνη. *«Εμείς είχαμε αποικιοκρατία 800 χρόνια στην πατρίδα μας, αλλά ποτέ δεν έπεφταν βόμβες από τον ουρανό και δεν είχαμε πού να πάμε…»*. Τέτοιες δηλώσεις, βέβαια, δεν μπορούν να γίνονται ανεκτές, σε μια συγκυρία που κάθε διαδήλωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πνίγεται στα χημικά και την καταστολή, που η παλαιστινιακή σημαία απαγορεύεται κ.λπ.

Η τέχνη και ο πολιτισμός, βέβαια, είναι στη σφαίρα του εποικοδομήματος. Λαϊκή και απελευθερωτική τέχνη δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς την ύπαρξη ισχυρού λαϊκού κινήματος και ακόμα παραπέρα χωρίς να ανατραπεί η οικονομική βάση. Στις σημερινές συνθήκες αποσυγκρότησης, η κατάσταση στον χώρο της τέχνης και η συμπεριφορά των καλλιτεχνών είναι πάντα ανάλογες με την ανάπτυξη του κινήματος. Και σε αυτές τις συνθήκες είναι πάρα πολύ δύσκολο να βρεις μουσική (και τέχνη γενικότερα) που να δίνει διεξόδους στις μάζες. Η παλαιστινιακή αντίσταση, ο ηρωικός αγώνας των Παλαιστινίων (και αλλα κινήματα) βέβαια εμπνέουν όχι μονο τους καλλιτέχνες, αλλά και λαούς ολόκληρους.

Λένε οι Kneecap σε μία από τις πρόσφατες συνεντεύξεις τους: *«Όλοι οι Ιρλανδοί καλλιτέχνες έχουν ταχθεί με το μέρος της Παλαιστίνης. Εκτός βέβαια από τον Bono»*… Ο οποίος, βέβαια, συνεχίζουμε εμείς, δεν δίστασε να προδώσει ακόμα και τον ιρλανδικό λαό και τον δίκαιο αγώνα του, όταν έγραψε το Sunday bloody Sunday.

Οι Kneecap έχουν ταχθεί υπέρ του δίκαιου αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Έχουν ταχθεί με το δίκιο… Και για αυτό θα πρέπει να πληρώσουν το τίμημα… Τα δικαστικά έξοδα του Mo Chara, που θα δικαστεί ως τρομοκράτης… Μικρό το κόστος, αν αναλογιστεί κανείς την αλληλεγγύη που θα του δείξουν και ήδη του δείχνουν οι δεκάδες χιλιάδες που τους παρακολουθούν.

Το καλοκαίρι του χρυσοπληρωμένου πολιτισμού και των διώξεων!

Καλοκαιράκι! Επιτέλους, συναυλίες, παραστάσεις και φεστιβάλ σε ανοιχτούς χώρους! Λίγος πολιτισμός! Για την ακρίβεια, πολιτισμός για λίγους! Ακόμα κι αν κάποιος έχει την ανάγκη και τη θέληση να δει αρχαίο δράμα ή κλασσικά θεατρικά έργα, να παρακολουθήσει συναυλίες, κάτι τον σταμάτα. Οι τιμές των εισιτηρίων! Φέτος το καλοκαίρι, η πλειοψηφία των εισιτηρίων ξεκινούν από 17-20 € και φτάνουν μέχρι και τα 70-80€ στα μεγάλα event.

Την ίδια στιγμή που η ακρίβεια γονατίζει τις λαϊκές οικογένειες, που οι εργαζόμενοι καλούνται να τα βγάλουν πέρα με μισθούς πείνας και η ανεργία πανηγυρίζει, ο πολιτισμός από δικαίωμα μετατρέπεται σε πολυτέλεια, σε προνόμιο των λίγων, αυτών που τα έχουν! Και τι θα κάνουν ο λαός και η νεολαία; Θα διαλέξουν ένα, δύο θεάματα από όλα και θα παρακολουθήσουν αυτά ή η πρόσβασή τους στον πολιτισμό θα περιοριστεί στις «πολιτιστικές προτάσεις» της τηλεόρασης, στο διαδίκτυο ή στις δωρεάν εκδηλώσεις του ΥΠΠΟ και «ευαγών» ιδρυμάτων ή στα πανηγύρια των Δήμων, αφού βέβαια οι ιθύνοντες σιγουρευτούν ότι το περιεχόμενό τους εξασφαλίζει τη συμφωνία και την υποστήριξη των πιο αντιδραστικών φωνών.

Από τη μια, σήμερα επικρατεί η δίψα της βιομηχανίας του θεάματος για κέρδος κι από την άλλη, η περίοδος της ολομέτωπης επίθεσης του συστήματος, της προετοιμασίας για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, που επιβάλλει το ξερίζωμα των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων του λαού. Ο πολιτισμός σήμερα και οι όροι με τους οποίους «προσφέρεται» έχουν το πρόσημο του αρνητικού συσχετισμού, της προσπάθειας της άρχουσας τάξης να υποτάξει με τους καλύτερους δυνατούς γι' αυτήν όρους κάθε πτυχή της ζωής του λαού, των εργαζομένων και της νεολαίας. Επιδιώκει να ελέγξει τη συλλογική έκφραση, τη δυνατότητα συνεύρεσης και ζύμωσης, που θα επιτρέψει στο κοινό να αντιληφθεί ότι είναι οργισμένοι απέναντι στην πραγματικότητα που το σύστημα διαμορφώνει. Επιδιώκει να θάψει το δίκαιο «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», που κάνει αρχαία θέατρα και στάδια να σείονται.

Κι ενώ οι δήθεν προοδευτικές φωνές και ΜΚΟ αναλώνονται σε προγράμματα, συζητήσεις και ημερίδες για την ελευθερία και την προσβασιμότητα στην τέχνη και την πολιτιστική κληρονομιά, στο ζήτημα της πρόσβασης του λαού στον πολιτισμό σιωπούν επιδεικτικά! Σιωπούν μπροστά στον ταξικό αποκλεισμό βάσει της τιμής του εισιτηρίου! Σιωπούν στον έλεγχο του ίδιου παρεχόμενου θεάματος, όταν αυτό τολμά να αποκαλύπτει πλευρές των εγκληματικών πολιτικών του συστήματος. Έτσι, «απολαμβάνουμε» κρατικούς οργανισμούς να λογοκρίνουν ευθέως το περιεχόμενο παραστάσεων, στελέχη του ΥΠΠΟ να ρωτούν «μα κι εσύ, Ρίτσο βρήκες να ανεβάσεις;» και την πρόσφατη και άκρως αποκαλυπτική κλήση σε ΕΔΕ της θεατρολόγου και προέδρου του ΣΕΠΕ Ζακύνθου «Διονύσιος Σολώμος», Εύης Λάζου!

Το έγκλημά της; Προετοίμασε, εκτός υπηρεσίας, με παιδικό εργαστήρι θεάτρου μια ερασιτεχνική παιδική παράσταση με τίτλο «Η Άννα Φρανκ συνομιλεί με τα παιδιά της Παλαιστίνης». Η εκπαιδευτικός στοχοποιείται και διώκεται, επειδή τόλμησε να συνδέσει τη φρίκη του ναζισμού με τη βαρβαρότητα και τη γενοκτονία που διαπράττει το φασιστικό μόρφωμα του Ισραήλ, επειδή τόλμησε να βάλει πλάι πλάι τα παιδιά των Εβραίων και των Παλαιστινίων και απέναντι αυτόν που τελικά τα δολοφονεί διαχρονικά, τον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό, επειδή τόλμησε να χαλάσει το αφήγημα της κυβέρνησης «Όποιος δεν είναι με το Ισραήλ, είναι αντισημίτης».

Στο ίδιο πλαίσιο με αυτό των 2.500 πολιτικών διώξεων των εκπαιδευτικών, θέλουν να διαμορφώσουν το μοντέλο του εκπαιδευτικού, που, ακόμα και εκτός ωραρίου, θα είναι τρομοκρατημένος, άβουλος, πειθαρχημένος, που δε θα αντιστέκεται στην καταπίεση και την υποταγή του και δεν θα διεκδικεί το δίκιο. Θέλουν ένα σχολείο μουγγό, τη νεολαία αποστειρωμένη και μακριά από την τέχνη που μπορεί να αφυπνίσει, να εμπνεύσει, να της γνωρίσει έναν άλλο κόσμο που παλεύει ενάντια στα σάπια τους ιδανικά. Θέλουν άκρα του τάφου σιωπή και υποταγή, όταν τα κανόνια τους θα στέλνουν σε αυτόν τα παιδιά του λαού.

Όμως ο λαός μας δεν μεγάλωσε με σιωπή. Τραγούδησε τους μεγάλους ποιητές της λευτεριάς και του αγώνα, που μελοποίησαν ο Θεοδωράκης, ο Λοΐζος, ο Μικρούτσικος. Έστησε παραστάσεις στα ξερονήσια και σε παράνομα υπόγεια της κατοχής. Κάνει συναυλίες αλληλεγγύης στους λαούς που σφαγιάζονται. Έφτιαξε λαϊκά γλέντια χορεύοντας μαζί με τους γείτονες λαούς, κι ας τους θέλει εχθρούς το σύστημα. Και σήμερα δεν στέκει αποχαυνωμένος και αδιάφορος στον πολιτισμό. Του αρνούνται το δικαίωμα στην πρόσβαση. Τον φιμώνουν και του αρνούνται το δικαίωμα στην ελεύθερη δημιουργική έκφραση. Τα τείχη που στενεύουν κάθε πτυχή της ζωής του λαού μόνο με συλλογική διεκδίκηση και μαζικό αγώνα μπορούν να γκρεμιστούν.

Ειρήνη Γκίνη
Η πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στον εμφύλιο

Το χάραμα της 26ης Ιούλη του 1946 έπεφτε νεκρή από το εκτελεστικό απόσπασμα η Ειρήνη Γκίνη, η 27χρονη κομμουνίστρια σλαβομακεδόνισσα δασκάλα. Ήταν η πρώτη εκτέλεση γυναίκας στην περίοδο του εμφυλίου. Τα επόμενα χρόνια, ακολούθησαν δεκάδες άντρες και γυναίκες που στήθηκαν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος επειδή ύψωσαν το ανάστημά τους και αγωνίστηκαν στην περίοδο της Κατοχής και του Εμφυλίου για μια ελεύθερη πατρίδα, για ισότητα και δικαιοσύνη, για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό.

Η ζωή της

Η Ειρήνη Γκίνη (Μίρκα Γκίνοβα το σλαβομακεδονικό της όνομα) γεννήθηκε στο χωριό Ρουσίλοβο (σημερινά Ξανθόγεια) του νομού Πέλλας. Καταγόταν από φτωχή οικογένεια και από νωρίς έχασε τη μητέρα της. Παρά τις δυσκολίες και την ιδιαίτερη καταπίεση που υπέστησαν οι Σλαβομακεδόνες την εποχή εκείνη, κατάφερε να τελειώσει το Διδασκαλείο Καστοριάς. Με πολλές δυσκολίες και αφού αρχικά το φασιστικό καθεστώς του Μεταξά αρνήθηκε να την τοποθετήσει σε σχολείο, λόγω της καταγωγής της, κατόρθωσε τελικά το 1940 να εργαστεί σε σχολείο της περιοχής.

Οργανώθηκε στην ΟΚΝΕ, μετά στην ΕΠΟΝ και στο ΚΚΕ, αναλαμβάνοντας την καθοδήγηση της νεολαίας σε πολλά χωριά, και πολύ γρήγορα εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ του Καϊμακτσαλάν ως μάχιμη αντάρτισσα. Συμμετείχε σε πολλές μάχες, με πιο γνωστή αυτή στο Μουχαρέμ Χάνι (Αύγουστος του 1944) στα βόρεια της Έδεσσας ανάμεσα στο Καϊμακτσαλάν και το Βέρμιο. Ήταν από τις μεγαλύτερες μάχες που έδωσε ο ΕΛΑΣ και είχε ως αποτέλεσμα την ανατίναξη γερμανικού τρένου που μετέφερε πολεμικό υλικό, καθώς και το θάνατο εκατοντάδων Γερμανών και ντόπιων συνεργατών τους. Επίσης πιάστηκαν πολλοί αιχμάλωτοι, με ελάχιστες απώλειες για το 30ό Σύνταγμα του ΕΛΑΣ που συμμετείχε.

Η νεαρή αντάρτισσα, όμως, έδωσε μάχες και με τις εθνικιστικές φιλοβουλγαρικές οργανώσεις του Άντον Κάλτσεφ (Κομιτατζήδες, Λεγεωνάριοι, Οχράνα) που επιδίωκαν την απόσπαση τμημάτων της βόρειας Ελλάδας υπέρ της φασιστικής Βουλγαρίας.

Μετά τη Βάρκιζα και την περίοδο της τρομοκρατίας ενάντια στους αγωνιστές του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, πολλοί σλαβόφωνοι αντιμετώπισαν βαριές κατηγορίες για εσχάτη προδοσία. Χιλιάδες από αυτούς αναγκάστηκαν να βρουν καταφύγιο στα βουνά ή να διαφύγουν στη Γιουγκοσλαβία και να συγκροτήσουν την οργάνωση ΝΟΦ (Naroden Osloboditelen Front - Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο) τον Απρίλη του 1945. Στη ΝΟΦ γινόταν διαπάλη απόψεων, με μεγάλη επιρροή αρχικά της αποσχιστικής τάσης, αλλά τελικά επικράτησε η άποψη για ισοτιμία και πλήρη δικαιώματα των Σλαβομακεδόνων εντός της ελληνικής επικράτειας. Η ΝΟΦ συνεργάστηκε με το ΚΚΕ και δημιουργήθηκαν ξεχωριστές ομάδες Σλαβομακεδόνων, που υπάγονταν όμως στον ΔΣΕ. Η Γκίνη εντάχθηκε στη ΝΟΦ και αγωνίστηκε μέσα από τις γραμμές του.

Επίσης ήταν ηγετικό στέλεχος της γυναικείας οργάνωσης του ΝΟΦ (Αντιφασιστική Ένωση Γυναικών), καθώς και της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Γυναικών που ιδρύθηκε στις 8 Φλεβάρη του 1946 με πρωτοβουλία του ΚΚΕ.

Γ' Ψήφισμα και εκτελέσεις

Την ίδια περίοδο (Μάρτης του 1946) αρχίζουν και οι πρώτες ένοπλες συγκρούσεις του εμφυλίου. Η απάντηση του ελληνικού κράτους ήταν άμεση. Στις 18 Ιούνη 1946, η κυβέρνηση εγκρίνει το «Γ' Ψήφισμα» «*περί εκτάκτων μέτρων κατά των επιβουλευομένων την δημοσίαν τάξιν και την ακεραιότητα του κράτους*». Με βάση αυτό, οι διώξεις κατά των κομμουνιστών και άλλων δημοκρατικών πολιτών επισημοποιούνται και προβλέπεται η ποινή του θανάτου σε όποιον επιδίωκε να αποσπάσει μέρος ή όλη την επικράτεια, να συμμετέχει σε στάση, σε ένοπλες ομάδες ή γενικώς σε «προδοτικές οργανώσεις». Η αοριστία του Γ' Ψηφίσματος και ειδικά η συμμετοχή σε «προδοτικές οργανώσεις» μπορούσε να συμπεριλάβει όλους τους πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος. Σχεδόν αμέσως, τα τακτικά δικαστήρια αντικαταστάθηκαν από Έκτακτα Στρατοδικεία και οι τελεσίδικες αποφάσεις εκτελούνταν μέσα σε τρεις μέρες. Ουσιαστικά, το Γ' Ψήφισμα μαζί με τον ΑΝ 509 που ψηφίστηκε το 1947 έθεταν εκτός νόμου την Αριστερά, αφού χιλιάδες αγωνιστές του ΚΚΕ συκοφαντήθηκαν ως εγκληματίες και κατάσκοποι και με συνοπτικές διαδικασίες πολλοί αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ συνελήφθησαν και εξοντώθηκαν.

Σύλληψη και εκτέλεση της Γκίνη

Λίγες μέρες μετά την έγκριση του Γ' Ψηφίσματος η Ειρήνη Γκίνη θα συλληφθεί μαζί με άλλα 10 μέλη της αντάρτικης ομάδας της σε ένα δάσος κοντά στην Έδεσσα (7 Ιουλίου 1946). Η σύλληψή τους έγινε μετά από προδοσία. Οι ΜΑΥδες και οι χωροφύλακες που τους συνέλαβαν βασάνισαν άγρια την Γκίνη και την διαπόμπευσαν στους δρόμους της Έδεσσας. Με συνοπτικές διαδικασίες στήθηκε το έκτακτο στρατοδικείο στα Γιαννιτσά και καταδικάστηκε με βάση το Γ' Ψήφισμα ως μέλος αυτονομιστικής ένοπλης ομάδας που είχε στόχο την απόσπαση μέρους της ελληνικής επικράτειας. Μια κατηγορία που επαναλήφθηκε πολλές φορές τα επόμενα χρόνια και με βάση αυτήν εκτελέστηκαν ή στάλθηκαν στις φυλακές και τις εξορίες χιλιάδες αγωνιστές. Η Γκίνη εκτελέστηκε μαζί με άλλους 6 συντρόφους της στις 26 Ιουλίου του 1946 στα Γιαννιτσά. Από ανακοίνωση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης μαθαίνουμε ότι λίγες στιγμές πριν εκτελεστεί τραγούδησε τη Διεθνή και ζητωκραύγασε υπέρ του ΚΚΕ.

Ήταν από τις πρώτες εκτελέσεις που αποφασίστηκαν από Έκτακτα Στρατοδικεία μετά το Γ' Ψήφισμα. Συνολικά συστάθηκαν 25 Έκτακτα Στρατοδικεία σε όλη τη χώρα. Το 1946 καταδικάστηκαν σε θάνατο 116 αγωνιστές. Τα επόμενα χρόνια έγιναν χιλιάδες.

Την επομένη της εκτέλεσης (27/7/1946) ο «Ριζοσπάστης» αναφέρει στο πρωτοσέλιδο: «*ΑΛΛΟΙ ΕΠΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΑΝ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. Πρώτη φορά ελληνικός στρατός τουφεκίζει γυναίκα. Ούτε ο Φράνκο δεν ετόλμησε σε τέτοιο έγκλημα. Η παγκόσμια φρίκη για τις δολοφονικές εκτελέσεις. [...] Η Ειρήνη Γκίνη τόσο στην κατάθεσή της όσο και στην απολογία της είπε ότι είναι στέλεχος της ΝΟΦ και ότι όχι μόνο δεν έχει καμία σχέση με τις αυτονομιστικές κινήσεις, αντίθετα αγωνίζεται εναντίον των αυτονομιστικών ραδιουργιών που υποκινούν οι Άγγλοι. [...] Η Ειρήνη Γκίνη όταν της ανακοινώθηκε ότι θα εκτελεστεί πλύθηκε και κτενίστηκε, έτοιμη να αντιμετωπίσει το απόσπασμα. Κανένας από τους επτά δε δέχθηκε να του δέσουν τα μάτια. Όλοι βάδισαν στον τόπο της εκτέλεσης τραγουδώντας τραγούδια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Οι τελευταίες τους λέξεις ήταν Ζήτω η Δημοκρατία. Ζήτω το ΚΚΕ. Κάτω ο φασισμός*».

Και την επόμενη μέρα 28/7/1946 ο Νίκος Ζαχαριάδης στο κεντρικό άρθρο του «Ριζοσπάστη» με τίτλο «Καινούριες κρίσιμες στιγμές» κάνει ιδιαίτερη αναφορά στην Ειρήνη Γκίνη: «*Μια μικρή δασκάλα η Ειρήνη Γκίνη, αυτή μονάχη εξευτέλισε και εκμηδένισε ηθικά ολόκληρο τον κόσμο της σαπίλας. Πώς φαντάστηκαν, όταν έχουν και μόνο το παράδειγμα της Γκίνη, ότι μπορούν να φτάσουν κάπου με τα εκτελεστικά αποσπάσματα; Ανοίγουν μόνο μεγαλύτερο το χάσμα και πληθαίνουν τους λογαριασμούς. Και αυτοί θα 'ρθει μια μέρα που θα εξοφληθούν. Γι' αυτό πρέπει να είναι περισσότερο από βέβαιοι*».

Πηγές

«Η εθνική συγκρότηση στα βαλκάνια και το λεγόμενο "Μακεδονικό Ζήτημα"», Δ. Μάνος, εκδ. «Εκτός των τειχών»

«Ριζοσπάστης» 27/7/1946, 28/7/1946

Κείμενα στο διαδίκτυο

Σ.Σ.

σχόλια

Κείμενο Ι

Ο υφυπουργός Παιδείας, Κωνσταντίνος Βλάσης, ομολόγησε ότι υπήρξε παρέμβαση του Κεντρικού Ισραηλινού Συμβουλίου Ελλάδας (ΚΙΣΕ) για να αφαιρέσει το κείμενο του συγγραφέα και δημοσιογράφου Πέτρου Παπακωνσταντίνου «Μια γενιά που της έκλεψαν το χαμόγελο...» από τη Νεοελληνική Γλώσσα της Γ' Γυμνασίου και να το αντικαταστήσει με ένα ουδέτερο κείμενο μέσω εφαρμογής Τεχνητής Νοημοσύνης. Φυσική λογοκρισία.

Κείμενο ΙΙ

Σε ΕΔΕ καλείται η εκπαιδευτικός και θεατροπαιδαγωγός, Έφη Λάζου, για το θεατρικό έργο «Η Άννα Φρανκ συνομιλεί με τα παιδιά της Παλαιστίνης». Χωρίς καν την παρέμβαση του ΚΙΣΕ.

Χτύπημα

Ισραηλινοί πύραυλοι χτύπησαν το αρχηγείο του συριακού στρατού. Από συνήθεια.

Προτάσεις Ι

«*Θαρραλέες και ξεκάθαρες*» χαρακτήρισε στο υπουργικό συμβούλιο τις προτάσεις του πρωθυπουργού Φρανσού Μπαϊρού, ο Εμανουέλ Μακρόν, τη σαρωτική λιτότητα άνω των 40 δισ. ευρώ που ετοιμάζεται να επιβάλει. Τόσο θαρραλέες και ξεκάθαρες που τις βάφτισαν «δημοσιονομική εξυγίανση».

Προτάσεις ΙΙ

Ο ομοσπονδιακός πρόεδρος, Σταϊνμάιερ, τάχθηκε υπέρ της επαναφοράς της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας στη Γερμανία. Στρατιωτική εξυγίανση.

Αρρώστια

Όσον αφορά τις δαπάνες στην υγεία, ο πρωθυπουργός προβλέπει μείωση κατά 5 δισ. ευρώ των ετήσιων κοινωνικών δαπανών. Εξυγίανση.

Αργία

Την αργία της 8ης Μαΐου, που τιμάται η επέτειος για το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου στην Ευρώπη, πρότεινε να καταργηθεί ο Γάλλος πρωθυπουργός «*σε έναν μήνα Μάιο που είναι γεμάτος αργίες*», όπως δήλωσε. Θα αντικατασταθεί με την έναρξη του επόμενου πολέμου.

Δισ.

Το μέτρο αυτό «*θα αποφέρει αρκετά δισεκατομμύρια στον κρατικό προϋπολογισμό*», τόνισε ο Γάλλος πρωθυπουργός. Όλα για όπλα.

Εθνοφρουρά

Το αμερικανικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε πως έδωσε διαταγή να αποσυρθούν περίπου οι μισοί από τους περίπου 4.000 στρατιωτικούς της Εθνοφρουράς που αναπτύχθηκαν στο Λος Άντζελες, αφού ο Ντόναλντ Τραμπ τούς έδωσε το πράσινο φως να καταστείλουν τις μαζικές αντιμεταναστευτικές διαδηλώσεις. Μετακομίζουν στη διπλανή πολιτεία.

Απαγορεύσεις Ι

Ο IDF υπενθύμισε με ανακοινωθέν στους κατοίκους της Γάζας ότι «*απαγορεύεται το μπάνιο στη θάλασσα*». Και το περπάτημα στην ξηρά.

Απαγορεύσεις ΙΙ

«Κατά λάθος» ο θάνατος έξι διψασμένων παιδιών, λέει το Ισραήλ μετά τον πύραυλο που εκτόξευσε κατευθείαν σε ανθρώπους που περίμεναν στην ουρά με άδεια μπιτόνια δίπλα σε βυτιοφόρο νερού στον προσφυγικό καταυλισμό αλ-Νουσεϊράτ. Σχεδίαζε να πεθάνουν από πείνα.

Δόθηκε η πρώτη απάντηση στην εκ νέου αργία της αγωνίστριας εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου

Εκατοντάδες εκπαιδευτικοί, αλληλέγγυοι και αγωνιστές, αγνοώντας τον καύσωνα και ενώ τα σχολεία είχαν κλείσει για πάνω από μια βδομάδα, έδωσαν το παρών στη συγκέντρωση και διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 8/7 στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, σαν μια πρώτη απάντηση στην απαράδεκτη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά να θέσει εκ νέου τη Χρύσα Χοτζόγλου σε αργία, παρόλη την προηγούμενη απόφασή του, η οποία την επανέφερε στο σχολείο.

Ούτε η απόπειρα υπονόμευσης της συγκέντρωσης από την πλειοψηφία του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, με την αλλαγή της ημερομηνίας, κατόρθωσε να επιβάλλει μια απονευρωμένη συγκέντρωση, έτσι για να βγούμε και από αυτή την υποχρέωση.

Εκπαιδευτικοί από τον Πειραιά, αλλά και όλη την Αττική, εκπρόσωποι σωματείων και του ιδιωτικού τομέα, συγκεντρώθηκαν για να διαδηλώσουν για μια υπόθεση που η ίδια η κυβέρνηση έχει κάνει κεντρικό πολιτικό της ζήτημα όλη τη χρονιά που πέρασε. Η διαδήλωση έγινε αισθητή στο κέντρο του Πειραιά, από όπου και πέρασε!

Είναι μια ακόμα σημαντική παρακαταθήκη στον αγώνα ενάντια στις διώξεις, τόσο στην εκπαίδευση όσο και γενικά. Το δυναμικό που μαζικοποίησε τη συγκέντρωση μπορεί να αποτελέσει τη μαγιά αγωνιστών για τις σημαντικές και κεντρικές μάχες που έχουν μπροστά τους οι εκπαιδευτικοί. Με κεντρικά ζητήματα τόσο το νομοσχέδιο για τα Πειθαρχικά και τις διώξεις, όσο και τον αγώνα για την ανατροπή της αξιολόγησης.

Σε μια περίοδο που στην εκπαίδευση έχουμε πάνω από 2.500 πειθαρχικές διώξεις για συμμετοχή σε αποφάσεις των σωματείων, που ανοίγει ένα μπαράζ με Δυνητικές Αργίες για συνδικαλιστική δράση, το να δίνονται πραγματικές (και όχι εικονικές ή της φωτογραφίας και του βίντεο) απαντήσεις ως διέξοδος στην επίθεση που δεχόμαστε είναι πολύ σημαντικό! Αντίστοιχη παρέμβαση για το ζήτημα έγινε και στο Ηράκλειο Κρήτης.

Απαιτούνται, βέβαια, και άλλα βήματα στην πάλη: Η ενοποίηση του αγώνα ενάντια στις διώξεις σε κεντρικό αγωνιστικό μέτωπο. Το ξεπέρασμα των υποταγμένων ηγεσιών στα σωματεία, που μιλάνε για αιτία πολέμου και έπειτα σιωπούν.

Η φετινή χρονιά άφησε πολλές παρακαταθήκες. Και ως προς την αναβάθμιση της επίθεσης, αλλά και ως προς το πώς πρέπει να κινηθεί η πάλη. Όλη η εμπειρία από τις κινήσεις και τις κινητοποιήσεις για τη Χρύσα αποτελεί σημαντική πείρα για το πώς πρέπει να κινηθούν οι δυνάμεις του αγώνα το επόμενο διάστημα, μπροστά στις δύσκολες και σημαντικές μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Για τη δίωξη του Κ. Τουλγαρίδη

Στημένα κατηγορητήρια και σκευωρίες

Άλλο ένα πρωτόγνωρο περιστατικό στημένης συνδικαλιστικής δίωξης εκπαιδευτικού στην ΔΙΠΕ Ανατολικής Αττικής. Δύο ΕΔΕ (Ένορκη Διοικητική Εξέταση) πραγματοποιήθηκαν από τη Διοίκηση, προκειμένου να καταφέρουν να παραπέμψουν με βαριές κατηγορίες τον Γραμματέα του ΣΕΠΕ «Κ. Σωτηρίου» στο Πειθαρχικό.

Η πρώτη ΕΔΕ αφορούσε ότι τάχα έβαλε «τρικλοποδιά» και χτύπησε μαθητή, ενώ στην πραγματικότητα έκανε αυτό που έχει συμφωνήσει ο Σύλλογος Διδασκόντων στο σχολείο για την αποτροπή περιστατικών βίας ανάμεσα στους μαθητές. Ήταν μια κατηγορία που καταρρίφθηκε από το σύνολο των μαρτύρων της ΕΔΕ, η οποία και δεν προχώρησε.

Η δεύτερη, που πραγματοποιήθηκε χωρίς να το γνωρίζει ο ίδιος ή να καλεστεί σαν μάρτυρας, έγινε με την αγαστή συνεργασία της Διευθύντριας του σχολείου του και του ΔΙΠΕ Αν. Αττικής. Το κατηγορητήριο; Ότι ασχολείται πολύ με τον συνδικαλισμό και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να παραμελεί τα διδακτικά του καθήκοντα! Αυτή η πρωτοφανής κατηγορία στοιχειοθετήθηκε από «περιστατικά» που είχε καταγράψει η διευθύντρια στο βιβλίο σχολικής ζωής. Όμως, κατηγορείται και για τη γνωστή πλέον κατηγορία της... «παραβίασης εχεμύθειας» (που αποτελεί και κατηγορία για Δυνητική Αργία), επειδή πήγε μαζί με συναδέλφους, οι οποίοι έκαναν συγκέντρωση αλληλεγγύης, στην πρώτη ΕΔΕ. Ποινικοποιείται, δηλαδή, η δημοσιοποίηση της δίωξης, η καταγγελία της, αλλά και η ίδια η αλληλεγγύη.

81 χρόνια μετά την τελευταία καταγραφή στο ημερολόγιό της, η Άννα Φρανκ ξανά υπό διωγμό;

Σε ΕΔΕ καλείται από την ΔΙΠΕ Ζακύνθου η πρόεδρος του Συλλόγου Εκπαιδευτικών ΠΕ Ζακύνθου, Έφη Λάζου, για το περιεχόμενο του θεατρικού έργου που έγραψε η ίδια και ανέβασε με παιδιά, στο πλαίσιο τοπικών εκδηλώσεων, με τίτλο: «Η ΑΝΝΑ ΦΡΑΝΚ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ».

Είχαν προηγηθεί καταγγελίες προς το Υπουργείο για δήθεν «αντισημιτικό και αντιεβραϊκό περιεχόμενο»! Επειδή τόλμησε, δηλαδή, να συγκρίνει και να ταυτίσει τον πόνο της Άννα Φρανκ με τον πόνο και τη δυστυχία των παιδιών στη Γάζα! Δηλαδή, επί της ουσίας να συγκρίνει τα εγκλήματα του Ναζισμού με τα εγκλήματα του Σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ!

Μάλιστα, οι εκδηλώσεις αυτές δεν πραγματοποιήθηκαν καν στο πλαίσιο του σχολείου, αλλά ήταν εξωϋπηρεσιακή δράση της εκπαιδευτικού! Η δίωξη αυτή αποτελεί συνέχεια της δίωξης της Ρίας Παλαιστίδου για την ανάρτηση πανό με μαθητές της, που ανάμεσα σε άλλα έγραφε και Λευτεριά στην Παλαιστίνη. Είναι συνέχεια της προσπάθειας και στη χώρα μας να βρεθεί η Παλαιστινιακή σημαία, και όποιος την κρατά, υπό διωγμό, στο πλαίσιο πάντα της αγαστής και στρατηγικής συνεργασίας με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ.

Αποτελεί αναβάθμιση των διώξεων στην εκπαίδευση, καθώς επιχειρεί να επιβάλλει ένα στρατιωτικό πλαίσιο ελέγχου, στο πλαίσιο και του νέου νομοσχεδίου για τα Πειθαρχικά, ακόμα και του πώς αξιοποιεί τον ελεύθερο χρόνο του ένας εκπαιδευτικός!